

Fodor Sándor

Csipike

TARTALOM

CSIPIKE A GONOSZ TÖRPE

- I. Csipike
- II. Csipikében kétségek támadnak
- III. Csipike elhatározza, hogy netovább
- IV. Vadmalac, az Ebadta
- V. Csipike, az erdő réme
- VI. Hol van a Rettenetes Réz Úr?
- VII. Ki az a Rettenetes Réz Úr?
- VIII. Csipike, a mesemondó

CSIPIKE ÉS KUKUCSI

- IX. Vendég a háznál
- X. Példátlan felfordulás
- XI. Kukucsi, a botfülű
- XII. Győz az igazság!
- XIII. Vigyázat, merülünk!
- XIV. A rideg valóság
- XV. Örvendezzünk!
- XVI. A bánat és bú
- XVII. Borzalom
- XVIII. Mondd meg az igazat - s nem bánod meg!
- XIX. Kukucsi kételkedik
- XX. A legnagyobb varázsló

CSIPIKE, A BOLDOG ÓRIÁS

- XXI. Rendkívüli világejszaka
- XXII. A góliátpor
- XXIII. A mámor
- XXIV. Csipike, a kiválasztott
- XXV. Egyedül
- XXVI. Rendkívüli világreggel
- XXVII. A boldogító bizonyosság

CSIPIKE ÉS TIPETUPA

- XXVIII. Nyugtalanság
- XXIX. Ki is út - be is út
- XXX. Kukucsi gondja
- XXXI. Tipetupa
- XXXII. Mogyoróharmat
- XXXIII. A vőlegény
- XXXIV. A búcsú
- XXXV. A csábász
- XXXVI. Győzött a szív
- XXXVII. Boldogság - és nyugalom

CSIPIKE ÉS A GONOSZ OSTOBA

- XXXVIII. Mivelhogy
- XXXIX. A befőzés
- XL. Száll az illat
- XLI. A lelkiismeret
- XLII. Lódarázs, a Gonosz Ostoba
- XLIII. Órgébics, a fegyverkovács
- XLIV. Hová mennénk?
- XLV. Életre - halálra!
- XLVI. A lepetés
- XLVII. Az ítélet

Utóhang

CSIPIKE A GONOSZ TÖRPE

I. Csipike

Csipike az erdőben élt.

Akkora volt, mint a kisujjam, és gyöngyvirágot viselt a kalapján. Az Óriásnagy Bükkfa odújában lakott, és mindenki szerette. Olyan kedves, szorgalmas törpét, mint ő, nem látott még a világ.

Kora hajnalban kelt. Forrás vizében egykettő megmosdott, tornázott egy sort, nehogy elhízzék, azután frissen munkához látott. Ellenőrizte a virágokat, eléggé illatosak-e, letörölte a levelekről, szirmokról a szélhordta virágport, mert minek az oda, majd egy fűszállal megcsiklandozta Madár csőrét.

- Nótát kérünk!

Madár felébredt, és trillázni kezdett.

Madártól egyenesen a Korhadozóbelű Vén Fenyőfához ment. Ott laktak a Vadméhek.

- Ébresztő, atyafiak!

A méhecskék hálásan visszazümmögtek neki, és kirepültek, hogy mézet gyűjtsenek.

Mókusék már ébren voltak. Vén Fenyőfa alsó ágán tornázott az egész család. Csipike szakértelemmel nézte őket egy darabig, majd elégedetten bólintott, utána belopakodott Sünékhez, akik jóízűen szundítottak; nemrég tértek nyugovóra, mert éjjeli műszakban járták az erdőt. Csipike megigazgatta rajtuk a takarót, és máris iparkodott kifelé, hogy idejében elkergesse Vadmalacot, az Ebadtát, Légyölő Galóca mellől.

- Nehogy megedd, ebadtája, mert nem jóízű, és ha mégis felfalod, majd nézheted magad utána! Figyeld csak meg az elrettentő példát!

Csipike néhány szürke legyet irányított Légyölő Galócára, hadd lássa Vadmalac, hogy nem a levegőbe beszél. Csakhogy Vadmalac, az Ebadta, másnap reggel is ott üldögélt Légyölő Galóca mellett. És harmadnap is. Mindennap. Csipike már erősen csóválta a fejét.

- Azt hiszem, Vadmalac, hogy példátlanul buta vagy - fakadt ki a türelmes Csipike, aki már azt sem tudta, honnan szerezzen elrettentő példát. Alig maradt már a környéken vállalkozó kedvű szürke légy.

Minekutána Vadmalac, az Ebadta elrettent a példától, és otthagyta a mérges gombát, Csipike kigyalogolt az Erdei Tisztásra, ahol Kukucsi, a Botfűlű, más néven Vakond Gazda gondoskodott a friss túrásokról. Csipike megszámlálta a legújabb halmocskákat, megvizsgálta, elég porhanyósak-e, majd Vöröshangyához ment, az időjárásjelentés végett. Vöröshangyáék jelezték a legpontosabban, hogy aznapra száraz idő várható-e vagy felhőátvonulás, néhány helyen futó esővel; náluk alig időzött Csipike - zavarta őt, hogy nem tudta megkülönböztetni egymástól Vöröshangyáékat. Valamennyit egyformának látta.

Reggelre ennyi elég is volt.

Csipike Nyúlhoz indult, Bokor felé.

- Csak semmi riadalom! - kiáltotta, amint megpillantotta Bokrot. - Én vagyok, Csipike! Mehetünk reggelizni.

Együtt sétáltak vissza az Óriásnagy Bükkfához, ahol már várta őket Madár. Legtöbbször madársóskát reggeliztek édesgyökérrel, amit Vadmalac, az Ebadta volt szíves kitérni nekik önkéntes munkával a sziklaodúból. Nyomatékuul még elcsemegéztek két-három borókamagot, utána szusszantak egyet. Megállapodtak abban, hogy mi lesz az ebéd, és Csipike visszament az Erdőbe. Még ki kellett jelölnie Harkály Mesternek a kopogtatásra alkalmas fákat. Ez hosszadalmas munka volt. Csipikének arra sem jutott ideje, hogy közben becsülettel megtízóraizzék. Siettében lábön állva kapott be két szem epret, majd szerénységre intette Szarvasbikát. Megmagyarázta neki, hogy amiért valakinek olyan példátlanul nagy szarva van, azért még nem kell annyira felválni, mert az nem szép. Példaképpen elmondta, hogy ismer olyanokat, akiknek legalább akkora szarvuk van, mint Szarvasbikának, mégis hallgatnak vele, mert szerények. Nem nevezte meg őket, nehogy irigységet támasszon Szarvasbikában. Szarvasbika megköszönte a lelki tanácsot, és egész nap sokkal szerényebben legelészett. Ezzel nagyjából el is telt a délelött. Csipike indulhatott vissza Nyúlhoz.

- Ne félj, mert én vagyok! - kiáltotta, amikor Bokor közelébe ért. Az ilyen előzetes figyelmeztetésre nagy szükség volt, mert ha Nyúl éppen bóbiskolásból riad fel, ijedtében úgy eliramodhatik, hogy szegény Csipike estig kóboroghat utána.

Nyúllal együtt ismét elballagott az Óriásnagy Bükkfához, ahol Madár már terített asztallal várta őket. Rendszerint tavalyi mogyoróból, csipkebogyóból, sárgarépbából és vadceserzönyéből lehetett válogatni. Utána Csipike szundított egyet, mert a törpenép így szokott a friss levegőn. Amikor felébredt, Csigabiga már várta új házának tervrajzával. Addig nem fogott hozzá az építkezéshez, amíg Csipike jóvá nem hagyta a tervet. Az új terv semmiben sem különbözött ugyan az előbbtől, Csipike mégis figyelmesen áttanulmányozta: mit lehessen tudni, hátha valami hiba csúszott a számításokba. Végül bólintott, és Csigabiga megkönnyebbült sóhajjal látott munkához.

Késő délutánra járt, amikor Csipike leballagott a patak partjára: ilyenkor indulnak lepkevadászatra Pisztrángék, és irányítani kell a viziforgalmat, nehogy egymásnak menjenek a nagy összevissza cikázásban. Felkapaszkodott a Nagy Kőre, onnan mutogatta, merre szabad az út, merre több a lepke. Még így is előfordult néha, hogy egy-egy kövérebb molypillére kettő is felugrott - persze egyik sem tudta elkapni. Ilyenkor Csipike jót nevetett:

- Látjátok, ha nem figyeltek rám?

Mire Pisztrángék jóllaktak, Csipike megéhezett. Elsétált a Korhadozóbelű Vén Fenyőhöz.

- Hogy ment a munka, atyafiak?

Vadméhek megköszönték a szíves érdeklődést, és három csepp friss mézet cseppentettek egy bükkfalevéltre: legyen szíves, kóstolja meg, minőségi szempontból jó-e a mai hozam?

Jó volt. Kitűnő. Hanem igyekezni kellett, nehogy Madár elszomszédolja az időt és elfelejtse kellőképpen búcsúztatni a napot. Azután az alkonyati szúnyogzűmmögésről gondoskodott Csipike, és felébresztette Bagoly doktort, legyen szíves, induljon betegeihez. Az erdő népe ugyanis nappal mindenfelé szertekóricál, még a betegje is, ezért Bagoly doktor - akárcsak Sünék - kénytelen éjszakai váltásban dolgozni. Egyébként Sünékhez is be kellett kukkantania, hogy figyelmeztesse: mielőtt elindulnának, hagyják rendben a lakást, mert ugye milyen jó, ha munka után kellemes, rendes otthon várja őket. Mire jól bealkonyult - Csipike, megfelelő figyelmeztetés után - megjelent Nyúlnál. Rendszerint édes vackor volt a vacsora. Nyúl hiába magyarázta Csipikének, hogy ne hámozza, mert a héjában van a vitamin. Madár ráadásul egy-egy szem málnával, szederrel kedveskedett Csipikének.

Ezután a kedves törpécske szép álmokat kívánt Nyúlnak és Madárnak, meghagyta nekik, takarózzanak jól be, az odújába bújt, tett-vett egy kicsit és lefeküdt.

Nagyjából így teltek Csipike napjai, kivéve a téli hónapokat, amelyeket végigaludt. Ha esős idő járt, behúzódott a Nagy Keserülapi alá, és gyönyörűséges mesékkal szórakoztatta Madarat és Nyulat. Vasárnaponként, ha kirándulók járták az erdőt, kevesebbet mutatkozott, de nem bánta, mert Madár finom morzsákat hordott neki a kirándulók elemózsiájából.

Egyetlen dolog bántotta Csipikét - egy kicsit. Szeretett volna - valamivel, bár egy fél ujjnyival - nagyobb lenni. Minden este megméretkezett, ami az Erdőben nagy szó, mert fű, fa, bokor mindig nő, azokhoz hiába mérné magát, centimétere pedig nem volt. Egy régi leomlott vadász-laknál talált egy kilincset, azt szederindára kötözte, és Nyúl segítségével hazavonszolta. Nagy ügyel-bajjal becipelte odújába, és a falnak támasztotta. Arra gondolt, hogy a kilincs nem nő, és hozzá mérte magát nap mint nap. Sajnos azonban növekedést nem észlelt, amiért is kezdett haragudni a kilincsré. Titokban azzal gyanúsította meg, hogy alattomos kilincs léte-re növekedni kezdett, csak azért, hogy őt bosszantsa. Ha emiatt nagyon elszomorodott, Madár és Nyúl vigasztalta meg.

- Egyet se búsulj, Csipike. Igaz, hogy kicsi vagy, de daliás.

- Ez nálam megvan - bólított elégedetten Csipike. Az alakjára roppant kényes volt.

Nem is lett volna semmi baj, ha a véletlen össze nem hozza Kecskébékával.

II.

Csipikében kétségek támadnak

Egyik délután, minekutána sikeresen elirányította a pisztrángokat Nagy Kőről, Csipike álmélkodva vette észre, hogy nem messzire tőle egy Valami lapul. Nem szép, inkább rút. Nem is ügyes, inkább idétlen, mégis villámgyorsan kapkodja el a szúnyogokat, legyeket.

- Hát te ki vagy? - állt eléje.

- Én Kecskébéka vagyok, de neked semmi közöd hozzá.

Ilyet még senki se mondott Csipikének.

- Nana. Hátrább az agarakkal. Nekem igenis közöm van hozzá, mert itt az erdőben én intézem az állatok dolgait. Mindenki rám hallgat. Még Szarvasbika is.

- Na ne mondd! Aztán miért hallgatnak rád?

- Mert én jószágos vagyok.

A csúnya béka nagyot nevetett.

- Eridj innen, te töpörtyű, brekeke. Mit intézel te? Ki hallgat rád? Hiszen csak nevetnek rajtad, így ni: brekeke. Mindenütt csak ügködöl, fontoskodol. Ki törődik veled, te kis semmiség?

Ezt nem kellett volna mondania. Csipikének nagyon rosszul esett, de azért türelmesen, okosan válaszolt:

- Először is az Erdőben még senkit nem hallottam úgy nevetni, hogy brekeke! Másodszor pedig igenis hallgatnak rám! Engedelmeskednek nekem!

A béka tovább gúnyolódott.

- Még hogy hallgatnak rád! Engedelmeskednek! Jó vicc! Mit gondolsz, fél tőled valaki?

- Hiszen éppen ez az! Nem félnek, mégis hallgatnak rám. Nélkülem az Erdő nem is volna Erdő, hanem csak Pagony és Csalit. Hiszen én ébresztem a Madarat és a Vadméheket, igen! Vadmalac, az Ebadta, már rég elpusztult volna gyomorgörcsben, ha én nem lennék! Kérdezd meg Kukucsit, a Botfűlűt, mi lenne, ha nem ellenőrizném a túrásait. De vigyázz, ne Kukucsinak szólítsd és ne Botfűlűnek, mert megharagszik, te idegen vagy neki. Számodra ő Vakond Gazda. És kérdezd meg Csigabigától, ki hagyja jóvá a lakásépítkezést? Mit gondolsz, a szünyogok zümmögnének esténként, ha én nem inteném: Na, most?! Hát így áll a helyzet - fejezte be Csipike, de nem állta meg, hogy oda ne szűrjön egyet Kecskébékának. - Reám hallgatnak, mert jó vagyok, szép és nagyon okos, nem olyan példátlanul gonosz, rút féreg, mint te!

Kecskébéka elvigyorodott.

- Na, itt melléfgtál. Nálam szebb kecskebéka nincs is, mert ha van, az csalás. De bocsáss meg, azt igazán nem tudtam, hogy nélküled Pagony és Csalit lenne az Erdő. Mondd, kérlek alássan, a napot nem te költöd fel véletlenül?

Ez már sok volt. Csipike felkapott egy parányi kavicsot, hogy a gúnyolódóhoz vágja, de a béka - cupp! Beugrott a patakba. Azután váratlanul felbukkant Nagy Kő mellett.

- Pukkadj meg, berekeke!

És újra eltűnt.

Erre Csipike olyant mondott, hogy megremegtek belé a virágok és füvek - a fák nem, mert azok edzettebbek voltak. Ezt mondta:

- Nézze meg az ember!

Alighogy kiejtette a rettentő gorombaságot, máris megbánta, de nem volt mit tenni. Különben nem csoda, ha felmérgeződik ennyi badarság, sértő ostobaság hallatán. Nagy bosszúságában meg is feledkezett arról, hogy el kellene látogatnia Bagoly doktorhoz, Sünékről nem is beszélve, akik nélküle el sem indulnak éjszakai munkára. Nagy későre ballagott haza, vacsorázni se ment, a bosszúság elvette étvágyát, amikor az Óriásnagy Bükkfa tövében mototoszkálást hallott.

Hát ez mi?

Sünék vonultak szép sorban, elől az öreg, utána hat apróság, hátul a mama. Csipike mehökkenten nézte őket: ezek az ő figyelmeztetése nélkül indultak el! Borzalmas gyanúja támadt. Hát igaza volna annak az undok féregnek? Tényleg megvannak ezek nélküle is?

Egész éjszaka nem hunyta le a szemét. Valóban fölösleges volna az ő fáradhatatlan munkálkodása? A méhek... ők is kirepülnének az odúból, ha nem figyelmeztetné őket? Eltennék télire a mézet, amit ő nem kóstolt meg? És az Erdő - erdő lenne nélküle is? Nem. Lehetetlen.

Hajnalfelé aludt el. Későn ébredt. Amikor kibújt Óriásnagy Bükkfa odújából, a nap már magasan járt, és Madár egy ágon tollászcodott.

- Madár! Hallod? Énekeltél ma reggel?

- Persze, hogy énekeltem!

- Ki ébresztett?

- Senki! Felébredtem magamtól!

Csipike a korhadozó belü Vén Fenyőhöz rohant. A méhek buzgón szálltak ki-be.

Nyúlhoz sietett. Szerencsére otthon találta.

- Reggeliztél?

- Igen. Azt hittem, nem jössz. Vacsorára se jöttél. Gondoltam, vendégségbe mentél.

- És enni tudtál nélkülem?

- Miért ne tudtam volna?

Csipike letörten kocogott vissza az Óriásnagy Bükkfához.

Tehát így állunk. Mindenki csinálja a magáét, mintha mi sem történt volna. Hoppá! Mi van a Vadmalaccal, az Ebadtával? Megette a galócát? Dehogy ette! Ezt abból lehetett látni, hogy a mérges gomba érintetlenül virított a helyén, épen, egészségesen, szemtelenül.

Ez már sok volt.

III.

Csipike elhatározza, hogy netovább

Csipike egész nap nem mozdult ki az odújából.

Dühös volt.

Haragudott Madárra, Nyúlra, Sünékre, a Vadméhekre, Vadmalacra, haragudott Gyöngyvirágra, amelyik nélküle is illatozni merészel. Haragudott az egész Erdőre.

- Így jár, aki jó és kedves. Megkaptam a magamét. No, de lesz ez másképpen is. Eddig és netovább!

Ez, hogy eddig és netovább, nagyon tetszett Csipikének. Csak azt nem tudta még, mi legyen a netovább után.

Ült-ült és törte a fejét.

Egyszer csak a homlokára ütött.

- Megvan! Netovább után gonosz leszek. Példátlanul gonosz. Valami rettentően gonosz. És akkor lesz itt félelem. Mindenki rettegni fog tőlem. És teljesítik parancsaimat. És rémületben lesznek. És én csak kacagok. Így ni: hahaha! Vagy nem is, inkább így: brekeke! Tyú, de jó ötlet! Okos vagyok, ez a szerencse... jujjj, de gonosz leszek!

Ledobta kalapjáról a gyöngyvirágot, kibújt az odúból, és addig keresett, amíg egy kicsi csalánlevélkét talált. Azt tűzte a kalapja mellé. - Most már vége a netovábbnak és én gonosz vagyok - csapta a fejére a kalapot. Összevonta a szemöldökét, ahogy a gonosz törpéhez illik, és elindult a patakra. A pisztrángokkal nem törődött, hiszen azok is hálátlanok. Lám, hogy ugrálnak fel a lepkék után. Kecsbékát kereste.

Meg is találta.

Csípőre tette a kezét.

- Szóval azt mondd, hogy senki sem fél tőlem, mi?

- Én azt.

- Te se?

- Eridj, mert leköplek.

Csipike nem kapkodott kavics után. Elhatározta, rémületbe ejti Kecskébékát.

- Ide hallgass, varangy! Tudod, milyen vagyok én?

- Buta.

- Súlyos tévedés. Mert példátlanul okos vagyok, és fogózz meg: g-o-n-o-sz!

- Váljék egészségedre!

- De én kiirtalak!

- Mondom, hogy leköplek! Brekeke.

Ebben a nehéz helyzetben Csipikének iszonyú ötlete támadt.

- Tudd meg, hogy véged - jelentette ki ünnepélyesen. - Elintéz téged az én barátom!

A béka bizonytalanul pillantott rá.

- Az ki?

- A Rettenetes Réz Úr, ha tudni akarod! Amíg hármat számolok, itt is lesz. Egy...

Kecskébéka a kettőt se várta meg. Nem tudta ugyan, ki az a Rettenetes Réz Úr, de azt hitte, valami gólyaféle lehet. Csipike elégedetten mosolyodott el. Igaz nem volt olyan ez a mosoly, mint az előző napiak, nem volt derűs, kedves, nem volt a Csipike ismert mosolya. Gonoszul, kárörvendően mosolygott.

Sétálni kezdett a parton, látni akarta, merre bukkan fel a béka, hogy még jobban megfélemlítse, amikor észrevette, hogy amerre elhalad, a pisztrángok eltűnnek, szállhatnak a patak felett akkora molyok, mint Csipike feje, egyetlen hal se ugrik fel utánuk.

- Már ezek is félnek! - állapította meg örömmel Csipike. - Félnék a Rettenetes Réz Úrtól! Tőlem félnek!

Újfajta, boldog öröm töltötte el Csipikét: hatalmasnak érezte magát és rettentő erősnek. Hazafelé mentében elhatározta, hogy bátran megrugdossa Szentjánosbogarat. Szegény bogárka rémülten menekült - nem tudta mire vélni a dolgot.

Dehogy ment el Bagoly doktorhoz, dehogy látogatta meg Sünéket ezen az estén! Néhány szem epret evett meg útközben, majd bebújt Óriásnagy Bükkfa odújába, és boldogan aludt.

Reggel a szokott időben ébredt, és esze ágában se volt, hogy nótára biztassa Madarat. A virágport se törölte le a fűszálakról. Csipőre tett kézzel állt meg a bükkfa előtt, és amikor Madár énekelni kezdett, ráripakodott:

- Csend legyen, nézze meg az ember!

Madár elcsodálkozott.

- Mi van veled, Csipike?

- Hallgass, amíg jó dolgod van! A Rettenetes Réz Úr alszik!

- Az ki?

- Hívjam ide? No megállj, lesz neked mindjárt! Réz Úrrr!

Madár azonban nem várta meg, hogy megjelenjék Rettenetes Réz Úr, aki valószínűleg olyan lehet, mint a villámgyors és vérszomjas Nyest. Felröppent, és messzire elszállt, nehogy valami baja essék. Csipike rosszmájúan kuncogott utána, majd a Korhadozóbelű Vén Fenyőfához sétált.

- Ma nem mentek sehová! - kiáltotta az ébredező méheknek. - Tessék otthon ülni!

- Mi az, mi történt? - bújtak ki a méhecskék.

- Semmi sem történt. De ha nem engedelmeskedtek, történik. Jön a Rettenetes Réz Úr, és mindnyájukat felfal. Tessék otthon ülni. További intézkedésig!

Nagyon megijedtek a méhek. Gyorsan betömték a vén fenyőfa valamennyi rését-repedését-likát viasszal. Nem kérdezték, ki az a Rettenetes Réz Úr, gondolták, olyasmi lehet mint Medve, aki kirabolja a szállásukat, elviszi a mézüket - ha rájuk bukkan. Csakhogy bizonyára sokkal okosabb Medvénél, mert lám, mit üzent nekik: további intézkedésig. Ilyesmi Medvének sohase jutna eszébe.

Elhatározták, valamennyien együtt maradnak, és felkészülnek a harcra. Ha mindnyájan belepusztulnak is, nem hagyják magukat!

Vadmalac nem jelent meg Légyölő Galócánál. Madár már szólt neki, vigyázzon, ne merje Csipikét háborgatni, mert valami iszonyú hatalmasság van arrafelé, aki mindent és mindenkit elpusztít, lenyel. Elmondta ezt Nyúlnak is, ám ez nem értette a dolgot, és megkérdezte Csipikét:

- Tulajdonképpen mi történt?

- Szerencséd, hogy tulajdonképpennek szólítottál. Az történt, hogy vigyázz magadra, amíg jó dolgod van! Ide azt a reggelit! És nekem ezután friss sárgarépát hozzál, ne olyan fonnyadtat. Most pedig takarodj!

- De mit vétettem én neked, Csipike?

- Azt, hogy példátlanul ostoba vagy. Ha most azonnal nem tűnsz el, hívom Rettenetes Réz Urat és...

Dehogyan várta meg Nyúl a folytatást! Hisz annak a Réz Úrnak bizonyára puskája is van, és akkor neki vége. Úgy elinalt, mintha ott se lett volna.

Harkály mestert hiába kereste Csipike, hogy beléverje a félszet. Meghallotta ő Madártól és Nyúttól, milyen iszonyú veszedelem szakadt az erdőre, és hetedik határba repült kopogtatni. Kukucsit, a Botfűlűt is értesítette Nyúl a dolgok állásáról, mire Kukucsi nyomban lefelé kezdett túrni, mennél mélyebbre a föld alá. Őt ugyan keresheti majd Réz Úr. Szarvasbika úgy tett, mintha nem törődne a hírral, amit szintén a holtra rémült Nyúl újságolt neki, de azért eloldalgott a Tisztásról, és amikor az erdei ösvényre ért, ahol Nyúl már nem láthatta, uccu neki, vesd el magad! Nekiiramodott, és csak jó félórás menekülés után mert visszaneézni. Vöröshangyáéknál hatalmas sürgés támadt a hírre: menekítették, takarították minél mélyebbre, a boly fenekébe, a föld alá az ártatlan hangyatojásokat.

Csipike élvezni kezdte a csendet és a magányt, amely körülvette.

- Félnék tőlem. Az egész Erdő fél tőlem! Te is félj, Óriásnagy Bükkfa, hallod? Reszkess, amikor hozzád beszélek!

Óriásnagy Bükkfa azonban nem reszketett. Egy árva levele se rezdült. Csipike legyintett:

- Különbösen is minek állok szóba veled? Hiszen olyan rettentően, olyan példátlanul buta vagy, hogy nem is érted, fel se tudod fogni, amit mondok. Nem hiába mondják a nagyon butának, hogy bükkfejű. Na, ehhez szólj, ha mersz! - Óriásnagy Bükkfa nem szólt. Csipike elégedetten állapította meg, hogy ezt is sikerült kellőképpen rémületbe ejtenie: még a szó is beléfagyott.

Mivel Nyúl messzire menekült, Csipike egyedül fogyasztotta el ebédre a maradék sárgarépát. Utána aludt egyet, és azt álmodta, hogy már nemcsak az állatok és növények félnek tőle, hanem maga a Hegy, sőt Hegy tetején maga a Kőszikla is rettegve lesi a parancsait. Patak majd kiszárad félelmében. El is határozta, miután felébredt, hogy még a mai nap folyamán ráncba szedi Patakot, sőt Hegyet is.

Patakkal kezdte.

Megállt a parton, és csípőre tette a kezét.

- Mi ez a fölösleges csobogás, locsogás? Reggelre tessék nekem szép csendben folydogálni és nem arra, hanem visszafelé. Mégse lehet, hogy minden patak kedvére űzze az eszét! Ide hallgass: ha nem fogadsz szót, megmondalak a Rettenetes.... tudod mit? Ki sem mondom a nevét, mert ijedtedben elapadsz. Ebből is láthatod, hogy a javadat akarom.

Ezután Hegyhez fordult:

- Ide hallgass, Hegy! Holnap reggelre úgy ahogy vagy, erdőstül, mindenestül átköltözl nekem a patak túlsó partjára Kősziklával együtt, amelyik ott van a kalapodon. Ha nem, elhord a Rettenetes Réz Úr! Személyesen!

Szusszant egyet, mert az ilyen példátlanul nagyméretű gonoszság egy kicsit fárasztó. Utána megfenyegette Hegyet mutatójával:

- Vigyázz, mert ellenőrizlek!

Mókus mama rémulten hallgatta végig az egészet egy tölgyfa lombjai közé lapulva, majd rohant, szaladt, hogy tájékoztassa az erdő népét a közelgő földindulásról.

Csipike elégedetten tért nyugovóra. Jobb oldalára feküdt, és kinézett az ablakon, az odú apró részén, amelyik a völgy, a patak felé nyílt.

- Reggel háttal ébredek majd a völgynek, mert ugyebár Hegy átköltözik a túlsó partra. - De mi lesz, ha nem költözik? Ezt az ijesztő gondolatot elhessegtette Csipike azzal, hogy felsóhajtott:

- Majd lesz itt rend!

És elaludt.

IV. Vadmalac, az Ebadta

Reggel Csipike a bal oldalán ébredt. Tehát a Völgy mögötte van, a Patak mögötte folyik: Hegy átköltözött!

- Jól van, Hegy. Elég csendben átköltöztél - mondta, miközben felhúzta papucsát. Eszébe se jutott, hogy álmában átfordulhatott a jobb oldaláról a balra.

- Nézzük Patakot.

Mi tagadás, arrafelé folyt, csörgedezett, mint tegnap. Csipike meghökkenten nézte, de utána elmosolyodott. Hiszen ha ő most a túlsó oldalon van, ha Hegy átköltözött, persze hogy úgy látszik, mintha Patak a szokott irányba folya! Holott nyilvánvaló, hogy visszafelé folyik!

- Jó, jó, azt látom, hogy visszafelé folysz, de légy szíves, csináld halkabban. Nem megmondtam a tegnap? Vigyázz, ne bosszants, mert nem lesz jó vége! - fenyegette meg Patakot, nehogy elhiggye magát. Szeretett volna eldicsekedni valakinek a sikerével, de minden állatot elriasz-

tott maga mellől. Úgy határozott tehát, hogy Madarat és Nyulat visszarendeli. Szerencséje volt Harkály Mesterrel, aki nagy ijedtségében elfelejtette magával vinni szemüvegét, és visszarepült érte az Óriásnagy Bükkfához.

- Hé, te Harkály! Ide gyere, ne félj! Parancsom van számodra!

Harkály Mester riadtan röppent közelebb, hiába mondta neki Csipike, hogy ne féljen, ő mégis remegett.

- Nem csináltam semmi rosszat - kopogta - igazán...

- Mész, és azonnal megkeresed Madarat és Nyulat. Előlem ne bujkáljanak, egykettőre itt legyenek, különben Rettenetes Réz Úr bárhol megtalálja őket, és végük. Megértetted?

- Kopp, de mennyire!

Harkály Mester elrepült. Csipike közben elégedetten szemlélgette a Korhadozóbelű Vén Fenyőfát, amelyen még mindig be volt viaszozva Vadméhek odújának bejárata.

Nem kellett sokáig várakoznia Madárra és Nyúlra. Hamarosan megérkeztek. Mindkettőn látszott, mennyire félnek.

- Ide gyertek. Egészen közel! Nézze meg az ember! - parancsolta gorombán Csipike, és kitepelt egy tollat Madár szárnyából, majd intett Nyúlnak, eresse lejjebb a fülét, hogy meghúzhassa.

- Ez a büntetés, amiért elkóricáltatok. Ha még egyszer előfordul, megrugdoslak. Mostantól kezdve jobbnál jobb enivalókkal szolgáltok engem. A mai napon Nyúl szállítja a válogatott finomságokat. Madár pedig hálaénekeket zeng nekem. Holnap fordítva lesz. Madár élelmez, Nyúl pedig dalol a hála és köszönet hangján! Megértettétek?

Nyúl és Madár riadtan bólintott.

- Na, mit szóltok hozzá, milyen hatalmas a ti uratok és jótevő parancsolótok? Mert ezután így kell szólítanotok: Urunk és jótevő parancsolónk. Éjszaka átköltöttem Hegyet Patak túlsó partjára, Patak meg visszafelé folyik parancsomra! Nem csodálkoztatok, amikor észrevettétek?

Nyúl és Madár rémülten nézett össze.

- Bocsáss meg nekünk, urunk és jótevő parancsolónk, de nem vettük észre, pedig Mókus mondott valamit az este. Biztosan azért nem vettük észre, mert példátlanul buták vagyunk.

Csipike nagylelkűen bólintott.

- Hát, ez nálatok megvan. Úgy értem, a butaság. Most pedig uzsgyi! Menjetek és hirdessétek dicsőségemet, délire pedig mind a ketten itt legyetek!

Alig ment el Nyúl és Madár, hogy Csipike nagy-nagy diadalának, világgá szóló csodatettének hírét vigye, Csipike motoszkálást hallott a bokrok között.

Vadmalac, az Ebadta, sehogy sem akart hinni a Csipikéről szóló híresztelésnek. Méghogy Réz Úr! Miféle Réz Úr? Hiába próbált azonban Csipike felé látogatni, a szülei riadtan kergettek vissza. Ezúttal azonban sikerült megszöknie. Légyölő Galócához ment, tudta, nemsokára Csipikének is ott kell lennie.

- Aha! - vette észre Csipike. - Hát te hol voltál tegnap?

- Nem engedtek. Nagyon félnek tőled az öregek. Engem is féltenek. Rettentően.

- Helyes - bólintott Csipike. - És most miért jöttél?

- Megszöktem.

Csipike szemében gonosz fény csillant.

- Ide hallgass, Vadmalac. Én, a te urad és jótevő parancsolód, elrendelem, hogy most azonnal fald fel Légyölő Galócat!

- Nem én.

- Hogyhogy nem?! - Csipike szeme rettentően villogott.

- Úgy, hogy csípős.

- Híj, fékomadta! Akkor miért jöttél ide minden reggel?

- Szerettem nézni az elrettentő példát. Ma nem lesz?

Csipike csípőre tette a kezét. Ilyenkor volt a legfélelmetesebb.

- Te Vadmalac! Nem tudod, milyen hatalmas vagyok én?

- Nem tudom. Milyen?

- Mit gondolsz, Hegyet ki költöztette át? Hiszen mi most a Patak túlsó partján vagyunk, nem az innensőn! Hát a Patak folyását ki változtatta meg?

- Senki se. Ma reggel ittam belőle, arra folyik, amerre a tegnap.

- Híjnye, ostoba malaca, te nem félsz tőlem, uradtól és jótevő parancsolódtól?

- Miért félnék? És miért vagy nekem uram, és jótevőm meg ilyenek?

- Hát ide hallgass! Ha mos azonnal nem kérsz tőlem sírva bocsánatot, hívom Rettenetes Réz Urat és...

Csipike azt hitte, mihelyt a félelmetes nevet kimondja, Vadmalac rögtön visítani kezd, és elszalad. Tévedett. Vadmalac kíváncsian bámult reá.

- És?

- És akkor véged lesz, te boldogtalan!... Na... Mi lesz?

- Mi lenne?

- Hívjam?

- Hívjad!

Szerencsére nem került rá sor. Vadkan bácsi az egész erdőt tűvé tette Vadmalac után, sehol sem találta. Rosszat sejtve lopakodott Csipike bükkfája alá. Rémülten pillantotta meg egyetlen gyönyörűséges magzatát a halálos veszedelem kellős közepén.

- Eltakarodsz innen?! Indulsz azonnal haza?

De mennyire, hogy indult Vadmalac; Csipikétől meg a Rettenetes Réz Úrtól nem félt ugyan egy csepp se, ám az öreg éles agyarától annál jobban. Sivalkodva menekült. Vadkan bácsi utána robogott.

Csipike megkönnyebbülten sóhajtott fel.

- Szerencséje...

V. Csipike, az erdő réme

- Ez az én jó szívem... ha ez nem lenne - magyarázta délben Nyúlnak és Madárnak. - Megszántam azt az ostoba Vadmalacot. Egyszerűen megsajnáltam. De most már vége a szánakozásnak! Most már büntetek! A legkisebb vétségért is! Mindenkit! Én vagyok Csipike, a ti uratok, jótevő parancsolótok és az Erdő Réme! Eszetekbe ne jusson, hogy...

- Nem jut a mi eszünkbe semmi, urunk, jótevő parancsolónk és az Erdő Réme, mert mi rettentően félünk tőled... - makogta Nyúl.

Csipike szigorúan nézett rá.

- Nem tanultál illemet. Hogy mersz a szavamba vágni?!

- Jajj, irgalmazz-kegyelmezz. Nem tanultam illemet, de fogok. Majd.

- Semmi irgalom és kegyelem. Tartsd a füled!

Nyúl tartotta, és Csipike úgy meghúzta, hogy még hintázott is rajta. Utána megrugdosta Nyulat. Madár szóhoz se jutott, végig a köszönet és hála énekét zengedezte.

- Elég a ricsajból - förmedt rá Csipike. - Most elintézem Csigabigát, utána pedig altatódalt kérek, mert munka után édes a pihenés.

Csigabiga már két napja ott gubbasztott az Óriásnagy Bükkfa tövében, de ki sem mert bújni a házából.

- Csigabiga, gyere ki!

Semmi.

- Csigabiga, gyere ki!

Csend és nyugalom. Csigabiga nem mozdul.

Csipike kajánul elvigyorodott.

- Ég a házad ideki!

Erre már kibújt.

- Na mi lesz azzal a tervrajzzal?

- Itt van, kedves mélyen tisztelt Csipike, már két napja kész, csak légy szíves ne haragudj!

Csipike undorodva pillantott a falevéltre.

- Mit mondjak, pocsék!

- De hát... de hiszen... izé, hogy... eddig jó volt...

- Azok az idők elmúltak! Mostantól nem úgy lesz, mint régen. Ha estére nem készítesz egy négyszögletű házat, akkor égszakadás, földindulás, a fejedben egy nagy koppanás! Tervrajz nem érdekel!

- Hiszen én olyant nem tudok!... Irgalmazz Csipike!

- Semmi irgalom, semmi Csipike. Urad vagyok és jótevő parancsolód. Különben is már unlak. Csigabiga gyere ki, ég a házad ideki, puccpaszta.

Szegény Csigabiganak nem volt mit tennie. Sirdogálva indult el, és közben azokra a boldog időkre gondolt, amikor Csipike még nem volt jótevő. Neki immár vége. Ha a fején nagy

koppanás, meghal. Elhatározta, messzire vándorol innét, olyan messzire, amilyenre csak tud. Érezte azonban, hogy hiábavaló, mert estig nagy távolságot nem gyalogolhat be, és tudta, hogy Csipike könnyen a nyomára bukkan, hiszen fényes csíkot húz maga után, amerre megy. Mindegy. Más lehetősége nincsen. Meg kell próbálnia.

Madár rágyújtott az altatódalra, Csipike a mohára heveredett, amikor rettenetes dolog történt.

Valami zümmögött.

Csipike felpillantott.

Egy vadméh!

Mielőtt azonban utána kiálthatott volna, a méhecske már messzire szállt. Ismét zümmögés. Aztán megint. Szálltak a méhek, mintha ő nem tiltotta volna meg nekik, hogy röpködjenek. Dühösen pattant fel, és a Korhadozóbelű Vén Fenyőhöz szaladt.

- Hát ti hogy mertek repülni, hékom!

Egy erős fullánkú méhecske szállt eléje.

- Ide hallgass, Csipike! Ha nem gyűjtünk mézet, éhen pusztulunk. Ha kirepülünk - jön a Rettenetes Réz Úr. Elhatároztuk, inkább megharcolunk vele, ha mindnyájan elveszünk is. Inkább csatában hullunk el, semhogy éhen pusztuljunk! Ezt neki is megmondhatod!

Ennyit mondott, és elrepült a mézért. Csipike tehetetlen haraggal nézett utána.

Dült-fült, amikor visszatért a remegő Nyúlhoz és a riadt Madárhoz.

- Majd megkapják ők a magukét! Mit Réz Úr? Csak nem fogom ilyen csekélységgel bosszantani a Rettenestet? Este, amikor alusznak, megparancsolom a Fenyőnek, forduljon gyökérrel felfelé. Aztán majd nézhetik magukat!

- Jaj, Erdő Réme, urunk és jótevő parancsolónk, irgalmazz szegény kicsi méhecskéknél! Inkább tépjél ki egy tollat a szárnyamból, tessék, vagy rugdoss meg, de bocsáss meg szegénykéknél! - csipogta kétségbeesetten Madár.

- Engem is megrugdoshatsz, és parancsolj, húzd meg a fületem - tette hozzá Nyúl.

Az Erdő réme csípőre tette a kezét.

- Óhohó! Mi ez? Lázadás?! Szóval beálltatok ti is rebellisnek? Hát jó. Nem tépek tollat, nem húzok fület, meg se rugdoslak.

- És megbocsátasz? - csillant fel a remény Nyúl szemében.

- Nem. Töprengök.

Nem tartott sokáig. Nyúl és Madár remegve várta mi lesz a vége.

- Ma este nagy vacsorát rendezünk - mondta Csipike olyan kajánul, mint még soha. - Vendégeim vagytok. Mit gondoltok, mi lesz a vacsora?

- Bi-biztosan sá-sárgarépa - makogta ijedten Nyúl.

- Csi-csi-csicseri borsó - csipogta reménykedően Madár.

- Óriási tévedés! - rikoltotta Csipike. - A vacsorátok az lesz, ni! - És a nagy Légyölő Galócára mutatott. - Ha ellenkezni próbáltok, vagy elmenekültök, bárhol utolér benneteket a Rettenetes Réz Úr iszonyú haragja! Végeztem, hatszáz!

Ezzel hátat fordított nekik, és bevonult az Óriásnagy Bükkfa odújába.

Soha ilyen hatalmas nem volt még Csipike. Mégis úgy érezte, valami hiányzik neki. Valami, ami régebben megvolt, bár nem tudta volna megmondani, mi az. Nem tudott elaludni, vergődött az ágyán, végül kilesett odúja nyílásán. Senki sem volt a közelben. Kilopózott, odament Légyölő Galócahoz.

- Ma estére ne légy mérges, hallod?! Csak egy kicsit.

Légyölő Galóca tette magát süketnek.

- Ne feledd! Megparancsoltam! Nehogy megmérgezz valakit ma este!

Légyölő oda se neki.

- Te, ha nem tisztelsz engem, hallod-e hitványa, jön a Rettenetes Réz Úr, és... és... megsz!

- És felfordul tőlem! - vigyorgott Légyölő Galóca.

VI. Hol van a Rettenetes Réz Úr?

Madár és Nyúl keservesen zokogott. Ha megeszik a mérges gombát - végük. Ha megtagadják - a Rettenetes Réz Úr iszonyú, mennydörgős-villámlós haragja következik. Mindenképpen végük. Legelsőként a méhek tudták meg, milyen rettentő sorsot szánt Csipike, az Erdő Réme, Nyúlnak és Madárnak. Gyorsan szétvitték a hírt az Erdőben. Hamarosan ott termett a két mérges gombára ítélt mellett Mókus az egész családjával, köréjük szálltak mind a méhek, még Csigabiga is visszafordult a bujdosásból, hogy vigasztalja őket. Szarvasbika együttérzéssel rázta meg gyönyörű agancsát, amikor meghallotta a szörnyű újságot, de nem szólt egy szót se. Nagy és erős léteire talán ő félt a legjobban Rettenetes Réz Úrtól, bár titkolta úgy, mint Vadkan bácsi, aki bevallotta ugyan iszonyú rettegését, ám azt állította, hogy ő egyedül Vadmalacot félti, az Ebadtát. Vadmalac nagyon megörvendett, amikor meghallotta, milyen sorsot szánt Csipike Madárnak és Nyúlnak.

- Okvetlenül elmegyek, ilyen érdekes, elrettentő példát még nem is láttam! - ujjongott.

- Adok én neked, szedtevette! Örülj, hogy még élsz, nyavalyás! Nem mész sehová! - förmedt rá Vadkan bácsi, mire a pokolravaló Vadmalac füttyörészni kezdett, ami náluk ritkaság.

- Mit csinálsz, Ebadta? - böffent rá az öreg.

- Örülök, hogy még élek! - válaszolta illemtudóan Vadmalac, és Vadkan bácsinál betelt a pohár. Óriási verés következett, de Vadmalac úgy érezte, igaz ügyért szenved, ez némiképpen csillapította fájdalmát.

Harkály Mester bánatosan kopogtatta a fákat. Elhatározta, immár messzire költözik az Erdőből, mégpedig örökre, és beáll Nádirigónak, mert fiatalkorában ezt a szakmát is gyakorolgatta.

Csipike egész délután bent gubbasztott odújában. Néha-néha kilesett ugyan, és megcsóválta a fejét, amikor látta, hogy még a Gyöngyvirág is könnyezik.

Már alkonyodott, amikor a nagy sírás-rívásra előbújt Sün-Apó. Családját visszaparancsolta: majd ő körülnez, addig várjanak nyugodtan. Odament a kétségbeesett Nyúlhoz. Meghallgatta keserves panaszát, felpillantott az ágon búsuló Madárra, látta a szomorú állatokat, nagyot sóhajtott, és felemelte pici, fekete orrát.

- Nem tehetnénk valamit? - kérdezte, majd bátran hozzátette: - Ne hagyjuk magunkat!

Mókus-Mama felkapta a fejét.

- Menjünk el magához a Rettenetes Réz Úrhoz - mondta -, és kérleljük meg.

- Kopp, helyes! - mondta Harkály Mester. Valamennyien egyetértettek Mókus-Mamával.

- Hát akkor induljon a menet! - adta ki a jelszót Sün-Apó.

Szépen felsorakoztak. Legelől tizenkét méhecske, csak úgy, gyalogosan. Utána Mókusék. Mókusék után Sün-Apó Csigabigával. Mögöttük Harkály Mester lépkedett abban a biztos hitben, hogy a tisztáson melléje zárkózik majd Kukucsi, a Botfűlű is. A két szegény áldozat, Madár és Nyúl hátul kullogott. Alig indultak el azonban, néhány lépés után a méhecskék megtorpantak.

- Zümm!... hol van a Rettenetes Réz Úr? - kérdezték.

Senki sem tudott válaszolni nekik.

- Rajta, keressük meg! - röppent fel az egyik méhecske. - Ha mindnyájan szétszéledünk, pillanatok alatt megtaláljuk. Itt kell lennie az Erdőben vagy a Tisztáson.

Okos beszéd volt. Szétröppentek a méhek, Mókusék is, ahányan voltak, annyifelé indultak, hogy felkutassák az odvas fákat, hátha valamelyik odúban ott székel a Rettenetes. Harkály Mester a tisztásra röppent, hogy valamiképpen megkérje Kukucsit, a Botfűlűt, a derék becsületes Vakond Gazdát, nézzen utána Réz Úrnak a föld alatt. Csak a két árva, a két elítélt nem mert elmozdulni az Óriásnagy Bükkfa közeléből. Várták, mi lesz.

Semmi sem lett.

Elsőként a méhek tértek vissza. Keresztül-kasul járták az erdőt, keresték fákon, fák alatt, bokrok között, kutatták a virágos Tisztáson, a csobogó Patak völgyében. Nem találták Réz Urat.

Hamarosan megjöttek Mókusék is. Ahány odvas fa volt az erdőben, a Vadméhek szállása és a Csipike lakása kivételével, azt mind átkutatták. Még Szikla barlangjait is végigfűrkészték Denevérék segítségével. Réz Úr nincs! Reménykedve várták Vakond Gazda jelentését... Nemsokára tőle is megjött az üzenet: A föld alatt ne is keressék Réz Urat, mert hiábavaló.

Hol lehet Réz Úr?

Ott fenn rejtőzködnék a magasban, a bodros felhő mögött? Nem valószínű, mert a felhő elszáll, és ha Réz Úr odafent volna, mindenki láthatná a tiszta égbolton.

Egyetlen hely maradt, ahova egyikük se merészkedett benézni.

Csipike lakása. Az Óriásnagy Bükkfa tágas odva. Ott lenne?

VII.

Ki az a Rettenetes Réz Úr?

Már felpislákol az égen a vacsoracsillag. A Hegy, a Kőszikla mögött vörösleni kezdett az ég: nemsokára feljön a hold. Amikor pedig a hold felbukkan - ó, jaj, Madárnak és Nyúlnak meg kell ennie a mérges gombát.

Sün-Apónak újabb ötlete támadt.

- Tulajdonképpen ki az a Rettenetes Réz Úr? - kérdezte.

Megint nem tudtak válaszolni jó ideig, végül egyik méhecske odadöngicsélte neki:

- Olyan, mint Medve-Sógor. Csak éppen nagyobb. Sokkal nagyobb.

- Ugyan - sírt Madár -, hisz akkor nem félnék tőle. Inkább Nyesthez hasonlít.

- És van neki puskája! - zokogta Nyúl. - Sörétes!

Sün-Apó értetlenül pislogott.

- Miket hordtok itt össze? Ha olyan, mint Medve-Sógor, akkor nem lehet olyan, mint Nyest. És nem lehet neki puskája se. Melyiktek látta?

Senki sem jelentkezett.

- Azért én amondó vagyok, mégis meg kellene nézni! Már pusztán a Csipike odúja van hátra. Ha ott lakik, akkor nem lehet akkora, mint Medve-Sógor. Mert ha akkora volna, nem férne be. És puskája se lehet neki, mert én egyszer láttam egy puskát Vadász Bácsinál, de az nem fér be a likon, amelyiken Csipike ki-be jár. Ez az én csendes véleményem.

- Hogy te milyen okos vagy - pislogott rá reménykedően Nyúl.

- Igazad van, züm-züm - döngicsélték a méhek. - Ha kisebb, mint Medve-Sógor, akkor nincs miért félnünk. Ne hagyjuk Madarat és Nyulat! Szurkáljuk össze Réz Urat!

Ez már túlságosan bátor beszéd volt. Mókusék szíve is megdobbant rá, de nem mertek helyeselni, sőt, a nagyon okos Sün-Apó is csak annyit mondott, hogy előbb meg kell nézni Réz Urat. De ki nézze meg?

Madár mélyet lélegzett.

- Egy életem, egy halálom, bekukucskálok Csipikéhez.

Ezt mondta, majd leröppent az ágról egyenesen Csipike odúja elé. Már éppen dugta volna be a fejét, amikor visszahőkölt.

- Jaj... éppen beszélgetnek! - szólt hátra remegve.

Sün-Apó, Mókusék, a méhek, Nyúl, Harkály Mester - mindnyájan köréje gyűltek, szorosan melléje álltak. Még Csigabiga is közelebb húzódott. Madár könnyes szemmel pillantott végig rajtuk. Szinte búcsúzott tőlük: ki tudja, látja-e még őket? Mindnyájan aggódó, féltő tekintettel néztek vissza reá. Madár mély lélegzetet vett és bebújt. Egészen eltűnt a Csipike odújában.

Csipike háttal állt a bejáratnak.

- És én most nagyon búsulok, Réz Úr. Nagyon szomorú vagyok... Azért mert buta voltam. Látod, arra telik a hatalmamból, hogy Madárral és Nyúllal megétessem a Légyölő Galócát, de arra már nem, hogy Légyölő szelídüljön meg egy kicsit erre az alkalomra. Pedig milyen jó dolog a Hatalom! De hiába próbáltam én az Erdő Réme lenni, a mérges gomba nem fél tőlem... Csak azokon van hatalmam, akiket szeretek, és ártani is csak azoknak tudok. Réz Úr, én nem akarom, hogy Madár és Nyúl megegye a Légyölő Galócát! Mondd meg, mit tegyek? Szólj hát egy szót!!

Madár szeme megszokta az odú homályát. Kinyújtotta a nyakát, hogy lássa, tulajdonképpen kivel beszélget Csipike. Amikor meglátta, gyorsan megfordult, és kibújt Csipike odújából, nehogy elnevesse magát.

- Gyerekek! - ujjongta a körülállóknak - Csipike nem akarja megégetni velünk a mérges gombát!

- És a Rettenetes Réz Úr? - kérdezte Sün-Apó. - Láttad?

- Láttam! A Rettenetes Réz Úr... egy kilincs!

VIII. Csipike, a mesemondó

Mire feljött a telihold, vidám nevetéstől, jókedvtől zengett az egész erdő. A pisztrángok felugráltak a vízből és bukfcencet vetettek a levegőben. Kecsebéka pedig olyan táncba fogott a parton, mintha világeletében ezt tanulta volna. Szarvasbika előkelően kijelentette, hogy már az elején tudta, humbug az egész, de amikor azt hitte, nem látják, ő is nagyokat ugrott örömben. Vaddisznó bácsi is ünnepeelt, csak Vadmalac búsult, amiért elmaradt az érdekes látnivaló. A méhek vidám zümmögéssel szedték le a viaszt a tartalékbejáratokról, Harkály mester pedig boldog volt, hogy mégsem kellett nádirigónak mennie. Hiába, az ő korában már nehéz új életet kezdeni, mégha nem is egészen idegen neki az új mesterség. Sünék jókedvűen indultak éjjeli műszakba. Amikor Bagoly doktor meghallotta a dolgot, akkorát nevetett, hogy még a szemüvegét is le kellett vennie.

- Hiába - mondta -, nagy kópé ez a Csipike!

Legboldogabb azonban az egész erdőben, sőt talán az egész földkerekségen Madár volt meg Nyúl. Hatalmasat táncoltak, nagyot hancúroztak örömben Erdei Tisztáson, majd visszamentek az Óriásnagy Bükkfához.

- Csipike... hallod, Csipike - kopogtak az odú bejáratánál.

Semmi válasz.

- Csipike... hallod? Csak azt akarjuk mondani - csivitelte Madár -, hogy mi nagyon szeretünk téged, úgyis tudjuk, hogy csak tréfa volt az egész. Maga Bagoly doktor mondta, hogy nagy kópé vagy!

Csipike összetörten kuporgott az odúban. Egyszerre semmivé vált rettentő hatalma, most bizonyára mindenki őt neveti. Amikor meghallotta Madár vigasztaló csivitelését, nagy könnycsepp indult lefelé az arcán, szét is maszatolta az öklével. De nem bújt ki az odúból. Nagyon szégyellte magát.

Elcsendesült az Erdő. A vigadozók lepihentek. Csipike is ledőlt. Mielőtt elaludt volna, ezt motyogta:

- Te is bocsáss meg nekem, Hegy. És kéreld meg Patakot is. Ha gondolod, költözz vissza az innenső oldalra. Patak pedig folyjon, amerre neki tetszik!

Bal oldalára feküdt, háttal a Pataknak, és amikor felébredt kinézett az ablakon. Patak völgye ott volt, szemben vele! Úgy látszik, Hegy is megbocsátott!

Hajnaltájt, szokott időben bújt ki barlangjából. Leszaladt Forráshoz, egykettő megmosdott, és a szokottnál három mozdulattal többet tornázott, mert az utóbbi időben, netovább óta elhanyagolta a testgyakorlást, és kezdett pocakot eresztetni. Azután ledobta kalapjáról a fonnyadó csalánlevelet, és friss, harmatos, illatozó gyöngyvirágot tűzött a helyébe. Megdicsérte a szépen nyíló virágokat, letörölte a friss levelekről a szélhordta virágport, majd Madárhoz osont, és bátortalanul megcsiklandozta a csőrét.

- Madárka, légy szíves... nótát kérünk!

Madár felébredt, rámosolyodott Csipikére, csókot intett neki, és nótázni kezdett. Kissé rossz lelkiismerettel gyalogolt a Korhadoszóbelű Vén Fenyőfához.

- Ébresztő, atyafiak!... Úgy értem, ne haragudjatok, de reggel van.

- Köszönjük Csipike - bújt elő mosolyogva egy méhecske -, délután okvetlenül gyere minőségi ellenőrzésre!

- Itt leszek! - ujjongott Csipike. Mókusék mosolyogva integettek neki az ágról. Megnézte és megdicsérte tornamutatóványukat, Sünéken megigazította a takarót, ám Légyölő Galóca előtt várakozó Vadmalacnak, az Ebadtának ezt mondta:

- Megbocsáss, Vadmalac, de már nem vagy olyan buta, mint egész kicsi, csíkos korodban. Főlöszleg az elrettentő példa. Holnapra kitalálunk valami mást. Jó lesz?

Jó volt.

Mentében azonban, amikor senki se látta, visszafordult Légyölő Galóca felé:

- Csipiszt! - kiáltotta oda, és fűgét mutatott neki.

Megdicsérte Vakond Gazdát. Vöröshangyáék figyelmeztették, hogy egy óra múlva kezdődnek a kitarató esőzések, helyenkint zivatarokkal. Csipike elindult Nyúlhoz, hogy reggeli után siessenek Nagy Keserűlapi alá. Bármerre ment, mindenütt mosolyogva köszöntek, fogadták köszönését az erdei népek.

Ekkor jött rá valamire Csipike.

Amíg gonosz volt, példátlanul gonosz és Erdő Réme, senki se mosolygott. És ez volt az a bizonyos valami, ami netovább óta hiányzott neki. Elhatározta, ha megindulnak a kitarató esőzések, helyenkint zivatarokkal, új mesét mond Madárnak és Nyúlnak. Arról, milyen szörnyű dolog az, ha valakire nem mosolyognak. És ezt a példátlanul vadonatúj mesét úgy kezdi el, ahogy senki, sehol a világon nem kezdett el mesét. Ezekkel a vadonatúj szavakkal:

- Hol volt, hol nem volt...

CSIPIKE ÉS KUKUCSI

IX.

Vendég a háznál

Csipike elhatározta, hogy az Erdőben megvalósítja a szeretet honát. Ne bántsák többé egymást az állatok: Szarvasbika ne verekedjék többé a hegyen túli szarvasbikával, Darázsék ne szurkapiszkálják a Vadméheket, és ha Vöröshangyáékhoz egy fekete hangya téved, ne egyék meg, hanem fogadják szeretettel.

Egyik este nagyon szép mesét mondott Madárnak és Nyúlnak arról, hogy a vadegrest is szeretni kell, majd így fejezte be mondókáját:

- Most eltesszük magunkat holnapra, mert munka után édes a pihenés.

Madár és Nyúl csodálattal pislogott Csipikére, amiért ily hallatlanul okosakat tud mondani, majd jó éjszakát kívántak egymásnak - és elindultak ki-ki a maga otthonába.

Csipike bebújt az Óriásnagy Bükkfa odújába, és elfészkelődött mohaágyán. Szamba vette másnapi tennivalóit. Reggeli után ki kell mennie a Tisztásra, hogy megadja a jelt őszi Kikericsnek: délfelé már nyílhat, ha jónak látja, majd nyomban utána meg kell kezdenie a bőgőórát Szarvasbikával, azután... azután.

Elaludt.

Egyszerre furcsát kezdett álmodni, ami megzavarta az édes pihenést. Azt álmodta, hogy vékony ágon ül, és a szél rettentően himbálja. Ide-oda, ide-oda. Csipike kétségbeesetten kapaszkodott meg, majd arra ébredt, hogy gurul-gurul - és nekikoppan Réz Úrnak. Megkapaszkodott benne.

- Azt hiszem, égszakadás-földindulás, a fejemen egy nagy koppanás - nézett körül riadtan.

Úgy látszott azonban, téved.

- Nem köptem ki a szedermagot, ettől álmodom ilyeneket - motyogta Csipike, majd ünnepélyesen bocsánatot kért Réz Úrtól a zavarásért, kemény fogadalmat tett, hogy ezután minden egyes szedermagot kiköp, és visszakászálódott a mohaágyra.

Még le se hunyta a szemét, mikor megmozdult alatta az ágy.

- Nem hiszem, hogy álmodtam volna - állapította meg Csipike, és felült az ágyban. - Ülve maradok, mert így biztosan nem alszom el, és kiderül, hogy mi a helyzet - gondolkodott hangosan, de csak idáig jutott, mert ismét megmozdult alatta az ágy. A láb felőli része emelkedni kezdett. Lökésszerűen, szaggatottan emelkedett.

- Égszakadásról nem beszélhetünk, mert csak földindulás forog fenn - jegyezte meg Csipike, aki nehéz helyzetben mindig meg tudta őrizni nyugalmát. - Lehet, hogy a fejemen se lesz több nagy koppanás, különösen ha nem gurulok neki ismét Réz Úrnak.

Az ágy azonban aggasztóan kezdett felbillenni. Csipike leszállt róla, hogy a nagy koppanást elkerülje, ami sikerült is. Aggódva nézte az ágyát. Megkésett óriási hiribomba növekednék alatta nagy sebességgel? Segítséget, tanácsot kérőn pillantott Réz Úrra. Réz Úr azonban olyan jámborul szendergett a sötétben, hogy Csipike dühbe gurult.

- Lehetséges Réz Úr, hogy példátlanul bölcs vagy, de az is lehet, hogy csak nagyon buta - csak akkor vette észre, hogy sértőt mondott. Gyorsan hozzátette: - Mégis, inkább az a gyanúm, hogy példátlanul bátor vagy. Hősies.

Az ágy már egészen rézsút állt, apró göröngyök hulltak ki alóla.

- Valaki tevékenységet fejt ki az ágyam alatt - állapította meg Csipike nagy körültekintéssel. Aggódva látta, hogy az odú lassacskán kezd megtelni az ágy alól kipergő, magasodó porhanyó földdel. - Itt a cselekvés ideje - mondta, és lehúzta a földkupac tetejéről a mohaágyat. Egyszeriben nagyon ismerős lett neki a földhalmocska. Gyorsan rákapaszkodott, és beletúrt. Fényes fekete orr bukkant ki a föld alól.

- Ejnye Kukucsi, hát így kell berontani az emberhez?! - förmedt rá méltatlankodva Vakond Gazdára.

- Pálinkás jó reggelt! - köszönt rá vidáman Kukucsi.

- Na látod, ezt nem kellett volna mondani, mert nem szeretem nálad, hogy iszákos vagy - utasította rendre szigorúan Csipike. - És pontatlan is vagy. Mert most nem jó reggel van, hanem jó éjszaka. És máskor, ha még ilyen alkalom adódik, légy szíves, ne turkálj az én magánlakásomon, jó?

Kukucsi megszeppent.

- Gondoltam, ha erre járok, benézek.

- Vendégségbe jöttél? - nézett nagyot Csipike.

- Abba.

- Bolhád van?

- Volt, de elküldtem őket Borzhoz, telelni.

- Akkor nem doblak ki. Gyere, segíts, egyengessük el ezt a példátlan nagy halmot, aztán majd lesz ami lesz.

Csipike őszinte ámulattal nézte, milyen gyorsan szétnyomja, egyengeti Kukucsi az irdatlan földhalmot lapátlábaival, majd együttes erővel helyére tették a mohaágyat.

- Tyú, de jó puha! - rikkantotta Csipike. - Próbáld csak ki!

Kukucsi kipróbálta. Egymásnak vetették a hátukat, és reggelig aludtak.

Csipike arra ébredt, hogy Kukucsi nyújtózik mellette:

- De jót vendégeskedtem!

X.

Példátlan felfordulás

- Fel a fejjel, ki a mellél, gyáva ember, aki nem mer! - rikkantotta el magát Csipike, fűgén leugrott a mohaágyról, és félrehúzta a lapifüggönyt az odú ablakán.

Kukucsi hunyorogva nézte.

- Korán van. Vendégeskedjünk még egy kicsit.

Csipike szigorúan mérte végig.

- Óriási tévedésben vagy. Pitymallik, tehát nincs korán, hanem éppen jókor. A vendégeskedést pedig ne tévesszük össze az alvással.

- Jó - bólintott Kukucsi, és befordult.

- Kinek beszélek én?! - borzolódt fel Csipike, és megrázta vendégét.

- Honnan tudjam én aztat?

- Nem aztat, hanem azt. És neked beszélek, ha nem tudnád. Most kimegyünk mosakodni a Forráshoz, és tornázom, mert ép testben ép lélek. Te addig kelj fel, szellőztess és takaríts. Lustálkodásnak itt nincs helye!

- Akkor nem engedem be - motyogta Kukucsi.

- Kicsodát?

- Hát Lustálkodást. Azt mondtad, nincs neki helye.

- Ide hallgass, Kukucsi! Azonnal kelj fel, szellőztess, takaríts!

- Felkelek, szellőztetek, takarítok.

- Nahát! - bólintott Csipike, majd kibújt a jó meleg odúból. Felszólt az Óriásnagy Bükkfa ágán fészékében ébredező Madárnak: - Nótát!

Madár rázendített. Csipike levonult a Forráshoz, megmosdott, tornázott, megtapsolta az ágon bukfencező Mókus familiát, Sünéken megigazította a takarót, utána megkocogtatta a Korhadozóbelű Vén Fenyőt.

- Ébresztő, atyafiak!

A vadméhek zümmögni kezdtek.

Felkelt a nap.

- Aki dolgozott, az egyék! - Csipike az Óriásnagy Bükkfához indult, hogy reggelizni hívja vendégét, aki azóta már biztosan felkelt, takarított, szellőztetett. Felszólt az ágon éneklő Madárnak.

- Ma vendégünk lesz. Szólhatnál Nyúlnak, aszerint terítsetek.

Madár gyorsan elröppent Nyúlért.

Csipike bebújt az odúba.

Ekkor érte a meglepetés.

Kukucsi jóízűen aludt. Dehogyan kelt fel. Csipike rázni kezdte.

- Mammammamma... - motyogta Kukucsi.

- Nem ma, hékom, hanem most!

Kukucsi azonban durmolt tovább. Csipikének szigorú ötlete támadt. Az alvó füléhez hajolt.

- Megrugdoslak, hé!

Erre már felült Kukucsi.

- Engemet ne rugdosson senki! - és vissza akart feküdni.

- Jó - mondta Csipike. - Csak aludj. De tudd meg, nem kapsz reggelit!

- Inkább kapjak - gondolta meg magát Kukucsi, és felkelt.

Csipike bosszúsan látott a szellőztetés-takarításhoz. Mire elkészült, Kukucsi is feltápáskodott, és kipödörte mind a három szál bajszát. Madár türelmetlenül szólt be.

- Már régen megterítettünk, és Szarvasbika is várja, hogy megkezdjétek a bögőórát.

Nemsokára ugyanis indul a szarvasbögés, és Csipike pallérozza a Szarvasbika hangját, hogy kellőképpen álljon a szeretet jegyében.

- Mindenről lekéünk! - kapkodott kétségbeesetten Csipike, és arra gondolt, hogy őszi Kikerics nyílását immár hagyhatja másnapra.

Mire a szederből, sárgarépából és édesgyökérből álló reggelit elfogyasztották, Szarvasbika már bizonyára odébbállt a Tisztásról.

- Látod, mit csináltál? - förmedt Csipike Kukucsira.

- Nem látom. Mit csináltam?

- Példátlan fölfordulást! Most már teljesen fölborult a munkarendem. Látod, milyen vagy! - s szemrehányóan nézett Kukucsira.

XI. Kukucsi, a botfűlű

Kukucsi büntudatosan pislogott Csipikére, amiért ilyen példátlanul megzavarta a napirendet. Legalábbis Csipike így látta.

- Most furdal a lelkiismeret, ugye? - kérdezte Kukucsitól.

- Nem a lelkiismeret furdal, hanem egy bolha. És nem is furdal, inkább csipked. Máskor nem reggelizem Nyúllal. Biztos róla pattant reám.

Nyúl sértődötten tette le a sárgarépa-véget, amelyet épp rágcsált.

- Engemet ne sértegesenek - mondta önérzetesen, azzal uccu neki, vesd el magad, elszaladt.

- Igaza van neki! - csivitelte Madár harciasan.

- Bizahogy! - helyeselt Kukucsi nagy buzgalommal. - Kár, hogy nemcsak igaza van neki, hanem bolhája is!

- Hát ez példátlan! - pattant fel Csipike. - Miért sértegeted, ha még igaza is van?!

- Én? - csodálkozott Kukucsi.

- Te hát! Nem rágalmaztad meg bolhákkal?

- Nem én. Amit a bolháról mondtam, színigaz. Attól nem lehet megsértődni. És nem is akartam megsérteni Nyulat. Szeretem, hogy szép hosszú füle van neki.

- Kérj bocsánatot! Kérj bocsánatot! - követelte Madár harciasan.

- Jó, na. Ne kiabálj úgy. Kérlek, de előbb visszamegyünk Csipikéhez, és vendégeskedünk egy sort, mert nagyon elálmosodtunk.

Csipike megbotránkozva nézett össze Madárral.

- Na mi lesz? Nem jösztek?

- Mi nem megyünk, mert nem vagyunk lusták! - húzta ki magát délcegen Csipike. - Mireánk rengeteg munka vár!

- Akkor csak iparkodjatok. Hanem ebédre költsetek fel, mert azt hiszem, hogy az ebédet a reggelinél is jobban szeretem.

- Hát ez nálad megvan - sóhajtott egy keserűt Csipike.

Hosszan néztek a nyugodtan elballagó Kukucsi után.

- Most mi lesz? - kérdezte Madár.

- Most az lesz, hogy arra kérlek, repülj fel a magasba, és addig le se szállj, amíg meg nem találod Szarvasbikát. Mondd meg neki, ne haragudjék, mert a mai böngőóráról lekéstem, próbáljon megvárni, holnap pontos leszek. Utána keresd meg Nyulat. Azt üzenem neki, hogy tévedés, mert nincs bolhája, és délben Kukucsi bocsánatot kér tőle, remélhetőleg könnyes szemmel. Én addig a Tisztáson leszek, őszi Kikerics-ügyben. Hátha mégis el tudnám intézni, hogy még ma nyíljon. És gondolkodnom kell. Példátlanul sokat kell gondolkodnom, majdnem annyit, amennyit Réz Úr szokott, aki azt hiszi, sokkal okosabb mint én.

- Min gondolkodol, Csipike?

- Azon, hogy mit kezdjünk ezzel a Kukucsival.

- Nagy paraszt! - csóválta meg a fejét Madár.

Csipike legyintett:

- Az még hagyján...

- És lusta!

Csipike a másik kezével is legyintett: azon is lehetne segíteni.

- És nagyétkű!

Csipike vállat vont.

- Az se volna baj.

- Hát akkor? - kérdezte Madár.

- Az a fő baj, hogy hiába beszél neki az ember.

- És hiába énekel! - toldotta meg Madár.

- Példátlanul botfűlű! - sóhajtotta Csipike. - Látod, ezen gondolkozom. Különben csupa jóindulat szegény feje. Csak rá kell nézni.

- Amíg Nyúltól nem kér bocsánatot, nem nézek rá!

- Majd kér - mondta Csipike, és megint sóhajtott, pedig máskor nem szokott sóhajtozni. Most azonban nagy gond szakadt reá. Vége az eddigi zavartalan békességnek, amelyben szeretet honolt. Kukucsi feltúrta a nyugalmat, és elhintette a civódás magvát.

Madár elrepült, hogy megkeresse Szarvasbikát és Nyulat. Csipike gondterhelten kihúzta magát. Bátortól volt szüksége ezekben a nehéz pillanatokban, ezért nagyot rikkantott:

- Fel a fejjel, ki a mellel, gyáva ember, aki nem mer!

Ettől valamennyire erőre kapott, és bizalommal telve indult el a Tisztás felé.

XII. Győz az igazság!

A harmat már jócskán felszikkadt, amikor Csipike megérkezett a Tisztásra, és megállapodott az őszi Kikericsbimbónál.

- Kicsit megkéstem - lihegte.

A bimbó szelíden hallgatott. Csipike megsimogatta, és levett róla egy ide-oda szaladgáló hangyát.

- Várd meg, amíg kinyílik. A Kikericsbimbónak nem tesz jót, ha sétálnak rajta.

A kis hangya megpödörte a bajszát, bólintott, majd elszaporázott a boly felé. Gondolta, később visszanéz.

- Kezdheted a nyílást! - mondta Csipike ünnepélyesen a Kikericsbimbónak. Az nyomban hozzá is fogott, de az ilyesmi nagyon lassan megy a virágoknál. Csipike nem várta meg, amíg kibomlanak a szirmai. - Majd délután megnézek! - búcsúzott el, és elégedetten ballagott a sűrű fűben arra, ahol Szarvasbikát sejtette.

Sajnos, rosszul sejtette.

Szarvasbika nem várta meg. Csipike valami ismerős után nézett, akitől érdeklődhetnék. Harkály mestert pillantotta meg egy bükkfa törzsén. Nyomban tudakozódni kezdett a tanítvány felől.

- Kopp, Csipike, kopp! - válaszolt Harkály mester. - Szarvasbika a fenyvesbe távozott.

Csipike rosszat sejtve nézett Harkály mesterre.

- Mi végett?

- Hogy fenje az agancsát!

Csipikét nyugtalanították ezek a hírek. Mert ha Szarvasbika azért feni az agancsát, mert dulakodásra akarja használni, akkor az ő egész áldásos tevékenysége az általános szeretet érdekében - kárbavész. Pedig már-már úgy érezte, sikerült meggyőznie Szarvasbikát arról, hogy ezután ne ökleléssel döntsék el egymás között az elsőséget. Az legyen a győztes, aki szebben tud bőgni, sőt énekelni. Szarvasbika mintha hajlott volna a jó szóra, szorgalmasan eljárt Csipike böggőóráira, de lám, elég volt egyetlen késés a tunya Kukucsi miatt, és Szarvasbika máris úgy tesz, mintha vissza akarna esni eredendő bűnébe. De hátha-hátha? - pislákkolt fel Csipikében a reménység. Hátha csak azért feni az agancsát, hogy szebb legyen? Ez is nagyon valószínű, mert a megjelenésére Szarvasbika mindig kényes volt.

Akár így - akár úgy, mégiscsak bajt okozott az a semmirekellő Kukucsi!

Csipike az égre nézett. Tyúha, mindjárt dél van! Gyorsan Vöröshangyáékhoz ment az időjárásjelentés végett, és örömmel tapasztalta, hogy mára napsütés várható, helyenként báránnyfelhővel. Némiképpen megvigasztalódva indult vissza az Óriásnagy Bükkfa alá, ahol Kukucsinak még ebéd előtt bocsánatot kell kérnie Nyúttól. Különben nem kap ebédet. De vajon Madár megtalálta-e Nyulat?

Megtalálta. Mindketten ott váraoztak már a Bükkfa mellett. Nyúl egy egész szederindát hozott magával, rengeteg gyümölcs feketéllett rajta (a magokat mind kiköpöm! - határozta el Csipike), - akadt még édesgyökér és mogyoró is bőven. - Mókusék jóvoltából, akik minap kopasztották le a tisztásmenti mogyoróást, és temérdek kóstolót küldtek Csipikének.

Csipike szeretettel simogatta meg Nyúl fülét, Madár szárnyát, majd körülnézett.

- Kukucsi?

- Nincs.

- Jó. Ha nem jött - nem jött. A mogyorótor nem kötelező!

- De igenis kötelező! - bukkant elő Kukucsi az Óriásnagy Bükkfa odújából. - És ha nem is kötelező, én éhes vagyok, és ilyenkor kötelezőnek tekintem a bőséges étkezést!

Előmászott, és indult egyenesen a mogyoróbélnek.

- Hohó, lassabban! - állt eléje Csipike.

- Sietek - próbálta kikerülni Kukucsi, de Csipike nem hagyta.

- Előbb kérj bocsánatot Nyúltól!

- Ejnye, majdnem elfelejtettem! - csapott a homlokára Kukucsi, majd illedelmesen Nyúl elé állt. - Kedves Nyúl! Légy szíves, ne haragudj rám! Bocsáss meg nekem, amiért tele vagy bolhával!

- Én?! - visította Nyúl felháborodottan.

- Te hát. Most is ott mászik egy a füleden. Különben igaza van, mert ha bolha lennék, én is mindig a füleden mászkálnék.

Valóban ott volt a bolha Nyúl fülén.

- És ez mi?! - rikoltotta Madár.

Kukucsi hátán is napozott egy kövér bolha.

- Hát, egy-kettő visszamaradt nálam is - jelentette ki ártatlanul Kukucsi. - Csakhogy az enyémekeket már valahogy megszoktam. Nyúl bolhái jobban csípnek.

Szegény Csipike szóhoz sem jutott, mert Nyúl sértődötten eliramodott, sőt Madár is elrepült.

- Na ugye - állapította meg elégedetten Kukucsi. - Győzött az igazság.

Csipike haragvó tekintettel nézett Kukucsira.

- Ide hallgass! Ha még egyszer győz az igazság, akkor vagy téged kergetlek el, vagy én megyek világgá!

- Hát az már biztos - bólintott egyetértően Kukucsi. - Vagy-vagy. Az igazság mindig súlyos áldozatokat követel. De most gyünk.

XIII.

Vigyázat, merülünk!

Csipikének bizony elment az étvágya, hiszen Nyulat és Madarat, úgy látszik, vérig sértette a fékomadta. Alig falt egyet-kettőt a négybe aprított mogyoróbélből, azt is csak azért, hogy a kútbélű vendégnek kevesebb jusson, mert Kukucsi derekasan belakott, utána pedig elégedetten és derűsen nézett Csipikére.

- A szívélyes vendégszeretetnek nagy híve vagyok - mondta -, éppen ezért meg se köszönöm a pompás ebédet. Majd a végén együtt köszönök meg mindent.

- Az a baj, hogy haragudni se tudok rád úgy, ahogy kéne - mondta Csipike szomorúan.

- Én se tudok rád haragudni - vallotta be őszintén Kukucsi.

- Miért haragudnál?! - nézett rá méltatlankodva Csipike.

- Azért, hogy haragudjunk együtt. Milyen szép is volna. De már mindegy, hadd, ne búsulj. Így van, ha így van. Ilyen az élet.

- Példátlanul orcátlan vagy.

- Az lehet, hogy példátlanul, de nem orcátlan, hanem őszinte és tiszta szívű, mint a harmat. Most is például kertelés nélkül megmondom neked a véleményemet: jó ebédre édes álom, hogy szundítsak, alig várom. Gyere szundikáljunk egyet, hiszen reggel óta nem aludtál!

Csipikének nem volt ellenvetése. Bebújtak hát az Óriásnagy Bükkfa odújába, ledőltek a mohaágyra.

- Volna egy jó ötletem - szólalt meg Kukucsi. - Fordítsunk hátat egymásnak, és haragudjunk, ha már mindenáron haragudni akarsz. Aztán, ha felébredünk, megünnepeljük a kibékülést.

Csipike nem válaszolt. A hátán fekvé gondolkodott, és nem jött álom a szemére.

Mi lesz az erdővel? Mi lesz az őszi virágokkal? Szarvasbikával, de főképpen a kialakuló szeretettel, ha ez a szörnyűséges Kukucsi minduntalan felforgatja a rendet? És főképpen vele, Csipikével, mi lesz a sértődött Nyúl és Madár nélkül?

Nagyot sóhajtott.

- Te nem alszol? - kérdezte Kukucsi.

- Nem.

- Számolj ötig, és meglátod sikerül. Én háromnál tovább sohase jutok.

... És mindenki, minden állat megsértődik majd. Még talán Mókusék is. És átpártolnak Kecskébékához. És ezután Sünék Kecskébékának hordják majd a télirevaló vackort, Vadmalac neki túrja majd az édesgyökeret, Vadméhek is Kecskébékának kedveskednek az édes cseppentett mézzel, és Kecskébéka elhinti közöttük a gyűlölet konkolyát.

Még egyet sóhajtott.

- Még mindig nem alszol? - ült fel Kukucsi.

- Nem alszom.

- Hát akkor mit csinálsz? Haragszol?

- Nem. Gondolataimba merülök.

- Az se utolsó dolog, de én inkább álomba merülök. Vigyázat, merülünk! - kurjantotta el magát Kukucsi, de Csipike nem figyelt rá. A szomorú jövődön elmélkedett, míg egyszer csak úgy érezte, kint van a Tisztáson, ahol Szarvasbika, Nyúl, Madár és Vadmalac veszi körül. Éppen a Szeretet dalát próbálják, amikor valahonnan ott terem Kecskébéka.

- Csúnyák vagytok, brekeke!

És akkor mozogni kezd a föld, és egy hirtelen támadt halomból felbukkan Kukucsi, és így szól:

- Legyen igazság!

És megjelenik az égen Gólya bácsi. És lecsap Kecskébékára. És meg akarja enni. Ám ekkor megdobbán a Csipike jó szíve, és cselhez folyamodik.

- Gólya bácsi, ne edd meg, inkább tedd el télire, a patakban jól eláll.

És Gólya bácsi hallgat Csipikére. És Kecsebéka könnyes szemmel fogadkozik, hogy soha többé nem mondja „brekeke”, többé nem brekeg, csak kuruttyol, és a patakból nyomban rá is zendít a hála és köszönet megható kuruttyszavára...

Kukucsi óvatosan felült a mohaágyon. Csipikére nézett, majd elégedetten bólintott:

- Elmerült!

Visszafeküdt, egy kicsit fészkelődött, aztán ő is elmerült.

XIV. A rideg valóság

Csipike arra ébredt, hogy viszket a talpa.

Felült, megvakarta. Körülnézett.

Minden a helyén volt az odúban. Sajnos, Kukucsi is. Pedig Csipike nagyon szeretne volna hinni, hogy az egész csak álmodta, hogy Kukucsi nem is vendégeskedik nála, Madár és Nyúl egyáltalán nem haragusznak. Réz Úrra pillantott, aki a sarokban állt keményen, bölcsen, mindent tudóan.

- Látod, Réz Úr, hová jutottunk?

Réz Úr látta, de hallgatott.

- Ez az, amit nem szeretek nálad - fakadt ki Csipike. - Nem lehet rád számítani.

- Hát nem. Számítani nem... - motyogta Kukucsi, akit zavart Csipike zsémbelődése.

- Na, te hallgass! Légy szíves, hallgass!

- Miért? Aludnál még egy kicsikét?

Csipike nagyot sóhajtott.

- Reménytelen eset vagy.

A jámbor lelkű Kukucsi méltatlankodva nézett rá.

- Réz Úrra nem lehet számítani, én eset vagyok, egyáltalán mi bajod neked máma?

Csipike mélyen belenézett Kukucsi apró, álmos szemébe. Csúfolódik? Viccel? Bosszantani akarja?

- Nekem az a bajom egyáltalán, hogy kibírhatatlan vagy.

- Én? – pislogott Kukucsi.

- Te!

- Tévedésben vagy.

- Nem tévedésben vagyok, hanem pácban - mondta Csipike. - Látod, hová juttattál? Elhagytak a barátaim, ilyen egyedül vagyok, né, miattad, mint az ujjam!

És hogy Kukucsi jobban megértse, felmutatta neki a mutatóujját.

Kukucsi jóízűt kacagott.

- Akkor jó, nincs baj, mert az ujjad nincs egyedül. Legalább tízen vannak, a lábujjaidat nem is számítva.

Csipike látta, hogy nincs kivel.

- Énnekem most dolgom van - tápáskodott fel -, csinálj, amit akarsz, itt hagylak.

Felhúzta lapulevél-papucsát, és kiballagott a friss levegőre.

Késő délutánra járt az idő. Szomorú késő délutánra. Az Óriásnagy Bükkfa ágán nem énekelt Madár, és Nyúl sem hozta a két szem szedret, amit Csipike a délutáni nyugvás után szokott bekapni éhomra. Csipike szomorúan ballagott a patakpartra, hogy segítsen a pizstrángoknak molylepkét fogni. Örömmel látta, hogy nem késett el. Alig egy-két szürke moly körözött a víz fölött. Csipike úgy határozott, vár még egy kicsit.

Akkor röppent melléje Vízirigó.

- Olyan szomorkás a hangulatod máma - mondta Csipikének.

- Kicsit szokatlan a boldogtalanság - sóhajtott Csipike, és elmondta nagy-nagy búbánatát, amit ez a boldogtalan Kukucsni okozott neki. Vízirigó nagy figyelemmel hallgatta, majd váratlanul lebukott a gübbenőbe, és elnyelt egy vigyázatlan botos kölöntét. Azután visszaröppent Csipike mellé.

- Ez jólesett - csámcsogta.

Csipike szenvedő arccal nézett rá.

- Az én boldogtalanságom esett neked jól?

- Nem. A kölönre. Kukucsit pedig dobd ki.

- Nem lehet. Vendégem!

- Bízd ide! - füttyentette Vízirigó, és repült, mielőtt Csipike egy szót is szólhatott volna. Csipike gondterhelten nézett utána. Vajon mit csinál ez a fudri? - gondolta, de egy szemtelen kövér molylepke majdnem leverte a kalapját, és Csipike ráébredt a rideg valóságra.

- A kötelesség több, mint az élet! - mondta, felállt a Nagy Kőre, és irányítani kezdte a gyarapodó pizstráng-forgalmat.

Hamarosan mellette termett Vízirigó.

- Csipp, engem jól beugrattál!

- Hogy értsem ezt?

- Csipp, ahogy mondom. Voltam az odúban, meg akartam magyarázni Kukucsinak, hogy ami sok, az sok - de nem volt ott. Senki sem volt ott, csak Réz Úr, de ő nem állt szóba velem, a köszönésemet se fogadta. Csipp, azt hiszem, hogy ezt az egész Kukucsni-mesét csak kitaláltad!

XV. Örvendezzünk!

Igaz, hogy Vízirigó falánk volt, szertelen és kotnyeles, de hazudósnak még Botos Kölöntéék se mondhatták, pedig az ő népes családjuk ügyetlenebb tagjaiból naponta meguzsonnázott kettőt-hármat. Csipike hagyta hát a pizstrángokat, boldoguljanak, ahogy tudnak a molylepkékkel, különben sem árt, ha egy kis önállósághoz szoknak, és szaporán visszaindult az Óriásnagy Bükkfához, hogy lássa, mi történt a távollétében. Mert valaminek történnie kellett, különben Kukucsi most is ott szundikálna a mohaágyon. Nagyon aggódott.

Az erdőben ugyanis még nem sikerült megteremtenie a Szeretet honát. Szarvasbikával kezdte, ugye, de Kukucsi itt is belerondított a terveibe. Pedig Szarvasbika elég szépen haladt a bőgőórakon, már egészen elfogadhatóan kezdte zengeni a Szeretet dalát a kihívó bőfögés helyett, bele a harmatos napkeltébe. Szarvasbika nyilván csak a kezdet lett volna - utána Nyest következik. Meg kell győznie arról, hogy a sok húsétel időnapelőtti gutaütéshez vezet, éppen ezért kismadár, mókus meg egyéb kedves állatka helyett, fogyasszon édesgyökeret mogyoróval.

«Lehet, hogy itt a baj - gondolta Csipike. - Nyest bizonyára bebújt az odúba, és - hamm! - bekapta Kukucsit.»

Csakis Nyest lehetett! Más veszedelmes állat, mint például Farkas-barkas vagy Róka-koma nem fér be az odú kicsi nyílásán, mint ahogy nem fér be Vadmacska vagy a rettentő Hiúz, akitől talán még maga Réz Úr is fél, de ez még nem egészen biztos.

Az odú előtt figyelmesen körülnézett. Nem látott nyomokat, megkönnyebbülten sóhajtott fel. «Ide be nem ment senki, de ki se mehetett - gondolta - az egy Vízirigón kívül». Elmosolyodott. Kukucsi bizonyára magára húzta a mohapaplant, azért nem látta őt Vízirigó!

Bement.

A mohapaplan tényleg felpúposodott. Csipike méltatlankodva csóválta a fejét. Jó, jó, érti ő azt, ha valaki szeret aludni - de ennyit?! Harsányan ébresztőt rikkantott:

- Fel a fejjel, ki a mellel, hiszen a nap mindjárt felkel!

Semmi.

Csipike összeráncolta a homlokát. Itt az ideje, hogy kimondja a végső figyelmeztetést. Megköszöri a torkát, és teli tüdővel kiáltotta:

- Ha egész nap csak alszol, eszel, előbb-utóbb beteg leszel!

Csodák csodája, erre se mozdult!

Csipike rosszat sejtve hajtotta fel a mohapaplant.

Semmi. Ám a mohamatrac is kidudorodott. Ejnye, csaknem az ágy alatt alszik ez a bűnlusta Kukucsi?

Az ágy alatt földhalmocska volt. Középen lyuk.

Kukucsi elment!

Vége a gondnak-búnak, nem borítja fel többé a napirendet, nem sértegeti oktalan szókimondásával Nyulat és Madarat! És mindez úgy történt, hogy Csipike házigazda tekintélyén, vendéglátói hírnevén nem esett csorba! Ujjongva szaladt ki az odúból. Boldogan nézett körül: kivel üzenhetne gyorsan Nyúlnak és Madárnak? Egy méhecskét pillantott meg. Szépen megkérte, legyen szíves, szóljon társainak, ha Nyulat és Madarat látják, mondják meg, ma este

ünnepi vacsora lesz Csipikénél, annak öröme, hogy megszabadultak Kukucsitól, a bajkeverőtől!

- Zümm, meglesz! - mondta méhecske.

Csipike hozzálátott a készülődéshez. Rendbe tette feldúlt odúját, majd megterített a fa tövében. Áfonyamazsolát, mogyorót és édesgyökeret hordott ki éléskamrájából jó bőven, és mire elkészült, melléje röppent Madár is, egy gyümölcsrel dúsán megrakott szederindával a csőrében.

Nyúl se volt rest: két egész sárgarépával állított a vacsorához, a vadméhek pedig, látva, mekkora öröm szakadt Csipikére, egy kései harangvirág kelyhét színig megtöltötték cseppentett mézzel.

Bealkonyodott. Madár elénekelt az esti dalt, majd asztalhoz ültek.

- Örvendezzünk! - kiáltotta boldogan Csipike.

- Vigadjunk! - emelt magasra egy sárgarépát Nyúl.

- Szóljon a nóta! - repesett a szárnyával Madár, ám egyszerre elgondolkozva fordult Csipikéhez: - Mondd, Csipike, miért ment el Kukucsi?

A kérdésre Csipike nem tudott felelni. Elgondolkozva nézte a vacsoracsillagot. Nyúl se hadonászott tovább a murokkal.

Szórakozottan eszegettek, és mindhárman ugyanazon törték a fejüket: vajon miért ment el Kukucsi?

XVI. **A bánat és bú**

Kukucsi elment.

Nem uzsonnáztta meg Nyest, nem ráncigálta ki az Óriásnagy Bükkfa odújából Róka - egyszerűen odábbállt.

De miért?

Ezen töprenkedett Csipike, ezen gondolkozott Madár. Nyúl nem töprenkedett, és nem gondolkozott: titokban örült annak, hogy a kellemetlen vendég elinált. Legalább nem lesz, aki a bolháit hánytorgassa.

- Én azt hiszem - csiripelte Madár -, hogy egyszerűen megunta a vendégeskedést.

- Micsoda?! - paprikázódott fel a galambszívű Csipike. - Megunta? Mit unt meg? Az alvást? A teljes ellátást? És elment anélkül, hogy annyit mondott volna «félkalap»? Eljárás az ilyen?

- Eljárásnak nem lehet mondani - bólintott rá Madár. - Azt hiszem, ott a baj, hogy Kukucsi egy kicsit nevetlen.

- Jó kicsit! - bólintott rá Nyúl.

- De jóérzés is van a világon! Meg tapintat! - háborgott Csipike.

- A világon igen, de nála alig! - rosszmájúskodott Nyúl.

Madár félrebillentette a fejét. Nagyon mélyen gondolkodott.

- És hátha megsértődött? - nézett Csipikére.

- Jaj, hogy csúnyát ne mondjak! - csapta hátra a fülét Nyúl haragosan. - Még hogy ő?! Ugyan miért!

Madár a Csipike becsületes szemét fürkészte.

- Nem mondtad neki, hogy megrugdosod?

Csipike állta a nézését, amíg állta, aztán pislogni kezdett.

- Azt nem. Rugdosásról nem esett szó. De mondtam neki egyet és mást. Lehet, hogy megsértődött.

- Látod, látod, Csipike - bólogatott Madár szomorúan. - Mindig figyelmeztettek, bőven elég, ha egyet mondasz, ne tégy hozzá még mást is, mert abból csak bajok lesznek.

- Hát, ez nálam sajnos megvan - hajtotta le a fejét bűnbánóan Csipike.

- Ugyan miért rágódtok ezen ennyit? - szólt rájuk Nyúl. - Elment, hát elment. Megsértődött, hát megsértődött!

- Igen, de a jóérzés és a tapintat nem engedi, hogy sértegezzük a vendégeinket! - tiltakozott Csipike, bár belátta, búsulni főlöskéges, mert ami elmúlt, nem jön vissza soha már.

- Most már mindegy - csipogta Madár is. - Lássunk inkább vacsorához.

Hozzáláttak. De valahogyan nem ízlett az étel.

- Milyen jóízűen csámcsogott! - mosolyodott el Csipike.

- És hogy csillogott az a kis pontszeme, amikor meglátta az ennivalót! - tette hozzá Madár.

- Egy kicsit goromba volt, de kedves - lágyult meg a Nyúl szíve is.

- És én beletapostam a lelkébe. Durván megsértettem - buggyant ki a könny a Csipike szeméből.

- Mégis, mit mondtál neki? - kérdezte aggódó tekintettel Madár.

- Azt mondtam - csuklott el a Csipike hangja: - «Ha egész nap csak alszol, előbb-utóbb beteg leszel.»

- Lám, lám - hajtotta le a fejét Madár.

- Csak azt ne mondtad volna, hogy előbb-utóbb! - sóhajtotta Nyúl.

- Amint kimondtam, nyomban megbántam, de már késő... - motyogta Csipike mentegetőzés-képpen. - Szomorú, de megtörtént. Kukucsi megsértődött.

Jó éjszakát kívántak egymásnak. Madár elcsicseregte a késő esti dalt, majd elindult ki-ki a szállására. Lefekvés előtt Csipike felhörpintette a cseppentett mézet, amit Vadméhektől kapott, majd odaállt Réz Úr elé.

- Milyen jó neked, Réz Úr, te senkit se sértesz meg!

A kilincs nem válaszolt. «Biztosan azért hallgat, hogy ne bántson meg» - gondolta Csipike, és lefeküdt mohaágyára. Nyomban le is koppant a szeme.

Álmában bolhára vadászott Kukucsival a Nyúl bundájában és Nyúl örült neki.

XVII. Borzalom

Csipike ébredezett.

Még nem nyitotta ki a szemét, mert ilyesmit nem jó elsietni. Inkább végiggondolta a napi tennivalókat. Tehát: mosdás, torna, a szokásos körút, Vadméhék, Sünék, Mókusék, aztán reggeli, utána néz őszi Kikericsnek, és ha még nem nyílt ki, nagyon odamond neki. Nem gorombán, de keményen. Aztán böfőóra. Jaj, le ne kesse, mert akkor Szarvasbika végképp letér a Szeretet útjáról, amin alig indult el. Utána...

Hogy mi lesz utána, azt nem gondolhatta végig, mert úgy érezte nézik. Csipikének pedig volt egy elve, amely így hangzott: «Ha néznek, nézz vissza!»

Kinyitotta a szemét.

- Csak nem?! - Nyomban vissza is csukta, és dörzsölni kezdte.

A váratlanul eltűnt Kukucsi, akiért előző este keserű könnyeket hullatott - ott ült a mohaágy szélén. Megint kinyitotta a szemét, és örömmel tapasztalta, hogy semmi sem változott.

- Felébredtél? - kérdezte Kukucsi.

- Én fel, de te hol voltál? És hogy kerülsz ide? Hogyhogy nem vettem észre a jöttödet? És nem haragszol? Cseppet se?

- Várj, hogy böfögjek, mert nagyon jól reggeliztem, és ne kérdezz annyit, mert csak egyenkint tudok válaszolni.

Böfögött, aztán válaszolt.

- Olyan jól éreztem magam ebben a nyájas körben, hogy keményen elhatároztam: szerzek egy kis meglepetést. Visszamentem hát a föld alá és a Korhadozóbelű Vén Fenyőfához vonultam a meglepetésért.

- Miféle meglepetésért?

- Azért, amit szerezni akartam. Még a jó múltkoriban fedeztem fel ott egy egész telepre való kellemes meglepetést.

- De mit?

- Épp ez az! Ha megmondom, már nem lesz meglepetés! Na, odavonulok, hát mit látok?

- Semmit, mert a föld alatt sötétség van! - intette Csipike igazmondásra a vendéget.

- Na, itt a te súlyos tévedésed, mert én a föld alatt sokkal jobban látok, mint másutt! Szóval azt látom, hogy a meglepetések elmásztak.

Erről eszébe jutott Csipikének, hogy telik az idő.

- Elmásztak, hát elmásztak, örülök, hogy visszajöttél, Kukucsi, de nekem most dolgom van, ha akarsz, kísérj el a Forráshoz.

Kukucsi bólintott. Miért ne? Csipike kibújt az odúból, nótát kért a Madártól. Amikor a torkát köszörülő Madár Kukucsit megpillantotta, az öröm csodálatos trillájába fogott.

- Nagyon elkeseredtem, mert úgy számítottam, hogy még azon frissiben, vacsorára tálalom a meglepetést - folytatta útközben Kukucsi.

A Forráshoz értek. Csipike gyorsan-frissen megmosdott.

Kukucsi pedig mondta tovább a magáét.

- Bánatomban elaludtam. Nem tudom, hogy történhetett, de elálmosodtam.

Csipike megtörülközött egy eperlevéllel.

- Ezt én se tudom elképzelni, hogy történhetett - csóválta a fejét őszintén.

- Amikor felébredtem, elindultam vissza, hozzád. Sajnos, üres kézzel, de elindultam. Útközben, egy páfránygyökér alatt, mit gondolsz, mire bukkantam?!

- Útközben, egy páfránygyökér alatt, azt gondolom, valami nagyon szépre bukkantál!

Kukucsi elcsodálkozott.

- Nagyon okos vagy, Csipike! A lehető legszebbet találtam! Magát a meglepetést! Tizenöt darabot. Meg is ettem belőlük ötöt. Nagyon jóllaktam, attól mind jön nekem, hogy bőfögjek.

Csipike rosszat sejtve nézett rá.

- És?

- És a többi tízet ma ebédre szállítom. Nagyon finomak, még élnek. Mind a tied. Ha akarsz, egyet-egyet Madárnak, meg Nyúlnak is adhatsz.

- Kukucsi, arra kérlek, mondd meg azonnal, miben áll a meglepetés! Ha nem, nagyon szomorú leszek, de az is lehet, hogy megharagszom.

- Ne légy szomorú, inkább megmondom. A meglepetés tíz darab gyönyörű, kövér cserebogár-csimaszból áll! Hálám és köszönetem őszinte jeléül megeszed!

Csipikének felkavarodott a gyomra, pedig még nem reggelizett.

- Szóhoz sem tudsz jutni a boldogságtól, mi? - örvendezett Kukucsi. - Nem csodálom, annyi diétás édesgyökér meg gyümölcs után végre egy kicsi húsételt is csemegézhetsz! No, de én most visszamegyek az odúba, egy kicsit vendégeskedem, a többit meg bízd rám!

Elment.

Csipike kétségbeesetten ballagott Sünék odúja felé. Egyetlen szót tudott mindössze mondani:

- Borzalom!

XVIII.

Mondd meg az igazat - s nem bánod meg!

Amikor Csipike a Tisztásra ért, még mindig émelygett, mert nem tudott kimenni a fejéből Kukucsi meglepetése. A Tisztáson azonban örömmel látta, hogy Őszi Kikerics szófogadóan kinyílt. Nagy szerencse, mert Csipike rosszkedvében bizonyára nagyon odamond a lustálkodó virágnak, ha az késni merészel a nyílással. De nem merészelt késni, így hát Csipike bólintott.

- Jól van, Kikerics. De aztán nehogy elhervadj nekem az első hóharmatra, mint a tavaly, mert akkor kertelés nélkül a fejedre olvasom azt, hogy ejnye, aztán megnézheted magadat!

Kikerics a maga virágnyelvén megígérte Csipikének, hogy legalábbis az első hó lehullásáig szigorúan tartja a frontot. Csipike nyomban el is köszönt tőle, mert hamarosan kezdeni kell a bőgőórát.

Szarvasbika előcsörtetett a sűrűből. Az ám, csakhogy valami furcsa dologba kezdett. Egy sudár törzsű fenyőfához állt, és unos-untalan dörzsölte hozzá ágas-szarvát.

Csipike gyanakodva sietett hozzá.

- Mit csinálsz, hé?! - szólt rá erélyesen.

- Fenem az agancsomat - felelte mogorván Szarvasbika.

Csipike méltatlankodva vakarta a tarkóját.

- Aki nem ismer, még azt hiheti, verekedni akarsz.

- Nem is igaz. A másik Szarvasbika akar verekedni ott, a Hegyen túl. Én csak védekezem.

- Na látod - nyugodott meg Csipike. - Ezt szeretem én nálad, hogy csak védekezel. De akkor talán kezdjük is.

Csipike magasra emelte mutatóujját, majd intett.

Szarvasbika gyönyörű szépen zengett. Azt bögte a kora őszi erdőbe, amit Csipikétől tanult, vagyis:

«Szeressük egymást, gyerekek,
Mer a szív a legszebb kincs!»

Háromszor is elpróbálták. És ekkor - csodák csodája - a Hegy túlsó oldaláról is felhangzott a dal:

«Szeressük egymást, gyerekek, ...»

A másik Szarvasbika bögte.

Csipike szívét öröm járta át. Lám, lám, nem fáradozik hiába! Mégis győz a szeretet az Erdőben! Csak azt nem értette, miért remeg Szarvasbika orrcimpája, miért dobog oly türelmetlenül és dühösen mellső lábaival éppen most, amikor békesség és szeretet kellene, hogy átjárja minden porcikáját! Nem töprengett azonban sokat, megdicsérte Szarvasbikát, és megígérte neki, hogy ha holnap is ilyen szépen megy a dal, jutalomképpen a legszebb vidám indulóra is megtanítja, arra, hogy «Egy kis malac, rőf-rőf-rőf.»

Vöröshangyáéknál nem érte meglepetés. «Túlnyomóan tiszta égbolt várható - adták le az időjárás-jelentést -, a Patak felett báránnyfelhőkkel és sok szúnyoggal. Reggelenként harmat.»

Eltelt a délelőtt, és Csipike mind azon töprengett, milyen új munkába foghatna, hogy ne kelljen hazamennie Kukucsi lakomájára, amikor szerencsés gondolata támadt. Hátha megint elmásznak a csimaszok?! Nem, nem. Ez túl szép volna... De azért reménykedve indult mégis hazafelé.

Nem másztak el. Az Óriásnagy Bükkfa alatt Kukucsi már megterített.

Nyúl fintorogva nézte a tíz kövér csimaszt, és a maga részéről elhatározta, hogy marad a sárgarépa mellett. Madár már jóval nagyobb érdeklődést mutatott a csemege iránt. Amint azonban Csipike meglátta az ünnepi lakomát - elsápadt.

- Mi az, Csipike? Rosszul vagy? - ugrottak hozzá, mind a hárman.

- Nem, dehogy, csak... elfáradtam.

- És biztosan megéheztél! - rikkantotta Kukucsi. - Parancsolj!

- Izé... nem is vagyok éhes.

- Akkor eltesszük neki vacsorára! - kardoskodott Kukucsi.

- De én vacsorára se leszek éhes! - jaidult fel Csipike.

Nyúl a Kukucsi füléhez hajolt.

- Ne haragudj, Kukucsi, de azt hiszem, Csipike nagyon nem szereti a csimaszebédet. Még vacsorának se.

Kukucsi ámulva nézett Csipikére.

- Igaz volna? Nem szereted a csimaszt?

Csipike kihúzta magát, és nyíltan szembenézett Kukucsival.

- Egy életem, egy halálom, én a csimaszt ki nem állom!

Behunyta a szemét, és várta, hogy Kukucsi megsértődik.

- Hát miért nem mondd?! - ujjongott fel Kukucsi. - Már megijedtem, hogy mind megeszed, és nekem nem marad belőle! Nem szereted? Annál jobb!

Csipike megkönnyebbülten csóválta a fejét.

- Nem mertem szólni, attól féltem, hogy megsértődsz!

- Az igazságért sohasem szabad megsértődni. Van erre egy közmondás: Mondd meg az igazat s... várj csak, elfelejtettem a másik felét. Szóval valami ilyesmi, hogy mondd meg az igazat - s nem bánod meg!

- Nagyon szép közmondás! - csicseregte Madár, és gyorsan bekapott egy csimaszt.

Hozzáláttak ebédelni. Ki-ki azt ette, amit szeretett. Így adódott, hogy az ötödik csimasz után Kukucsi meglepetten tapasztalta - több nincs.

- Úgy látszik, rosszul számoltam - mondta, de azért gyanakodva nézett Madárra.

- Azt hiszem, jól számoltál - felelte Madár, és szeretettel nézett vissza reá.

XIX.

Kukucsi kételkedik

Ebéd után Csipike elégedetten szólalt meg.

- Látjátok, milyen szépen rendbe jöttek a dolgok!

Kukucsi sietve bólintott.

- Bizahogy. Eddig nem tudtam, hogy Madár szereti a csimaszt, s lám, az is rendbe jött. Most már tudom.

- Mi pedig azt nem tudtuk - csicseregte Madár -, hogy ilyen kedves is tudsz lenni, s lám, ez is rendbe jött.

- Hiába na, szép az élet! - sóhajtotta Nyúl.

- És holnap még szebb lesz! - lelkesedett Csipike. - Mert holnap kezdődik a szarvasbögés, és elindul diadalútjára a Szeretet!

Kukucsi érdeklődve pislogott.

- Na, a bunyót én is megnézem magamnak!

Csipike, Nyúl és Madár értetlenül néztek rá.

- Miféle bunyót?

- Hát bunyót, na... a meccset.

- Hogyhogya meccset?

- Ej, de furák vagytok ma! Hát a nagy mérközést!! Amikor a két Szarvasbika egymásnak esik!

Csipike intett Madárnak és Nyúlnak, hogy hallgassanak, mert most ő következik.

- Azt hiszem, Kukucsi, te a verekedésre célsz, ami a Szarvasbikák között szokott lenni bögés idején.

Kukucsi ujjongva helyeselt.

- Tudtam én, hogy kitalálsz!

- Csakhogya abból nem lesz ám semmi - magyarázta Csipike -, de ne bússz, mert ennél sokkal nagyobb örömben lesz részed.

- Tényleg? - érdeklődött Kukucsi.

- Igen, mert Szarvasbikák dalosversenyt rendeznek. Amelyik szebben énekel, az lesz az első.

- Remek! - örvendezett Kukucsi. - Bögnek egyet, és utána jön a bunyó, mi?

- Nem jön semmiféle bunyó, mert béke lesz és szeretet.

- Az nagy kár lenne.

- Hogya mondhatz ilyent? Nem szégyenled magad?

- Nem szégyenlem magam. A békén és szereteten nincs semmi néznivaló.

- Látod, Kukucsi, ezt nem szeretem nálad. Mert mit szólnál, ha rád ugrana Nyest, és elharapná a torkodat?

- Semmit. Kész volnék. De nem ugrik, mert messziről megérezem a szagát, és elisszokolok.

- Na látod. Ezután Nyesttől sem kell majd félned. Megszelídül, és mogyorót eszik. És te is békében hagyhatod a csimaszokat, mert ők is kedves állatkák.

- Hát a Nyest, az más. Az csak egyék mogyorót. De az én dolgomba jobb, ha nem szólsz bele, mert nem értesz hozzá.

- Ilyet mondani Csipikének! - kapta csőre elé szárnyát Madár.

- Hagyd, Madár - intette le a bölcs Csipike. - Kukucsival még nem foglalkoztam komolyan. Szarvasbika után Nyest, majd pedig Kukucsi következik. És meglátjátok, milyen szép lesz az élet!

- Jó - hagyta rá Kukucsi -, ha akarod, következem. De holnap együtt nézzük meg a bunyót.

És Kukucsit nem lehetett kizökkenteni balhiedelméből. Hogya holnap bunyó lesz, mert Szarvasbikák egymásnak mennek. Nem dalolnak, hanem bögnnek, és egymásnak mennek. Nem is vitatkoztak hát vele. Majd meggyőződhetik az igazságról.

Ebéd után szundikáltak egyet, majd Csipike oldalba bökte Kukucsit.

- Gyere a tisztásra, mutatok neked valami érdekeset.

- Az érdekes dolgok nagyon érdekelnek - jelentette ki Kukucsi, és elindult Csipike után. Mentek, mendégéltek, amíg az Őszi Kikericshez nem értek.

- Mit szólsz hozzá? - mutatott Csipike a kinyílt virágra.
- Azt, hogy kikerics.
- Igen, de kinyílt.
- Mért ne nyílt volna?
- Inkább azt kérdezd, miért nyílt?
- Na miért?
- Mert elintéztem! - düllesztette ki a mellét büszkén Csipike.

Kukucsi hosszan ránézett.

- Most már látom.
- Mit?

Nem mondta meg. Hiába faggatta Csipike délután, s estefelé a vacsoránál. Végül, amikor késő este nyugalomra tértek, Kukucsi nem bírta tovább a faggatást, megmondta.

- Azt látom, hogy áldott lélek vagy te, Csipike, csak egy kicsit... hogy mondjam?
- Nyíltan!
- Kolontos!

Csipike nem sértődött meg.

- Majd holnap meglátod!

XX.

A legnagyobb varázsló

Reggel idejében ébredtek és Csipike nem hagyott békét Kukucsinak, amíg ő is fel nem kelt.

- Egy-kettő, talpra, ebadtája, hogy a saját szemeddel lássad, nem vagyok kolontos!
- Hát mi vagy?
- Én megmondom, de egyelőre köztünk maradjon.

Kukucsi megígérte. Csipike a füléhez hajolt.

- A Szeretet apostola! És most siess, mert idejében a Tisztáson kell lennünk!
- Ahá, a bunyó!! - kapott észbe Kukucsi, és sietve feltápászkodott. Csipike gyorsan elvégezte hajnali teendőit, egy hoppra bekapták a reggelit, és elindultak a Tisztásra. Szarvasbika már fente az agancsát az egyik fenyőhöz.
- Jól van, jól van, ezt szeretem! - dörzsölte össze lapátmellső lábait Kukucsi.
- De én nem szeretem! - csattant fel Csipike, majd Szarvasbikára förmedt: - Mit mind sifiteled azt a gyönyörű agancsodat? Még elkopik, aztán nézheted! Én azt mondanám, jobban tennéd, ha most mindjárt elzengenéd a Szeretet dalát! Figyelem... - emelte fel a mutatóujját. - Kezdjük!

«Szeressük egymást, gyerekek,
Mer a szív a legszebb kincs!»

Szarvasbika hangja gyönyörű szépen zengett hegyen-völgyön át, betöltötte a Tisztást, az Erdőt, az egész világot. Csipike boldogan hallgatta, Kukucsinak a szája is tátva maradt a csodálkozástól. De mielőtt összecsuksukhatta volna, a Tisztás széléről felhangzott a másik Szarvasbika hangja is:

«Ennél szebb szó, hogy szeretet
A nagy világon nincs!»

- Győztem! Éljen! - kiáltotta Csipike.

- Győztél, Csipike - rikkantotta Kukucsni is. - Ilyet még álmomban sem pipáltam! Te vagy a legnagyobb varázsló!

- Szeressük egymást, gyerekek! - bömbölte a két Szarvasbika és... - Nem lehet!

- Nézd, Csipike, a meccs!

Bizony. A két Szarvasbika egymásnak rontott. Dübörgött alattuk a föld, aztán összecsuksattant a két rettentő agancs. És a Szarvasbikák vérbenforgó szemmel acsarogták egymásra:

- Szeressük egymást, gyerekek!

Csipike megsemmisülten üldögélt az Óriásnagy Bükkfa tövében.

Nyúl és Madár letörten próbálta vigasztalni. Kukucsni lelkesen udvarolta körül.

- Tudod, mi vagy te, Csipike?

- Tudom: egy hitvány kolontos kis törpe!

- Nem igaz!! Nem igaz! Aki ilyet mond rólad, azt megeszem! - harciaskodott Kukucsni.

- Hát akkor ugyan bizony mi vagyok?

- Óriásnagy varázsló! A legnagyobb! Milyen gyönyörűen énekeltek a szarvasbikák!

- De egymásnak rontottak! Semmit se ér az egész... - pityergett Csipike.

- Nem igaz! Nem igaz! - lelkesedett Kukucsni. - Sokkal nagyobb dolog volt, mintha nem rontottak volna egymásnak, de nem is énekelnek!

- De mit ér?! Mit ér a szeretet, ha csak énekelnek róla? - kérdezte Csipike.

- Ne légy buta, Csipike - csendesedett el Kukucsni. - Hiszen szeretünk mi téged... Madár, Nyúl, Mókusék, Sünék, a Vadméhek... hát nem ez a legfontosabb?

- Ha nem lennék ilyen kicsi, ők is hallgatnának rám! A nagyok! A verekedők!

- Az lehet, de kicsik vagyunk. És én azt mondanám neked, Csipike, jobban tennők, ha készül-nénk a télre. Béleljük ki az odút, hordjunk össze falnivalót, mert még néhány hét, és kezdhet-jük a téli álmot. Aztán majd tavasszal új dolgokba kezdhetsz, mert te vagy a legnagyobb varázsló!

Már délután munkához fogtak. Csipikét némiképpen vigasztalta a Kukucsni lelkesedése - de megnyugodni nem tudott. Nagy-nagy fájdalom szállt az ő apró szívére: fájt neki, hogy olyan kicsi. Ez a sajgó, nagy-nagy fájdalom pedig, ha egyébbé nem, új mesévé édesedik. De ezt Csipike nem tudta. Nem tudta, hogy a legszebb mesék mindig a nagy-nagy fájdalomból születnek.

CSIPIKE, A BOLDOG ÓRIÁS

XXI.

Rendkívüli világejszaka

Az Óriásnagy Bükkfa levelei már hullófélben voltak - az idő mégis kellemes maradt. Az őszi nap annyi szeretettel mosolygott a vidékre, hogy az esti harmat se tudta lehűteni a levegőt.

Meleg volt az éjszaka nagyon. Csipike nem tudott elaludni, pedig Kukucsi nagy buzgalommal mutatta neki a jó példát.

- Melegem van, Kukucsi - jelentette ki Csipike, de válasz nem érkezett, ami nagyon rosszul esett az álmatlannak. - Látod, Kukucsi - bökte oldalba barátját és hálótársát -, ezt nem szeretem én nálad. Téged csak az alvás érdekel, meg az evés. És a föld alatti turka-furka. Réz Úr se különb. Úgy csillog ott a sarokban - igen-igen, Réz Úr, csilloghatsz, rólad beszélek -, mintha minden érdekelné, de közben nem érdekli semmi. Madárral és Nyúllal se vagyok különbül. Kicsi vagyok én, mindnyájatok között a legkisebb, a törpe... törpe-törpe, de a lelkem az óriási!

- Nem hinném, hogy olyan hajdemekkora volna! - ült fel dühösen Kukucsi. - Sőt, élek a gyanúperrel, hogy nincs is! Mert ha volna, akkor éjnek évadján nem bökdösnéd a barátodat, nem szónokolnál neki, hagynád aludni! Miféle vendéglátás az ilyen?

- Megint nagyon tévedtél - emelte fel a mutatóujját oktatólag Csipike. - Nekem igenis van lelkem, óriásnagy lelkem van, körülbelül akkora, mit ez a bükkfa, amelyikben lakunk, de az is lehet, hogy nagyobb. És a vendéglátásra ne legyen panaszod, mert te akkor is alszol, ha nem hagylak, neked mindegy.

- Ha nekem mindegy, akkor most miért nem alszom?

- Azért nem alszol, Kukucsi - magyarázta Csipike nagy türelemmel -, mert Vöröshangyáék megjósolták, hogy rendkívüli világejszaka várható. És a rendkívüli világejszakán rendkívüli világmeleg szokott lenni.

- Attól félek, hogy rendkívüli világkolontos vagy - jelentette ki Kukucsi, és befordult.

- Ez van meg nálad - bólított Csipike -, hogy amikor nem győződ a vitát ésszel, sértegetni kezdel, és a lelkembe taposol, hogy megalázz!

- Hogy oda ne rohanjak... - dörögte Kukucsi, de nem rohant oda. Elaludt. Csipike pedig elhatározta, hogy sétál egyet. Rendkívülit. Még Réz Úrtól se köszönt el, pedig Réz Úr nem is aludt, hanem csillogott. Csipike azonban nem törődött vele, «csillogj magadnak» - gondolta, és kilépett a csillagfényes őszi éjszakába. Sietve aprózott el az Óriásnagy Bükkfa alól, nehogy valami lehulló bükkmakktól a fején egy nagy koppanás történjék. Gondolta, hátha találkozik Sünéssel, de nem találkozott. Kecsebéka lent vartyogott a patakparton, de hozzá nem ment, nem szerette Kecsebékát. Amióta kiderült, hogy Réz Úr nem rettenetes, azóta Kecsebéka, ha csak teheti, csúfolódik vele. «Ha egy kicsit nagyobb lennék - gondolta Csipike -, most odamennék, és megrugdosnám». Denevér surrogott el Csipike fölött. «Ez se nagy - nézett utána Csipike -, de legalább tud repülni». És ment, mendegélt tovább a Tisztás felé, gondolta, megnézi Őszi Kikericsét, hátha az se tud aludni, vagy éppen hangyák mászkálnak rajta. Nagy meleg volt, Csipikét fáradtság lepte meg, gondolta, leül egy pillanatra. Alig ült le azonban, iszonyú szárnyuhogást hallott.

Felpattant.

Bagoly Doktor csapott le előtte. Előrehajolt, és jól megnézte Csipikét.

- Huhó, huhó, de boldog vagyok! Már egernek néztelek!

- De én még boldogabb vagyok, mert ha egér lennék, most bekapnál!

- Nem! Ma éjszaka nem kapnék be senkit-semmit! Boldog vagyok.

- Szó ami szó, gyakrabban is lehetnél boldog. Hallom, valamelyik éjszaka Vörösbecyéknel három fiókat ettél meg!

- Fegyelmi okokból! - magyarázta Bagoly Doktor. - A kistestvérük beteg volt, megvizsgáltam, és szóltam, legyenek csendben, mert a betegnek aludnia kell. Csipogtak. Megettem őket és csend lett.

- Ez nálad megvan - csóválta a fejét Csipike. - Ha egészségről van szó, kegyetlen vagy.

- Kegyetlen, de igazságos - hagyta rá Bagoly Doktor.

- És most mitől vagy boldog? - kérdezte Csipike.

- Attól, hogy előbbre vittem a tudományt.

- Nehéz volt? - aggodalmaskodott Csipike.

- Nehéz, de megérte. Szép munka volt - húzta ki magát a tudós Bagoly Doktor. - És elindultam, hogy valami élőlényt keressek, egy lelket, akinek elújsághatnom nagy örömeimet.

- Hát lélek dolgában jó helyt keresgélisz - nyugtatta meg Csipike -, mert énnekem böhöm nagy lelkem van, bár jobban szeretem a saját örömeimet újsághatni, mint a másokét hallgatni. Te azonban csak mondjad. Ne kímélj.

- Képzeld, Csipike - simogatta, meg szárnyával Bagoly Doktor -, feltaláltam a Góliátport.

- Csak nem? - álmétkodott Csipike. - Az mi!

- Egy por, amelyik mindent megnöveszt.

Csipike egyszeriben felfigyelt.

- Mindent és mindenkit?

- Mindent és mindenkit!

- Honnan tudod?

- Biztos!

- Próbáltad?

- Éppen itt a baj!! - szomorodott el a nagy feltaláló. - Senki se hagyja, hogy kipróbáljam rajta.

- Miért nem próbálsz ki magadon?

- Még csak az kéne! Képzeld el, ha egyetlen kicsi porszemlet lenyelek belőle, akkorára nővök, hogy egér helyett szarvasokat kell ennem. Egy hét alatt mind felfalom a szarvasokat, és aztán... éhenhalok!

- Azt nem lehet, hogy újra... újra visszacsinálsz magad akkorára, amekkora most vagy?

- Nem, mert Dávidport még nem találtam fel.

- És mondd... bárki megnőne attól a Góliáttól, bár egy kicsit?

- Egy kicsit nem, csak sokat. De ki vállalkoznék rá, hogy bevegye?

Csipikének minden porcikája bizseregni kezdett az izgalomtól. Hát mégis teljesül régi vágya, egyetlen álma? Érezte: most - vagy soha. Ünnepelesen meghajolt:

- Én magam: Mégpedig azonnal! Ne felejtse el: Rendkívüli Világéjszaka van!

XXII. A góliátpor

- Csipike, én mindig tudtam, hogy nagy lélek vagy - jelentette ki meghatottan Bagoly Doktor. - De azt álmodni sem merem, hogy ekkora. Engedd, hogy meghajtsam előtted a tudomány zászlaját.

- Engedem - bólintott jóindulatúan Csipike, de már azon járt az esze, mit csinál, ha rettentő nagy lesz. «Megrugdosom Kecskébékát» gondolta, és csaknem felujjongott a gyönyörűségtől. Alig várta, hogy nőni kezdjen.

- Hol az a por, hadd kapom be! - fordult Bagoly Doktorhoz.

Bagoly doktor jókora zacskót vett elő a szárnya alól. Nagyobb volt Csipikénél.

- Erről volna szó - tette le a nagy lélek elé.

Csipike egy kicsit meghökkent a számára túlságosan nagy csomagtól.

- Ezt mind be kell vennem? - vakarta meg a füle tövét.

- Szó sincs róla!! - nevetett Bagoly Doktor. - Attól félek, egyetlen porszemecske is sok lenne. Várj csak. Kibontom a zacskót, végy ki belőle egy szemet, és törd négyfelé. Próbálkozzunk meg egy negyeddal.

Úgy tettek. Csipike bevette a negyed Góliátporszemet.

Alig nyelte le, hirtelen olyan érzése támadt, mintha valami emelné. Felfelé.

- Ha nem tévedek, valami történik - nézett Bagoly Doktorra, és úgy tűnt neki, mintha a nagy tudós zsugorodni kezdene. Már egy magasságban volt a fejük... már csak válláig ért a Doktor... a derekáig... - Óriás leszek! Rettentő óriás! - ujjongott Csipike, majd felkapta a csodaporral teli zacskót, és egyszerre lenyelt a tartalmából vagy három szemet. - Tripla vagy semmi! - kiáltotta diadalmasan, és zsebre vágta a zacskót.

- Mit csinálsz, szerencsétlen?! Sok lesz, megárt!! - kiáltotta Bagoly Doktor, de Csipike már nem figyelt rá. Egyébre gondolt; a bosszúra, amire ezen az éjszakán sor kerül.

- Tyű, de összerugdosom Kecskébékát! - kurjantotta.

Bagoly Doktor már csak a térdéig ért. «Őt is megrugdoshatnám - gondolta Csipike -, de nem teszem meg, mert jó gyerek. Kicsit szigorú, de a szíve, mint a vaj. Rendes fickó, nem kell bántani». Közben Bagoly Doktor a Csipike bokájáig süppedt.

«Szépen növök-növekedem - nézett körül elégedetten Csipike. - Vajon leszek-e akkora, mint az Óriásnagy Bükkfa? Milyen nagyszerű lenne! Úgy szedném ki Nyestéket az erdő lombjai közül, mint Nyúl bundájából a bolhát! És akkor szépen sorba raknám őket a Tisztáson, és megparancsolnám: többé ne egyék a mókuskákat és a kismadarakat! Ha mégis duhaj kedvük támadna, egyenek kígyót meg varjút, ezekért úgyse kár, és ha ennyi sem elég, álljanak össze

kettesével, és énekeljék azt, hogy «Egy kis malac rőf-rőf-rőf...» Persze, akkor már Szarvasbikával is másképpen beszélénk! Mi az, hogy beszélénk? Beszélünk! Hiszen máris akkora vagyok, mint az Óriásnagy Bükkfa! És nővök, még mindig növekedem! Talán még a Korhadozóbelű Vén Fenyőfát is túlnövöm! Remek, nagyszerű! Köszönöm, Bagoly Doktor! Jaj, de megrugdosom Kecsebékát!... Micsodaa? Kecsebékát? Azt a kis mitugrász-senki-semmit? Ki törődik már Kecsebékával?

- Csipike! Csipike! - hallotta odalentről Bagoly Doktor kétségbeesett hangját. - Mi lesz veled, Csipike?!

- Egyet se búsulj, doktorkám - szólt vissza Csipike. - Győzött a tudomány! Óriás leszek! Máris az vagyok!

Most aztán rend lesz az erdőben! Majd kibolhássza Nyestéket a sűrűből, megszelídíti Szarvasbikát! Persze az se lenne utolsó, ha bekukkinthatna Kőszáli Sas fészkebe is, de annyira talán mégsem sikerül megnőnie! Nini! Már túlnötte a Korhadozóbelű Vén Fenyőt... Még egy kevés, és akkora lesz, olyan iszonyatosan magas, mint a rettentő Kőszikla! Akkor tényleg ő lesz az Erdő Ura! De nem rettegett, hanem szeretett ura. Mert pártolja majd a kicsiket és a gyöngéket, de azért a nagyokat és erőseket se bántja. Megtanítja őket szeretetben, békességben élni egymással...

Szárnyuhogást hallott. Bagoly Doktor repdesett a feje körül.

- Hogy érzed magad, Csipike?

- Pazarul! És köszönöm neked, Bagoly Doktor, hogy éppen engem választottál ki, és én vittem győzelemre a Tudomány zászlaját! Ha még nem hajtottad meg előttem, most már egyet se fáradj, mert olyan mélyen alattam van, hogy észre sem veszem. Mit gondolsz, nagy tudású barátom, kapdossam össze Nyestéket?... Ejnye, miket beszélek, hiszen már akkorára nőttem, hogy észre se veszem őket! A példátlanul magas Korhadozóbelű Vén Fenyő a derekamig ér! No még egy kicsi, és akkora leszek, mint a Rettentő Kőszikla! Megállj, Medve bácsi, nem dézsmálok meg te a drága kicsi Vadméhek éléskamráját! Megfoglak, és kényszerítlek, hogy... Megfoglak? Felcsíplek a két ujjammal! Egyik kezembe téged, a másikban pedig a főverekedőt! Szarvasbikát! Ne búsulj, öreg agancs, lesz még bőgőóra, de most már nem olyan harcias dalokat énekelünk, hogy «szeressük egymást gyerekek», hanem azt, hogy «tente-tente, kisbaba!» Ejnye, hiszen már jócskán túlnőttem a Rettentő Kősziklát! A vállamig se ér. Nicsak, odalent a tisztás! Érdekes, nem is olyan nagy, amilyennek hittem volna. De hol vannak Kukucsí túrásai?! Egyet se látok. Mi ez a szűnyog a derekam körül? Te vagy az Bagoly Doktor? Ne félj, kisöreg, nem bántlak, jó tett helyébe, jót várj... na szervusz, öreg professzor, nekem még van egy kis nőnivalóm...

Nőni, növekedni, de meddig? Csipike felnézett, és megnyugodva látta, hogy még van hely. Igaz, ha egy kicsit kinyújtózik, eléri a felhőket, de azokon túl ott vannak, ragyognak kedvesen, hívogatóan a csillagok. De jó volna elérni egyet, akár a legkisebbet is! Csipike újra lepillantott. Meghökkenítő látvány tárult eléje. A Rettentő Kőszikla csak a térdéig ért. Már mosolygott azon a tervén, hogy megrendszabályozza Szarvasbikát és Medve Bácsit. Hol vannak tőle már ezek az apró jószágok? Lám, Kőszáli Sas fészkebe se kukkintott be, különben minek is tette volna? Mi látnivaló lehet egy olyan aprócska, szűnyognál is kisebb madár szállásán?

A felhők ott úsztak, szálltak a feje körül.

- Már fel se kell nyúlnom, hogy elérjem a felhőket! A sötétekben kezet mosok majd, és a fehérekben törülközőm... És a csillagok - pillantott fel. - Vajon a csillagok tudják már, hogy közel, egészen közel vagyok már hozzájuk? Ha kinyújtanám... próbáljuk meg csak...

Megpróbálta, de nem érte el a csillagokat.

XXIII. A mámor

Amikor a felhők a válláig értek, Csipike valami egészen enyhe zökkenésfélét érzett és úgy vette észre, hogy a világ többé nem zsugorodik alatta. A felhők se költöznek lennebb, ő sem nyúlt, emelkedett tovább, a csillagok felé.

- Tovább nem nővök - állapította meg Csipike. Boldogan nézett körül, hogy számba vegye a rettentő kiterjedésű tájat, amelynek egyszeriben urává vált.

A Góliátpor valóban olyan mesés hatású volt, amilyenek Bagoly Doktor mondta. Csipike, a kedves kicsi törpe, a kisujjam-nagyságú vitéz - iszonyatos óriássá növekedett. A hegyek bokájáig értek, a felhők pedig válla körül húztak el lassan, nyugodalmasan, mint valami laza, tépett vattaszőnyegek, arra, amerre a szél hajtotta őket.

A csillagok?

- Vajon mekkorát kellene még nőnöm, hogy elérjem a csillagokat? - Megtapogatta zsebében a góliátporos tasakot, amely vele, ruhájával és kalapjával együtt nőtt meg - nagyobbra tán, mint a Rettentő Kőszikla. - Vajon, ha még bevennék belőle, ha teszem azt, mind bevennem, elérném-e a fényes csillagokat? - töprengett Csipike. - Már-már azon volt, hogy kipróbálja, amikor lenről, nagyon mélyről valami kétségbeesett hangocska-félét hallott:

- Ne! Ne!!

Bagoly Doktor lett volna? Vagy csak képzelődött? Mindenesetre meggondolta magát.

- És ha elérem a fényes csillagokat, mi lesz? Ki tudja, tán akkorára nővök, hogy már a bokámig érő Sziklát és a tenyéryi Tisztást se látom!

Rájött arra, hogy sokkal jobban szereti a kis játékszer-vidéket, amelyből ilyen rettentő nagyra sikerült növekednie, semhogy egészen el tudna szakadni tőle, vagy éppenséggel elpusztítaná. Hiszen minden mozdulatára vigyáznia kell ám, nehogy az erdőre taposson. Egy rossz mozdulat, ügyetlen lépés - és az Erdő úgy ahogy van, mindenestül alaktalan tömeggé aszalódik a talpa alatt.

- Ne féljetek - nézett le elérékenyülten -, nem azért nőttem nagyra, hogy elpusztítsalak, hanem azért, hogy vigyázzak rátok... Rád is, Kőszikla, rád is Korhadozóbelű Vén Fenyő meg Óriásnagy Bükkfa, akiket meg se tudok különböztetni, egészen elvesztek az erdőben, amelyik innen fentről olyan, mint a medve bundája... és titeket se bántlak, kis hitványok... te hepcikáskodó Szarvasbika, te torkos Medve bácsi, vérengző kis Nyestek, rád se haragszom, vén gonosz és pimasz Kecskébéka. Valahogy mind egyformák, nagyon-nagyon egyformák lettetek, inkább szeretlek titeket, semhogy haragudni tudnék rátok. És a barátaim? Kukucsi, a mindig éhes-álmos Kukucsi egyáltalán fel tudja-e majd fogni, hová lett Csipike, megérti-e, hogy az az iszonyatos óriás, akinek csak a papucsát látja majd, az mind én vagyok? Hát az én ijedős Nyulam-bulam, szép hangú Madárkám, megértik-e? Nem, dehogy. Majd megszokják az irdatlan nagy papucsot. Madár felfedező útra indul, eljut a bokámig, esetleg a térdemig, és akkor se tudja majd, hogy az éjszaka eltűnt Csipike nőtt ekkorát. Hacsak Bagoly Doktor meg nem mondja...

És Csipike elérékenyülten vette tudomásul, hogy az egész Erdő ott lent, mindenestül egyformán kedves neki, egyformán szereti benne kedveseit és azokat, akikre a tegnap még haragudott. Hatalmas vágyat érzett, hogy jót, valami nagyon jót tegyen velük, hogy szebbé,

boldogabbá tegye az életüket... és nemcsak azokét, akiket ismer, mindazokét, akik a látóhatárán belül léteznek, hiszen ahogy elnézett a felhőfoslányok ablakain át, a messzi hegyek és erdők mögött világos pontocskákat látott, sok-sok apró világos pontocskát, mintha Szentjánosbogár-telepek lennének a távolban. Milyen jó lesz majd megállítani a fagyos szeleket, ideterelni a nehéz hópelyheket hordozó felhőket, hintsenek takarót e vidékre, ami majd megvédi az élőlényeket a fagytól. Azután, úgy tavasz felé, langyos szellőt irányít erre, sőt a leheletével is segít; a felhőkre lehel majd, azok pedig nem havat, hanem esőt hullatnak, és megolvasztják a hótakarót, hadd bújjon ki a kedves hóvirág, bontsa ki szirmait az ibolya, és útját állja majd a tavaszi fagyoknak, hogy egyetlen rügyecske se pusztuljon el... Hogy ő mindebből alig lát majd valamit? Hogy nem látja a kis hóvirágot, az ibolyát, az első kipattanó rügyet, Nyulat, amint boldogan legelészi a zsenge madársóskát? De látja a kizöldülő erdőket, és a tavasz zsongása bizonyára eljut majd a füléig. Amit ő lát és hall majd, az nem sok kicsike szépség lesz, hanem maga a nagy-nagy boldogság!

Soha ekkora örömet nem érzett Csipike. Kár, hogy legalább Madár vagy Kukucsi nem nőtt meg vele együtt, most mindezt elmondaná nekik, és ők bizonyára vele örülnének, de így sem volt egészen egyedül. Felnézett a magas égre, a tündöklő csillagokra. Kiválasztotta magának a lenyugodni készülő Esthajnalcsillagot, és rákacsintott.

A csillag visszakacsintott Csipikére.

XXIV.

Csipike, a kiválasztott

- Tulajdonképpen van valami mélyebb értelme annak, hogy Bagoly Doktor éppen rajtam próbálta ki a Góliátport - gondolta Csipike. - Mert mi lett volna, ha történetesen Kukucsi veszi be a növesztőt? Megnő irtatlan nagyra, és befúrja magát a föld alá, aztán csodálkozhatott volna mindenki, amikor égszakadás, földindulás, a fejemen... - no, nem... Nagy koppanás nem lett volna, és talán égszakadás sem, de földindulás annál nagyobb, valahányszor Kukucsi halmokat túr a föld felszínére. Biza, milyen szerencse, hogy Kukucsi nem jutott a Góliátporhoz, mert amilyen falánk, mind megette volna, és egyszeriben beköszönt a világvége! Madár se lett volna sokkal jobb. Igaz, ő nem turka-furkál, de énekel! És ha ilyen óriásnagyra nőtt volna, jaj! Még elképzelni is iszonyú a gyönyörű szép madárdalt ezerszeres hangerővel! Megsüketült volna a világ! Medve bácsiról, Nyestről, Szarvasbikáról, Vadmalacról, vagy éppenséggel Kecsbékáról ne is essék szó, mert arra, hogy mi lett volna, ha ők nőnek ilyen behemót-nagyra, még gondolni is rossz!

Nagyon mély értelme van annak, hogy éppen ő vette be a Góliátport. Mert ez a csodaszer a testet megnöveli ugyan, de aztán, ha az óriásnagy testben csak lötyög az apró lélek, mit sem ér az egész. Csipikében pedig ez az egy mindig megvolt, az óriásnagy lélek. Abban a pici testben ugyancsak szorongott szegény, most legalább kinyújtózhatik egy kissé. Kinyújtózhatik, és segítségül hívhatja az észet, Csipike beretvaéles esztét. Mert a kettő együtt megy. Ha teszem azt, mondjuk Medve bácsiban meg is volna a nagy lélek - sokra nem vinné vele, mert a borotvaéles és óriási ésszel - Bagoly Doktort kivéve - az erdő egyik lakója sem dicsekedhetik, bár ebben az értelemben még Bagoly Doktor is messze elmarad Csipike mögött. Vegyük például a Góliátport - gondolta Csipike. - Lám, szegény drága jó Bagoly Doktor hosszú évekig dolgozott rajta, amíg feltalálta. Én egyetlen délután feltaláltam volna a Góliátport! - állapította meg örömmel. Azután megint töprengeni kezdett: - Tényleg, miért is nem találtam fel én a Góliátport?

Erre a fogas kérdésre csakis a nagyon éles eszével válaszolhatott. És válaszolt is magának, mégpedig nyomban:

- Azért mert nem jutott eszembe!

Az óriástestben óriáslélek, valamint a beretvaéles ész birtokában Csipike elégedetten gondolt arra: igenis, mély értelmű az ő növekedése és óriássá válása. Ezáltal válhatja valóra küldetését.

Az ő nemes küldetése pedig, hogy szebbé, jobbá tegye a világot.

- Legelőször is, számba veszem a Földet, hogy lássam, merre a legégetőbb a szükség, hová kell sürgős segítség?

És elindult.

Vigyázva haladt. Rétről rétre lépett, de előbb megnézte nem tapos-e valamiféle élőlénytelepre? Három lépés után hatalmas folyót pillantott meg, - körülbelül ötödakorának tűnt neki, mint annak idején a Patak. Csakhogy a folyó nem csobogott-zúgott. Lassan, csendesen hömpölygött tova messzire, ahol valami irdatlanul nagy víz sejlett a csillagok alatt - vízben körülbelül akkora lehetett, mint Csipike óriásban.

A kanyargó folyón apró, fényes pontocskák úsztak nemcsak le, felfelé is. Amikor Csipike egy kicsit lehajolva jobban megfigyelte, látta, hogy a parányi fényes pontocskák - hajólámpások. A legnagyobb hajók se lehetek hosszabbak Csipike ujjbegyénél.

- Első számú tennivaló - mondta Csipike -: a kezemmel egyenes medret húzok a folyónak, ne kanyarogjon összevissza, és akkor a kis hajók is gyorsabban járhatnak rajta. Na de menjünk tovább.

Nagy óvatosan tovább lépdelt. Vagy ötvenet léphetett - de az is lehet, hogy csak negyvenötöt -, amikor az irdatlanul nagy víz partjához ért. Álmélkodva tapasztalta, hogy nem lát el a túlsó partig. Ez a víz talán még nálam is nagyobb, de csak hosszában meg széltében - gondolta, és hogy megbizonyosodjék, lehúzta egyik papucsát és belelépett. Jó hosszút lépett - de a víz alig ért a bokájáig. Tovább nem is ment, elhatározta, ha majd egyéb sürgetős dolga nem lesz, átgázol az irdatlan vizen -, és visszafordult. Addig ment, mendegélt, amíg az ismerős tájra nem ért, de ott se állt meg. Gyalogolt a maga óvatos módján tovább. Vagy százat léphetett, közben három nagy folyót és nyolc-tíz apró fénypontocskás Jánosbogárka-gyülekezetet - nagy városokat - lépve által, amikor csodálkozva torpant meg. A bokáján alig felül érő hegyek tetején - hó volt.

- Álljunk meg, atyámfiai - mondta Csipike -, hiszen még nincs itt a tél.

Lehajolt, és a hóborította bércekre lehelt. Fújta-fújta a meleget, amíg bele nem fáradt, el is olvasztotta a havat jó darabon, amikor csodálkozva vette észre, hogy a folyócskák duplájukra duzzadtak. «Hohó, elég, még árvizet csinállok!» - hagyta abba Csipike az olvasztást. Továbbindult, és álmélkodva látta, hogy minden lépésnél szaporodnak a hófoltok, már a hegyek lábánál is hó volt, aztán a völgyekben - és újabb tizenöt-húsz lépés után megállt:

Végtelennek tűnő, ködbe vesző, hómező terület el előtte.

Tehát - eddig.

A tengertől - a hómezőig.

Csipike megértően bólintott, majd szép lassan visszaballagott azokra a tájakra, pontosan arra a helyre, ahonnan elindult. Most, miután számbavette a birodalmát, a földnek azt a darabját, amely körülveszi őt, amelyen növények, állatok és emberek élnek - nemcsak óriásnak -, hatal-

masnak is érezte magát. Hiszen egy óvatlan lépés -, és eltapos egy világvárost. Seper egyet a lábával - és elegyenget egy egész hegláncot, erdőstül, mindenestül. De nem teszi. Mert ő csak jót tesz. Arra gondolt, hogy eddig, parányi törpécske korában is jót tett - de mit? Letörölte a virágport a levelekről - mosolyogni való. Ellenőrizte, és jóváhagyta Csigabiga házépítését - neveltséges! Jó reggelt köszönt az Erdőnek, megcirógatta Nyúl fülét, ha szomorú volt, szelídségre és szeretetre intette Szarvasbikát, minőségi vizsgálatot tartott a Méheknél - hát meg lehet ezt állni kacagás nélkül?! Mindez együttvéve mi ahhoz képest, hogy ha olyan kedve támad, hát szétszórhatja - és minden bizonnyal szét is szórja a viharfelhőket! Jó előre mulatott szegény Vöröshangyáékon, akik bemondják majd, hogy helyenkint csapadék zivatarokkal -, és semmi sem lesz, mert Csipike elzavarja a helyenkint csapadékot meg zivatarokat! És boldogság köszönt majd az Erdőre, de nemcsak az ő erdejére, mindenikre, és az emberekre, és... felnézett az égbe. A sok sziporkázó csillag között kedvencét, az Esthajnalcsillagot kereste.

Az már éppen búcsúzni készült az ég peremén.

Csipikének már csak annyi ideje volt, hogy rákacsintson.

- Meglásd, neked is jobb dolgod lesz.

A csillag visszakacsintott, és lebukott a messzi láthatár mögött.

XXV. Egyedül

Minekutána ilyen szépen bejárta a birodalmát, sőt az Esthajnalcsillaggal is megállapodott, Csipike úgy gondolta, hogy a tettek mezejére kell lépnie.

Jó, jó, de hol a tettek mezeje? És miféle tettek számára kéne mezőt keresni?

Viharfelhők nem mutatkoztak, így tehát nem szórhatta szét őket.

Maradnának a folyóvizek.

Ha csak így, egykettőre, éjnek évadján egyengetni kezdené medrüket, abból sok jó nem származnék. Óriási áradásokat okozna, ki tudja, hány kedves kicsi hajócskát süllyesztene el akaratlanul, és hány ragadna az elhagyott iszapos mederbe? Ezen a folyóegyengetésen különben is gondolkozni kell mégis: hogyan valósíthatná meg anélkül, hogy valamiféle nagy kárt ne okozna vele?

Valami egyebet kellene tenni. De mit?

Hiszen a jövés-menésre is nagyon kell ám vigyáznia. Könnyen megeshetik, hogy akarata ellenére iszonyú bajokat zúdít a földre, az állatokra, az emberekre.

- Most óriás vagyok és hatalmas - nézett körül Csipike. - De tulajdonképpen mire van nekem hatalmam? Arra, hogy ártsak. Ha akarnám... Ha például arra a kivilágított városra lépnék... jaj! Még rágondolni is borzalom. De az is elég lenne, ha belelépnék ott lent, annak a folyócskának a medrébe. Menten kiáradna, de én nem ilyet akarok, én jót akarok cselekedni, hogy mindenki és minden örüljön, boldog legyen, és szeretettel gondoljon reám!

Hej, ha most itt volna Madár...

Vagy Nyúl...

Vagy Réz Úr...

Vagy... Egye fene, Kukucsi is, hej, ha itt lenne! Elmondhatná neki a gondját-baját, és igaz, hogy ők egyáltalában nem példátlanul okosak, de valamit mégis szólnának, bár egy hangot hallatnának, elmondanák, mi a kívánságuk, hogy teljesítse! Talán még a hallgatag Réz Úr is megszólalna, hátha kiderülne róla, hogy példátlanul okos? Majdnem olyan okos, mint maga Csipike!

Vágyakozva nézett a földre, ott volt a lábánál a tenyérszerű Tisztás, a bokájáig érő Rettentő Kőszikla, valahol ott vannak mind, két arasznyi körzetben mindazok, akiket szeret. Mit ér azonban vele, ha ott vannak, és még sincsenek? Legalábbis az ő számára, Csipike számára olyan, mintha nem is lennének. Kihez szóljon? Kivel ossza meg óriásgondját?

A csillagok messze-messze hidegen ragyognak. A felhők szállnak, hömpölyögnek, amerre a szél viszi őket. Csipike szörnyű dologra döbbszent rá.

Egyedül van.

Egyedül látja be a földet a tengerig és a messzi jégmezőig, egyedül szemléli a síkságokat és a hegyeket, a városokat és a folyókat.

Egyedül örül annak, hogy már nem törpe, hogy óriás lett, hogy apró örömcskéék helyett, magát a nagy-nagy boldogságot keresi.

Egyedül méri fel iszonyú hatalmát, azt, hogy akár egy mozdulattal milliókat pusztíthat.

Egyedül kell szembenéznie minden gonddal, a bánattal és a búval is, amely egyre inkább elhatalmasodik rajta.

Senkivel sem oszthatja meg örömét, - nem közölheti bánatát. Senki örömét-bánatát nem hallgathatja meg.

Mit tehetne?

Kukucsira gondolt. Ő most bizonyára azt mondaná, hogy aludjunk egyet. Nem rossz ötlet. Hátha az álom jó tanácsadó lesz?

Indult volna, hogy egy tágas, lakatlan síkságot keressen, ahol nyugalomra hajthatja a fejét anélkül, hogy valamiféle kárt okozna az élő világban, de nagy óvatosságában rosszul lépett, sőt, meg is botlott egy kicsit.

Rettenetes!

Zuhanni kezdett, borzalmas súllyal hullott a föld felé és... buff! Iszonyatosan megütötte magát.

- Elestem... - nyöszörögte.

Fájt, nyilallt, szaggatott minden porcikája. Eszébe jutott, mennyit csetlett-botlott apró törpecské korában, mennyit esett, de soha-soha sem ütötte meg magát. «Jaj a térdem... a karom...» - nyögte, majd visszanezített, fel a felhők felé.

- Onnan estem... nagyon magasról estem... - állapította meg csendben, de semmi kedve sem volt ahhoz, hogy felkeljen. Igaz, már nagyon álmos volt, túlságosan fáradt, de azt is tudta: még egy ilyen iszonyatos esés - és vége. Mit tehetne? Mit lehet itt egyáltalán tenni?

A zsebénél nagyon nyomta valami a combját. Mi lehet az? Odanyúlt, megtapogatta.

A por! A Góliátpor!

Vegyen be még néhány szemet? De mi lesz akkor? Még nagyobbra nő! Akkorára, hogy talán nem látja majd a földet! Akkor aztán valóban nem tehet majd semmi egyebet, mint csak árthat, a földnek, az élőlényeknek - de saját magának is, mert hogyha még egyet esik... Borzalom... De mi legyen a porral?

Furcsa gondolata támadt.

Mi lenne, ha széthintené a világon? Mi lenne, ha megnövesztené vele a világot, hogy ne kelljen annyira vigyáznia minden lépésére, hogy rettentő erejével és hatalmával többet használhasson -, és ne kelljen attól félnie, hogy árt?

Tetszett Csipikének a gondolat.

Feltápáskodott, a zsebébe nyúlt, és elővette a vele együtt megnövekedett góliátporos zacskót. Belemarkolt. Az egész marék csodaport észak felé szórta. Aztán délnek fordult, arra is hintett egy marékkal. Majd keletre és nyugatra.

Több nem is maradt a zacskóban.

Aztán visszafeküdt arra a helyre, ahová az imént esett. Nagyon fáradt volt, nyomban el is aludt.

Azon az éjjel Vöröshangyáék hirtelen támadó és nagy mennyiségű csapadékot jeleztek az egész földkerekségen, ami hamarosan be is következett.

XXVI. Rendkívüli világgel

Csipike arcába hideg zuhany hullott.

Felébredt.

Értetlenül nézett körül.

Fölötte óriási mogyoróbokor: széles levelei megvédték a nagy éjszakai szélétől, ám egy csepp valamelyik levélről mégis az arcára pottyant, az ébresztette fel.

A nap éppen felbukkanni készült a Rettentő Kőszikla mögül.

Csipike megdörzsölte a szemét.

Hát nem igaz az egész?! Hiszen körülötte minden olyan kétségbeesetten óriásnagy, mint régen! Pedig emlékszik, pontosan emlékszik arra, hogy a legmagasabb hegyek a bokájáig értek! Hogy a felhők a válla körül úsztak... Hogy is volt? Persze, hisz elesett...

Megpróbált felállni.

Jajjj! - Csipike sohasem volt kényeskedő természetű, de most az egyszer feljajdult. Minden porcikája fájt.

Tehát mégis jól emlékszik: nagyon megütötte magát, amikor abból a szédítő magasságból esett. De mi ez a változás körülötte? - Még mindig kábán pislogott körül, ami Csipikének egyébként nem volt szokása, de egy rendkívüli világgeljárás után, bárkivel előfordulhat az ilyesmi.

Ekkor jutott eszébe a Góliátpor.

Megtapogatta a zsebét. Semmi.

Hohó, hiszen szétszórta a négy égtáj felé... miért is szórta szét?

Felujjongott.

- Megnövesztetem a világot! Óriás lett a világ!

Nem törődött a tagjaiban sajduló fájdalommal, felpattant, hatalmasat nyújtózott, és önkéntelenül mondta reggeli mondókáját:

- Fel a fejjel, ki a mellel, gyáva ember, aki... no nem! - Ezt mondhatta parányi korában, de most?! Egy óriásnak sokkal ünnepélyesebb mondókával kell ébrednie! Mély lélegzetet vett.

- Mennydörögve szól a szavam, de jól kialudtam magam!

Vékony hangocska csendült mellette.

- Miért mennydörögsz, Csipike?

Katicabogár hintázott egy fűszálon.

Csipike zavarodottan pillantott rá, de nyomban megértette a helyzetet, hiszen Katicabogár egész éjszaka aludt! Fogalma sincs arról, hogy ő, mármint Csipike az éjszaka folyamán iszonyú óriássá nőtt, sőt utána magát Katicabogarat is megnövesztette a Góliátporral. Ez a boldogtalan Katibogár nem sejtí, hogy ő is óriás, most már ő is mennydörög!

Csipike elmosolyodott. Bölcsen mosolygott, titokzatosan:

- Ne törődj velem, Katibogár. Már ez így van. Mennydörögök. Sőt, te is mennydörögsz, jobb, ha tőlem tudod meg!

Katibogár jóízűt nevetett, azt hitte Csipike tréfál, és játékosan odébbrepült. Csipike pedig elindult az Óriásnagy Bükkfa felé, hadd lám, megnőtt-e az is rendesen, különben nem fér be az odújába!

Szerencsére nemcsak az Óriásnagy Bükkfa, az odú is megfelelőképpen megnőtt, Csipike jól befért.

Kukucsí még jóízűen szundított odabent.

- Reménytelen eset! - legyintett Csipike. - Ez a Kukucsí most, hogy óriássá nőtt még óriásibbakat fog aludni, mint eddig. Lássuk, mi van Madárral?

Kilépett az odúból. Madár éppen akkor rebbent az ágra.

- Nótát kérünk! - mondta Csipike, és a biztonság kedvéért mind a két fülét betapasztotta tenyerével, nehogy beszakadjon a dobhártyája az óriásira nőtt Madár valószínűleg siketítő dalától. Madár azonban csendesen szólalt meg, olyan halkán, hogy Csipikének le kellett vennie tenyerét a füléről, hogy megértse.

- A mai napot csendes gyásszal kell kezdenünk, Csipike.

- Miért?

- Orvos nélkül maradt az Erdő!

Csipike nyomban sejtette, mi történhetett. Úgy látszik, Bagoly Doktoron nem fogott a Góliátpor, és most picí szúnyogként zümmög ebben az óriás-világban. De azért megkérdezte.

- Mi van Bagoly Doktorral? Csak őszintén, ne kímélj!

- Tudod, Vörösbeigyék elmentek panaszra Kőszáli Sashoz. A fiókák miatt. Kőszáli Sas pedig ma hajnalban - egy órája sincs, rácsapott Bagoly Doktorra, és megszüntette.

- Az orvosi diplomáját?

- Azzal nem tudom, mit csinált, de Bagoly Doktor eltűnt. Kőszáli Sas megette.

Csipike levette a kalapját.

- Nagy veszteség érte a tudományt!

- És nagy öröm a madárfiókákat! - tette hozzá Madár, de ezt Csipike már nem hallotta. Nem tudott egyébre gondolni, mint arra, hogy az óriásivá nőtt Erdő, az egész óriássá dagadt Világ gondja az óriásnövényekkel és állatokkal együtt, mind-mind őreá szakadt. Mert egyedül ő, Csipike, az óriástörpe, egyedül ő tudja, mi történt itt a Rendkívüli Világéjszakán.

A nap aranykarimája felbukkant a Kőszikla mögött. Gyász ide - gyász oda, Madárnak énekelnie kellett. És rázendített. Csipike álmélkodva tapasztalta, hogy Madár éneke egyáltalán nem fülsiketítő.

- Hát persze, hogy nem! - csapott a homlokára. - Hiszen az én fülem is óriásfül, ezért nem bántja a Madár éneke!

És elindult szokott reggeli útjára. Forrásnál megmosdott, megcsodálta az óriási Mókusék tornáját, ébresztőt kiáltott Vadméheknek (ezek se tudják, hogy az éjszaka akkorára nőttek, amekora Szarvasbika volt még a tegnap), letörölte a virágport az őszi virágok szirmleveleiről, és egyre inkább meggyőződött arról, hogy az erdő egyetlenegy lakója sem tudja, nem sejtí, hogy óriássá nőtt az éjszaka!

Vöröshangyáék?

Nézzük meg!

Kötelességtudóan jelentették Csipikének, hogy egész nap derült idő várható, meleg déli széllel, de néhány nap múlva jönnek a hidegek.

- Az éjszaka folyamán nem tapasztaltatok példátlan növekedést? – kérdezte Csipike.

- Mi az éjszaka folyamán nem tapasztaltunk, hanem aludtunk - mondták Vöröshangyáék.

Hát senki? Senki sem vette észre?

Csipike elgondolkozva ballagott vissza az Óriásnagy Bükkfához, ahol madár, Nyúl és Kukucsi már várta a reggelivel.

Valóban tényleg óriási lett belőle? És valóban óriássá növesztette a világot? Hiszen minden, de minden úgy van, mint régen!

Szórakozottan ült reggelihez, éppen hogy odabiccentett barátainak.

Vajon ez a szeder, óriás szeder? És ez az édesgyökér óriás édesgyökér, amit a tudtán kívül óriássá nőtt vadmalac volt szíves kitérni? Hol a bizonyosság?

- Csipike, mitől vagy ma olyan ünnepélyes? - kérdezte Kukucsi.

- Tényleg, Csipike, mi történt veled? - kérdezte Nyúl is.

- Hagyjátok - intette le őket Madár -, Csipike most gyászol. Gyászolja Bagoly Doktort.

És hagyták. Csipike is hagyta őket ebben a hitben. Miért állna elő a Rendkívüli Világéjszaka óriási eseményeivel, amíg nincs meg a bizonyosság?

Amikor az utolsó falat édesgyökeret is lenyelte, eszébe jutott valami. Felujjongott.

- Az Esthajnalcsillag!

Ezt már a jóságos Madár is értette.

- Mi van az Esthajnalcsillaggal, Csipike?

Csipike azonban csak mosolygott.

- Majd este megtudjátok - mondta, aztán megköszönte a reggelit, és elindult a dolgára. Tudta, ha este a csillag feljön, mindenre fény derül: megválnak, valóban óriás-e, valóban óriásivá növesztette-e a világot? Igen, az Esthajnalcsillag elhozza a bizonyosságot.

Szokatlanul hallgatag, ünnepélyes volt egész nap.

Várta a csillagot.

XXVII.

A boldogító bizonyosság

Mi történt Csipikével?

Ezt kérdezte estefelé már az egész Erdő.

Pedig Csipike - tulajdonképpen - semmi mást nem tett, csak amit eddig. Megtárgyalta a ház-építési gondokat Csigabigával, jámborságra oktatta Szarvasbikát, néhány szóval jóra intette Vadmalacot, sőt a reggeli édesgyökeret is megköszönte neki, az ebédet közösen fogyasztotta barátaival, szundított egy kicsit, majd lesietett a Patakra, ahol nemcsak a molylepkefogásban segített Pisztrángéknak, de azt is megmutatta nekik, körülbelül hová rakják le ikráikat - hiszen annak is eljött már az ideje -, ahol az idétlen kis Botos Kőlönte nem akad rájuk, és nem falja fel. Kecsekékával is találkozott, de ügyet se vetett reá. Sőt, elhatározta, ha meglesz a bizonyosság arról, hogy a világ óriási nagyra nőtt, - Kecsekékának nem mondja meg. Hadd higgye ez a hólyag, hogy pontosan olyan kicsi, mint a tegnapi.

A nap már lebukott a túlsó oldal fenyvesei mögé, amikor visszaindult az Óriásnagy Bükkfához, ahol a barátai várták. Lassan ment, ballagott felfelé az oldalon. Úgy vert, lüktetett a szíve, mint még soha. Várta nagyon az Esthajnalcsillagot - de félt is tőle.

Mi lesz, ha a csillag sokkal távolabbról ragyog majd rá, mint a tegnapi este, amikor óriás volt?

Mi lesz, ha kiderül, hogy ő, Csipike, már nem is hatalmas óriás, hanem apróka kis törpe, akiben csak a lélek óriási nagy, de tenni semmit sem tehet a közjó dolgában, mert olyan kicsi, hogy senki sem hallgat reá?

Amint így töprengve baktatott felfelé, megpillantotta a lámpását gyújtó Jánosbogárkát.

Eljött hát a nagy pillanat!

Csipike felnézett a magasba.

A Szikla fölött ott csillogott-sziporkázott az Esthajnalcsillag.

Nagy volt, fényes és mosolygós.

Csipikét nagy-nagy öröm járta át.

Az Esthajnalcsillag közel volt: ugyanolyan közel, mint az elmúlt este, amikor Csipike, a Rettentő Óriás még nem növesztette volt magához az Erdőt, a Világot. Csipike kinyújtotta a kezét a csillag felé.

Éppen úgy nem érem el, pontosan úgy, mint az este!

Ez volt a legkétségbevonhatatlanabb, legdöntőbb bizonyíték.

Lehajolt, megsimogatta Jánosbogárkát.

- Milyen kedves vagy, Csipike!

- Nem, Jánosbogárka. Nem vagyok kedves. Kedves eddig voltam. Mostantól kezdve jóságos vagyok. Már ezután csak jóságos lehetek!

- Soha többé nem rugdosol meg?

- Soha, Jánosbogárka - mosolyodott el Csipike, és a nyelve hegyén volt, már majdnem kimondta, hogy az óriásokhoz nem illik a rugdosás, amikor meggondolta magát. Miért tudja meg Jánosbogárka, hogy immáron ő is óriás lett? Hiszen a Góliátpor és Csipike jóvoltából ennek a bogárkának csak a teste nőtt meg óriási nagyra, de a lelke... a lelke akkora maradt, amekkora a tegnap este és azelőtt volt. Nem szólt hát többet, búcsút intett Jánosbogárkának, és továbbindult.

Vajon jó lesz, ha barátainak elmondja a boldogító hírt; Jó lesz, ha megtudják, hogy óriások lettek? Most jók és kedvesek ugyan, de vajon ugyanilyen jók és kedvesek maradnak-e, ha megtudják, mennyire hatalmasok lettek? Hát a többiek, az erdő lakói nem élnek-e vissza hatalmukkal, ha megtudják, hogy mind-mind óriásokká váltak?

Nem. Csipike elhatározta, hogy senkinek se szól. Még Réz Úrnak se mondja meg, nehogy eszébe jusson, hogy mint Óriás Réz Úr rettenetessé váljék!

A Bükkfa alá ért.

- Nézd, Csipike, milyen gyönyörű, milyen nagy az Esthajnalcsillag! - fogadta örömmel Madár.

- Tényleg, nézd milyen gyönyörű! - biztatta Nyúl is.

- Gyönyörű - nem gyönyörű, együnk! - ült asztalhoz Kukucsi. Csipike mosolyogva ült mellé. Lám, ha Kukucsi megtudná, hogy óriás lett, felfalná a világot!

Vacsora közben Madár Csipikéhez hajolt.

- Igazán, Csipike, mondd mi történt veled?

Csipike bölcsen mosolygott.

- Mi történt volna?

- Megváltoztál. Olyan nyugodt és méltóságteljes, hogy is mondjam... Olyan tiszteletet parancsoló vagy, mint még soha!

Csipike megsimogatta Madár szárnyait.

- Ez nálam megvan, és ezután mindig meglesz.

És Csipike boldognak, nagyon boldognak érezte magát. Hiszen teljesült a régi vágya: megnőtt, óriási nagyra nőtt! És nincs egyedül, mint az éjszaka, itt vannak mellette a barátai. Hogy ők is megnőttek? Hogy az egész világ megnőtt? Mit számít az! Fő az, hogy ő, Csipike óriás! És még valami: az egész óriásvilágnak egyes-egyedül ő tudja a titkát. És megőrzi ezt a titkot, jóságosan megtartja, és ápolgatja magában, mert ki tudja, milyen szörnyűségek szakadnának a világra, ha némelyek megtudnák, mekkora hatalmuk van!

Hát nem elég mindez a teljes, a nagy-nagy boldogsághoz?

Kukucsi nagyot nyújtózott.

- Elálmosodtam, Csipike. Gyere, feküdjünk le! Óriásit alszunk.

Csipike sokatmondóan pillantott reá.

- Nem is sejtet, milyen igazat mondtál!

Most pedig örvendjünk Csipike nagy-nagy boldogságának, és búcsúzzunk tőle. Búcsúzzunk, legalábbis addig, amíg ennyire bolondos. Most a boldogság, a nagy-nagy boldogság gyönyörű szép dolog, de a mások boldogsága - valljuk be őszintén - egy kicsit unalmas.

Az unalmas mesét pedig senki sem szereti.

CSIPIKE ÉS TIPETUPA

XXVIII. Nyugtalanság

Megjött a tél. Hóval takarta be az Erdőt.

Csipikét nem érte váratlanul a ráköszöntő zimankó - teli kamrával köszönt vissza neki. Madár, Nyúl, Vadmalac, Mókusék és a Vadméhek segítségével bőségesen megtöltötte éléskamráját mogyoróval, szárított édesgyökérrel, aszalt áfonyával és lépesmézzel.

Kukucsi elhatározta, hogy ebben a nehéz helyzetben is rendületlenül kitart a barátja mellett, önzetlenül segít neki a felhalmozott élelmiszerek eltakarításában, nehogy tavasszal reápenészedjék, megromolják a fölösleg - és akkor takarítani kell, meg egyéb kellemetlenségek.

Csipike mégis nyugtalannak látszott.

- Hát neked mi bajod? - nézett a szemébe Kukucsi egy szép téli napon, miközben felébredt egy fél órácskára, hogy faljon valamit.

- Miért lenne énnekem bajom? - nézett rá Csipike önérzetesen.

- Azért, mert nyugtalankodol. Olyan kis izing vagy ismét, mint régebben a Rendkívüli Világéjszaka előtt.

- Kukucsi, a te szemtelenséged nem ismer határt! - utasította rendre határozottan Csipike.

- Az lehetséges, de én fel sem vettem a határkérdést. Nem tudom, miért hánytorgatod. Csak azt kérdeztem, mi nyugtalanít.

- Hát akkor tudd meg, hogy egyáltalán nem nyugtalankodom. Igenis nyugodt vagyok és méltóságteljes.

- Akkor minek iregsz-forogsz annyit?

- Mert nem találok a helyem.

- Nahát!

- Mihát?

- Nem ezt mondtam?

- Nem ezt mondtad, hanem nyugtalansággal rágalmaztál.

- Hisz te magad is...

- Hisz én magam is csak annyit mondtam, hogy nem találok a helyem.

Kukucsi nagyot sóhajtott.

- Buta vagyok én hozzád, Csipike.

A szívből jövő, őszinte baráti hang meghatotta Csipikét.

- Ez nálad megvan. De nemcsak ezért szeretünk. Inkább aludj. Vagy tudod mit? Nesze.

Jókora szárított édesgyökeret nyújtott Kukucsinak. A vendég bölintott.

- Akkor én most ezzel elkínlódom, utána pedig kipihenem magam.

Jóízűen csemegézni kezdett.

A Kukucsival fogyasztott eszmececserek gyakran elgondolkottatták a dolgok felett Csipikét. Most is ez történt. Buta-butá, de mond valamit. Töprengeni kezdett. Vajon miért nem találja a helyét? Kinézett az ablakon.

A hó.

Nacsak. Lehetséges, hogy éppen a hó az oka mindennek. A nagy meglepetés, amelyet az első hópéhely okozott neki a tél kezdetén. Mert azon a Rendkívüli Világéjszakán Csipikének sikerült megnövesztenie a Góliátporral magát - és az egész Földet, rajta a társait, a füveket-fákat is, de a felhőket nem szándékozta. Úgy látszik, fölfelé is hullott a Góliátporból, ezért nőtték meg a felhők, és váltak óriási naggyá maguk a hópelyhek is. Igen, óriások lettek - gondolta Csipike, miközben a kint szállingáló hópelyheket nézte.

- Te kit vársz? - érdeklődött Kukucsi.

- Ugyan - nézett mélázó tekintettel a semmibe Csipike - kit várhatnék én?

- Például engemet!

- Hiszen te itt vagy!

- Azért csodálkozom - pislogott Kukucsi -, mert nekem is úgy tűnik. Akkor miért állsz az ablakban?

- Nézem a havat. A gyönyörű, óriási hópelyheket.

- A hópéhely nem óriási - zsémbelt Kukucsi -, hanem akkora, amekkora. Meg nem is gyönyörű, és nem szeretem. Nem értem, mi néznivaló van rajta.

Csipike mosolygott. Ugyan honnan tudhatná ez a botfűlű Kukucsi, hogy nemcsak a hópelyhek óriásiak, de őt magát Kukucsit is óriássá növesztette ő, a világ jótevője a Rendkívüli Világéjszakán. Nem is mondja meg neki soha. Ám a hópéhely becsületét nem hagyhatja.

- A hópéhely akkor is szép, ha nem szereted - magyarázta türelemmel Kukucsinak. - Fehér és gyönyörű.

- Nem az a baja, hogy fehér - vitatkozott kitaratóan Kukucsi -, hanem inkább az, hogy hideg. Ha meleg volna, akkor én is szeretném.

- Ha a hópéhely meleg volna, akkor elolvadna - oktatta Csipike értetlenkedő barátját.

- Ezt csak azért mondd, hogy vigasztalj - rázta a fejét tagadólag Kukucsi. - Tessék, nézd meg: a dunyha fehér is, szép is, meleg is, mégsem olvad el!

Minekutána ezt így nyíltan megmondta, kertelés nélkül magára húzta a szép, fehér és meleg dunyhát.

Csipike elgondolkozott.

Ez - tényleg így van.

Ha tavasszal se olvadna el a hó - amire még nem volt példa -, akkor komolyabban is utána kell járnia az ügynek. Ez a Kukucsi megint mondott valamit.

Érezte azonban, hogy továbbra se leli a helyét. Mégsem a hó okozná? Kukucsira pillantott.

- Lehet, hogy igazad van. Tényleg nyugtalan vagyok.

Kukucsi éppen ekkor ejtette ki szájából az édesgyökeret. Neki már mindegy volt.

XXIX.
Ki is út - be is út

Minden úgy történt, ahogy szokott. Majdnem.

Minekutána lehullott a hó, jöttek a fagyok, aztán a még fagyosabb fagyok. A gyengébb idegzetű fák nagyokat roppantak, hogy megijessék a rettentő hideget, de az nem ijedt meg, inkább csikorgott. Az Óriásnagy Bükkfa nem ropogott, több esze volt annál - és neki lett igaza, mert megenyhült a tél, pityogni kezdett a hó, Csipike reggeli torna fejében hótörpéket mintázott belőle, ám délre elolvadtak.

Kukucsi egyre nagyobbakat nyújtózott. És egyre jobb étvággal fogyasztott.

Ez így is lett volna rendjén. Mindössze Csipike nem volt már a régi. Hol egyfolytában izgett-mozgott, hol pedig csak ült naphosszat, és nézte a példátlanul nyugodt és hallgatag Réz Urat. Kukucsi nem állta meg szó nélkül.

- Ha nekem is megmondod, hogy mi a néznivaló rajta, akkor benne vagyok.

- Miben?

- Abban, hogy nézzük együtt. Egyesülésben az erő.

- Micsodát?

- Azt a kilincset.

- Az nem kilincs, hanem Réz Úr. És nem is őt nézem.

- Hát mit?

- Semmit. Gondolkodom.

- Már akkor inkább izegj-mozogj. Mert amikor te elkezdesz gondolkodni, abból jó nem születik.

- Miért mondasz ilyeneket, Kukucsi?

- Azért, mert az ilyenek így vannak. Ha te gondolkodol, abból rendszerint grimbusz lesz. Jó esetben balhé. Akkor is gondolkodtál, amikor Kecskébéka le akart köpni. És kisütötted, hogy az Erdő Réme vagy, meg hasonló jótevők. Aztán megint gondolkodtál egyet, és dalegyletet szerveztél Szarvasbikáékból. Na de ebből legalább balhé lett, a javából. Kár, hogy nem szeretted.

- Te csak beszélsz, Kukucsi, hogy járjon a szád.

- De szépen mondd, Csipike!

- Ez nálam megvan - bólintott Csipike. A fogalmazásra mindig kényes volt.

- Ha mindenképp muszáj neked gondolkozni, akkor inkább valami olyanon gondolkozz, amilyen a meccs volt... Szarvasbikáékkal. Tudod, a grimbuszért nem lelkesedem - fejezte be aggályoskodását Kukucsi, és nagyot nyújtózva begyalogolt az éléskamrába.

- Jöjjön, aminek jönnie kell - nézett utána Csipike.

És jött. Jóízű csámcsogás hangja jött a kamra felől. Aszalt áfonya - gondolta Csipike. Aztán a csámcsogás megszűnt egy néhány pillanatra. Vihar előtti csend - bólintott megadóan a házigazda. Egyszer csak zörgés hallatszott, majd roppanás. Zörgés-roppanás, zörgés-roppanás. Mind csak így. Mogyorót tör... Ezután az iméntinél nagyobb erővel tört ki újra a csámcsogás. És mind meg is eszi - sóhajtotta Csipike.

Kukucsi elégedetten jött ki az éléskamrából. Csipike merőn nézte. Kukucsit megzavarta a férfias tekintet.

- Egy kicsit körülnéztem - mondta.

- És ugyan biza mit láttál? - érdeklődött Csipike, hogy próbára tegye barátja őszinteségét.

- Hát... addig is, amíg ebédelünk, láttam egy kis aszalt áfonyát és két-három szem mogyorót.

- Hallottam.

- Mit?

- Hogy láttad. Idehallatszott a tekinteted. Ám a mogyoróból legalább egy tucatot megpillantottál.

- Hát... - mosolygott szerényen Kukucsi - nem értem rá számlálgatni, de az ember nézelődik, ugye.

- Akkor már észrevehetted volna az édesgyökeret is.

- Gondoltam, hátha inkább te vagy kíváncsi rá, mert nekem egy kicsit száraz.

Csipike tekintete szigorúvá változott.

- Ez így nem mehet tovább, Kukucsi.

- Nem hát - bólintott álmosan a vendég. - Mondtam én, hogy az utóbbi időben nyugtalan vagy.

- És még te is nyugtalanítasz.

- Akkor miért nem kezded mindjárt ezzel? - nézett rá derűsen Kukucsi. - Énnekem, ha akarsz, ki is út, be is út! - ezzel lehúzta az ágyról a szép, fehér és meleg dunyhát és azonmód hurcolni kezdte az éléskamra felé.

- Hová viszed azt a dunyhát? - nézett nagyot Csipike.

- Be. Beköltözöm - mutatott a kamrára Kukucsi. - Hogy ne zavarjalak. Miattam ne nyugtalankodjék senki.

- És hogy három nap alatt felfalj mindent!

- Sajnos akkor megint kiköltözöm. Étlen mégsem kuksolhatok abban a kicsi kamrában.

- És én ugyan mit reggeli-ebéd-vacsorázom?

- Nono, csak semmi pánik - nyugtatta meg Kukucsi. - Azért neked is adogatok ki egy kis ezt-azt.

- Nem oda Buda! - állt eléje Csipike. - Vedd tudomásul, hogy máris elkezdődött a mogyoróválság. Mától kezdve a napi fejadag nekem kettő, neked pedig négy, mert nagyobb vagy.

- Nekem nyolc, mert én nagyobbakat alszom, márpedig üres hassal nem lehet jóízűen aludni - állapította meg tárgyilagosan Kukucsi.

- Azt nem lehet, mert tavaszig még sok van! - tiltakozott Csipike. - És ne feledd: ha egész nap csak alszol-eszel - előbb-utóbb beteg leszel!

- Igaz - bólintott Kukucsi. - És jó lenne, ha egy kicsivel többet mozognál.

Csipike éppen válaszolni akart. Ám ekkor dörömbölést hallott az ajtón.

- Ki az? - kérdezte.

- A tavasz! - volt a válasz.

- Nahát... - álmélkodott Csipike. - Megjött a tavasz, maga a tavasz jött meg, személyesen!

- Hogyha nem Nyúl jött meg, akkor üss pofon - dörmögte Kukucsi, attól tartva, hogy az érkező éhes lesz. Aggódva tette hozzá: - Ebből megint valami hülyeség lesz.

Tévedett. Nem Nyúlban, a hülyeségben. Csipike szélesre tárta az ajtót.

Nyúl állt az ajtó előtt, két mellső mancsában egy szál frissen szedett hóvirággal. Mellette Vadmalac, aki azóta már süldővé cseperedett, legalább négy napra való, frissen kitúrt édesgyökérrel.

- Éljen! - rikkantotta Kukucsi. - Vége a válságnak!

- Köszönöm - vette át Csipike megragadottan a hóvirágot, és nyomban a kalapjába tűzte. Ám Nyúl valamiképpen megsérthette a gyöngye kis virág szárát, mert alighogy a Csipike kalapjába került, lekókadtt, fonnyadni kezdett.

- Együnk-igyunk, testvérek! Kerüljete beljebb! - örvendezett Kukucsi, miközben átvette az édesgyökéret. Arról ő már igazán nem tehetett, hogy se Nyúl, se Vadmalac nem fért be az odúba. - Tudjátok mit? Mulassatok, örvendeztetek odakint Csipikével, én addig eszem-iszom nektek!

De Csipike csak a hervadó virágot nézte:

- Ilyen az én szerencsém!

XXX.

Kukucsi gondja

Elnyílt a hóvirág, el az ibolya is: a hólétől megduzzadt Patak szépen visszahúzódott a medrébe. Szállni kezdtek a víz fölött a lepkék és bogarak. - Pisztrángok lelkiismeretesen elfogyasztották belőlük a fölösleget. Csipike nagyon jól tudta már, hogy az ő gondos irányítása nélkül is elkapdossák porciójukat a víz tükrével incselkedő rovarnépből, ezért csak leült Nagy Kőre, és onnan nézte a fürge, piros pettyes halakat.

Egyik délután Kukucsi is vele tartott. Mintha reá is átragadt volna Csipike szünni nem akaró nyugtalansága. Pedig nem ragadt át - azért kísérte el Csipikét, hátha valamiképpen rájöhetne a nyugtalanság okára.

Ültek egymás mellett, és nézték a pisztrángokat.

- Könnyű nektek - sóhajtott Csipike, a gondtalan fickándozás láttán.

- És nehéz annak, aki becsületes - tette hozzá Kukucsi kötelességtudóan.

Csipike megütődve nézett rá.

- Mi bajod ezekkel a kis ártatlan pisztrángokkal, ugyan biza?

- Nekem aztán semmi - felelte Kukucsi. - Te mondod, hogy könnyű nekik.

- Hát aztán?

- Hát aztán, hát aztán. Ha nekik könnyű, másnak biztosan nehéz - ravaszkodott Kukucsi. - Például neked.

- Nekem miért? - vágott gyanakvó képet Csipike. Már attól tartott, hogy Kukucsi újabb sértésre készül. De ez csak legyintett.

- Jó na. Inkább nem nehéz neked. De nekem az, én pedig becsületes vagyok, és éppen ezért nehéz annak, aki becsületes. Na.

- Ez nálad tényleg megvan - bólintott Csipike. - Buta vagy, de becsületes, ezzel hiba nincs. Nehézségről azonban nem tudtam. Kérlek mondd meg, mitől nehéz neked?

- Attól, hogy nem szeretem a kótyonfityyeket.

- Azokat én se szeretem. De az utóbbi időben nem láttam a környéken kótyonfityyeket.

- Na ne búsulj, mert én szüntelen látok.

Csipike tekintetében gyanakvás villant, de azért méltóságteljes gyanakvással mérte végig Kukucsit.

- Tulajdonképpen kit értünk kótyonfitty alatt? Mondj egy példát!

- Én nem tudom, hogy mi ketten kit értünk, de én téged értelek alatta, személyesen. Hát mondd meg igaz lelkedre, nem kótyonfitty az olyan, aki mind úgy tesz, mintha valami baja volna, holott nincsen?

Csipike elsápadt.

- Holott?... És van merszed a szemembe mondani azt, hogy holott? Hát ide hallgass, Kukucsi: mondtak már engem töpörtyűnek, de azt, hogy kótyonfitty, még nem mondta nekem senki. És hogyha nem találom a helyem, azért még nem kell állandóan nyugtalanságról beszélni, de hát ezen már nem is vitatkozom. Ám azt végképp ne mondja nekem senki, hogy holott nincsen rá okom. Az ilyesmit rég meguntam.

- Én is - bólintott Kukucsi.

- Akkor én most hátat fordítok neked, és hozzám többé ne szólj.

- Nem is. De te se válaszolj, mert akkor nem állom meg.

Hátat fordítottak egymásnak.

Nem beszéltek.

Nézték a vizet - nézték az eget.

Kukucsi nagyon elszomorodott. Lám nem elég, hogy nem sikerült megtudnia, mi baja Csipikének, még össze is vesztek.

Csipike, ha lehet, még jobban elszomorodott. Hát hogyne, mikor egyetlen, igazi barátja is sértegeti. Nem elég, hogy nem találja a helyét, még Kukucsi is bántja. Hogy én milyen szerencsétlen vagyok - sóhajtott magában, ám ekkor szárnyzuhogás ütötte meg a fülét. Odafentről jött a hang, mindketten az égre pillantottak. Madár körözött felettük. Mintha izgatott lett volna.

- Szia, Madár! - kiáltotta Csipike.

- Így a jó! Így a jó! - köszönt vissza Madár, mint akinek most nincs ideje megmagyarázni, hogy miért pont így a jó, sebesen szállt el az Óriásnagy Bükkfa irányában.

- Tyúha! - rikkantotta el magát Csipike. - Ott valami történt! - Leugrott a kőről, és szaladni kezdett arra, amerre Madár eltűnt a szemei elől.

- Én is mehetek?! - kiáltotta utána Kukucsi, és ezzel nem szegte meg a megállapodást és a haragot, mert neki csak szólnia nem volt szabad Csipikéhez, a kiáltás azonban egészen más.
- Veled nem tárgyalok! - rikkantotta vissza Csipike futtából.
- Akkor megyek - dűnnyögte Kukucsi. Arra gondolt, hátha valami tényleg történik a tisztáson, és akkor kibékül Csipikével. Inkább visszavonja a kótyonfityet és azt is, hogy holott.

XXXI. Típetupa

Csipike a Tisztás széléhez ért. Megállt, hogy kifújja magát.

Kukucsi utolérte.

- Ne haragudj, Csipike. Inkább nem vagy kótyonfitty. És az sem igaz, hogy holott. Itt a kezem, nem disznóláb, na.

Csipike figyelmesen végigmérte Kukucsit. Vajon komolyan beszél? Úgy látszott - igen.

- Jó na. Különben se való nekem a harag. Tönkretesz egészségileg. De vajon minek örül annyira Madár?

Kukucsi elgondolkozva nézte az Óriásnagy Bükkfa ágán ujjongó Madarat, de ő se volt okosabb.

- Ezeknél sohase lehet tudni - mondta zavartan.

Ám Csipike felkiáltott:

- Oda nézz!

Míntha csupa fehér ejtőernyőt sodort volna a Tisztás felé a szél. A gyermekláncfű fehér ejtőernyős termései, a pitypang magjai szálltak feljűk, ereszkedtek a Tisztásra.

- Látom - mondta Kukucsi. Egy kicsit ő is örült a szélhordta ajándéknak: Csipike ilyenkor ki szokta választani a legnagyobbakat, és minekutána leszedi, elülteti a magjukat, az ernyőket - kettőt-hármat - összefogva ugrógyakorlatokat végez. Legalább elszórakozik velük, nem izeg-mozog és nem is sóhajtozik a fülembe - gondolta Kukucsi. Nézegette hát az alászálló ernyőcskéket - ám egyszer csak ismeretlen, igen kellemes vékony hangocska ütötte meg a fülét:

- Még... na igazán, még!

Meglepetten nézett körül.

Csipike ide-oda pislogott.

- Te is hallottad, Kukucsi? Nem képzelődöm?

- Biztos, hogy képzelődöl, mert mindig szoktál, de most az egyszer én is hallottam.

Sehol senki.

- Ha nem viszel tovább, akkor röpíts haza... ne tégy le! Megharagszom!

Fentről jött a hangocska.

Felpillantottak.

Odafent, majdnem a fejük fölött, egy ernyőcskén csüngve kalimpáló Valami ereszkedett alá. Kék is volt, meg piros is, és kiabált.

- Ha leteszel, örök harag!

Ám az ernyőcske ereszkedett-ereszkedett, és pontosan az Óriásnagy Bükkfa mellett vöröslő, szépséges Légyölő Galócára szállt.

- Jujj, de megütöttem magam! - hallotta a két jóbarát, ám a következő pillanatban az ernyőcske libegve felröppent: már nem volt rajta a rúgkapáló kék meg piros valami.

Csipike és Kukucsi a Légyölő Galóca felé szaladt. Meglepetten torpantak meg.

Formás kisleányka ült a Légyölő Galócán. Akkorka volt, mint Csipike, talán valamivel kisebb, és sokkal karesúbb. Kék szoknyája harangvirágból készült, piros mellénykáját a pipacs szirmából szabták. Még mindig pörölt valakivel.

- Többé ne is lássalak! Nem szeretlek azért se! - panaszolta, és az arcát apró kezébe temetve, zokogni kezdett.

Csipike megbűvölten nézte.

Kukucsi álmélkodva pislogott. Végül ő szólalt meg:

- Vajon miért sír?

Csipike kérdéssel felelt:

- És kire haragszik?

Kukucsi legyintett:

- Biztosan reám.

- Terád? Hát ismered?! - álmélkodott Csipike.

- Nem én. Sose láttam. De már megszoktam, hogy itt én legyek a hibás. Baj, ha eszem, és néha az is baj, ha alszom. Baj, ha beszélek, és csak az nem baj, ha hallgatok, de azt nem állom meg. Nyúltól nem kellett talán bocsánatot kérnem, amiért teli volt bolhával?! Meglátod, ez a fityfirittyecske is engem szid meg azért, mert ráült a bolondgombára.

- Az nem bolondgomba, hanem Légyölő Galóca. És kizárólag fogyasztásra alkalmatlan, ülésre kiválóan megfelel - kerekedett felül Csipikében a nevelői hajlandóság.

A gombán sírdogáló apró leányka meghallotta a beszélgetést. Kipislogott ujjai közül.

Egyszeriben elszállt a búbánata.

- Nahát! - kiáltotta. - Azt hittem, egyedül vagyok! Már majdnem elbúsultam magam.

- Még szerencse, hogy nem tetszett hozzáfogni - szólalt meg Kukucsi tőle szokatlanul udvariasan, ami magát Csipikét is meglepte. Talán annak örült, hogy nem vált be a jóslata: nem őreá haragszik a szélhozta kis tündér. - Ennek öröme... - azt akarta mondani, hogy a szerencsés találkozásra faljanak valamit együttesen, de Csipike megrángatta a bundáját, hogy hallgasson.

- Hogy úgy mondjam - szólalt meg Csipike választékosan, ami által nyomban sikerült túlszárnyalnia Kukucsit -, bemutatkoznánk. Én Csipike vagyok, itt lakom az Óriásnagy Bükkfában, ez pedig itt, hogy úgy mondjam, Kukucsi, aki szintén.

- Én pedig Tiptetupa vagyok, és a vőlegényem hozott ide - mondta a virágruhás vendég -, de összevesztünk, és letett. Legyünk jóbarátok. Szia, Csipike, szia, Kukucsi.

- Szervusz, keszcsókolom - hajtotta meg magát Csipike gavallérosan. Kukucsi nem akart lemaradni. Meghajolt.

- Hogyúgymondjam - dörmögte, mert úgy érezte, ez a legelőkelőbb kifejezés, amit Csipikétől hallott, majd nem tudva erőt venni kíváncsiságán, megkérdezte:

- Az imént a kedves vőlegényeddel tetszettél eszmecsserélni?

- Vele. Megmondtam neki, hogy haragszom rá.

Csipike rosszálló tekintettel csóválta a fejét. Miért feszegeti Kukucsi a kedves égből pottyant vendég magánügyeit? Kukucsi azonban félreértette a pillantást. Azt hitte, nem sikerült eléggé finoman fogalmaznia. Igyekezett kiköszörülni a csorbát:

- És... hogyúgymondjam... hol tartózkodik a kedves illető? Mivelhogy mi nem láttuk, ugyi...

- Biztosan nem néztünk oda, hagyd már abba, Kukucsi - támadt fel Csipikében a jóérzés és a tapintat. Erre a Tiptetupa csengőn, jókedvűen felkacagott. Olyan kedves volt a nevetése, hogy a közelben szálló Vadméhek egy pillanatra abbahagyták a zümmögést és Kukucsiból önkéntelenül felszakadt a sóhaj:

- Még tessék... egy kicsit.

- Mit mondasz Kukucsi?

- Kukucsi azt szeretné, és bevallom, én is örülnék, ha még egy kicsit kacagnál nekünk! Olyan szépen tudsz kacagni!

Tiptetupa erre nemcsak kacagott, de tapsolt is örömeiben.

- Hogy ti milyen kedvesek vagytok! No egykettő, fiúk, segítsetek leszállni erről a szép gombáról, mert megszomjaztam. Van egy kis harmat a háznál?

- Hogyne, azonnal keríték, semmi az egész - készségeskedett Csipike, majd Kukucsival lesegítette Tiptetupát a gombáról.

- Parancsolj kérlek, foglalj helyet itt, a mohán, azonnal jövök... - és elindult a bokrok alá harmatot szedni. Kukucsi leült Tiptetupa mellé. A pici tündér csak most látta, milyen hatalmas termetű újdonsült, nagyobbik barátja. Ám Kukucsi félreértette Tiptetupa pillantását:

- Egyet se félj, hogyúgymondjam.... nincs bolhám.

XXXII.

Mogyoróharmat

Mivel délután már későre járt az idő, a vendég nem vágott neki a hazaútnak, különben sem érett még be a Tisztáson a Pitypang és Tiptetupa nem szeretett gyalogolni. Elfogadta Csipike meghívását, beköltözött az odújába, a házigazda pedig Kukucsival kint aludt a Nagy Keserülapi alatt.

Csipike már pitymallatkor felébredt.

- Ébredj, Kukucsi - biztatta a barátját -, mert ma kivételesen sok dolgunk van!

- Neked mindig kivételesen... - méltatlankodott Kukucsi.

- Vendégünk van! - figyelmeztette Csipike.

- Az lehetséges, de én is vendég vagyok, és vendégeskedni akarok! - jelentette ki Kukucsi határozottan.

- Hát ilyen barátom vagy? Nem akarsz segíteni egy kicsit?

- Egy kicsit igen, de sokat nem.

- Akkor légy szíves, gondoskodj egész napra való harmatról, mert ilyen jókor reggeliben könnyebb összegyűjteni akár egy egész napra valót, hallod? Tegnap délután alig tudtam a bokrok alól egy szirompohárra valót összeszedni. Akár egy vederrelvót is gyűjthetsz, hadd legyen, ha megszomjazik Tiptetupa. Én addig gondoskodom friss szamócáról és Vadméhéktől hozok egy kis cseppentett mézet... Kelj fel, hallod?

Kukucsi látta, hogy nincs menekvés. Többet ésszel, mint erővel - gondolta. Felült.

- Hallom. Bízd rám a harmatot - és úgy tett, mint aki serényen felkel, ám mihelyt Csipike kilépett Keserűlapi alól, gyorsan visszafeküdt. - Harmatot... - motyogta. - Majd bolond leszek!

Útközben Csipike ráköszönt az ébredező Madárra.

- Madárkám, ma reggel valami nagyon szépet, ha lehet... Tudod, vendégünk van.

- Így a jó, így a jó... - bólogatott jókedvűen Madár.

- És szólj Nyúlnek, hogy vasalja ki szépen egyenesre a fülét! Nehogy szégyent hozzon rám!

- Így a jó! - helyeselt Madár, és Nyúlhoz röppent. Előbb neki adja át az üzenetet, csak azután énekel, hogy ne ébressze fel túlságosan korán a vendéget.

Csipike elégedetten nézett utána. Milyen jó, ha az embernek segítőkész barátai vannak!

Észre se vette, hogy már nyugtalan.

Időközben Tiptetupa is felébredt. Kilépett a Csipike odújából, megigazította pipacsmellényét, harangvirágszoknyáját.

- Jó reggelt, fiúk! - csilingelte kedves hangocskája a Keserűlapi felé, de onnan csak Kukucsi becsületes hortyogása válaszolt neki.

Odament, felemelte a Keserűlapi szélét.

- Jó reggelt, Kukucsi!

Kukucsi felriadt. Előbb kábán nézett Tiptetupára, majd eszébe jutott valami. Rémulten pattant fel.

- Tyűha, a harmat! - rikkantotta, azzal uccu neki, vesd el magad, nekiiramodott Csipike odújának, felkapott egy fenyőkéreg-vödröt és eltűnt.

- Hát ezt mi lelte? - csodálkozott Tiptetupa. Ám nem sok ideje maradt a csodálkozásra, mert az Óriásnagy Bükkfa alsó ágáról felcsendült Madár kivételesen szép reggeli éneke, amelyben Kukucsira is célzott:

*Így a jó! Így a jó!
Felébredt a hétalvó,
elszaladt az ebugatta,
felköltötte Tiptetupa!*

- Jó reggelt, kismadár! - köszönt neki Tiptetupa. - Köszönöm, hogy bevettél az énekbe, de sajnálom, hogy felköltöttem szegény Kukucsit!

- Így a jó! Így a jó! - örvendezett Madár.

- Csipikét nem láttad?

- Mindjárt jön! Mindjárt jön! - felelte Madár. És jött is, de nem Csipike, hanem Kukucsi. Vigyázva hozta a fenyőkéreg-vödöröt, ki ne locsogjon belőle a harmat.

- Hoztam, hogyúgymondjam... Igyál, ha meg tetszettél szomjazni. Ha elfogy, még hozok!

- Nahát - álmélkodott Tiptetupa -, ilyen gyorsan egy egész veder harmatot gyűjtöttél?!

Kukucsi egy kissé zavartan válaszolt.

- Kicsi koromban... tudod... mindig a bükkfa körül kergettek, ha nem gyűjtöttem gyorsan a harmatot.

Tiptetupa belemerített a vödörbe egy virágszirommal.

- Jó harmat - mondta, miután kortyolt egyet. – Talán a tegnapiánál is jobb. Honnan hoztad?

- Ezt?... A harmatot?... Persze a mogyorólevelekről. Azokon több szokott lenni. Mogyoró-harmat.

- Akkor azért... - bólintott Tiptetupa.

- Így a jó! Így a jó! - kiáltotta Madár, és Tiptetupa éppen meg akarta kérdezni tőle, hogy ezt mire érti, amikor észrevette, hogy Csipike közeledik a Korhadozóbeli Vén Fenyőfa irányából. Úgy megrakodott, hogy nyögött belé. Egy elől-hátul megrakott sóskafehér-átalvetőt cipelt.

- Jó reggelt, kedves Tiptetupa! - és letette az átalvetőt. - Egy kis mézbe mártott szamóca. Reggelire.

- Kedves vagy Csipike és jó reggelt. De én előbb megmosdanék. Hol tartjátok a nyárvizet?

Csipike tétován pillantott Kukucsira.

- Nafene - motyogta Kukucsi. - Most meg nyárvíz.

- A... milyen vizet mondtál? - kérdezte Csipike.

- Hát a nyárvizet. Ti nem szoktatok mosdani?

- Szoktunk, ó hogyne, sokat szoktunk - vágott bele Kukucsi, nehogy Csipike szólaljon meg. - Nekem Bagoly Doktor megtiltotta. Egészségileg. Pedig szeretnék...

- Neked Bagoly Doktor a túlzott táplálkozást tiltotta meg, nem a mosdást - helyesbített Csipike.

Kukucsi nem bántódott meg.

- Az nagyjából mindegy - mondta, de Tiptetupa erre nem volt kíváncsi.

- Hát akkor hol a nyárvíz? - kérdezte.

- Ahaaa... a nyárvíz! - jött meg a Kukucsi kedve, mert látta, nem fessegetik tovább a mosakodást. - A nyárvíz a nyárforrásban van, abban szoktuk tartani, ott mosdik Csipike minden reggel. Ez az ösvény - mutatta - éppen oda vezet.

Tiptetupa elindult. Útközben tépett néhány margarétaszirmot, törülközőnek.

- A Forrás ugyan mitől nyári? - nézett Kukucsira Csipike. - Hiszen télen is ott van a helyén!

- Hát télen téli, nyáron nyári. Úgysem az a fontos, hogy valójában micsoda, hanem az, hogy minek mondjuk. Te is így szoktad. Ha Tiptetupának nyárvíz kell - legyen nyárforrás. Nem?

- Furákat beszélsz, Kukucsi, de még gondolkodom rajta. Különben megkértelek, hogy gyűjtsél harmatot Tiptupának. Hoztál?

- Oda nézz! - mutatott Kukucsi a vödörrre.

Csipike elégedetten pillantott barátjára.

- Mégis van benned becsület.

XXXIII. A vőlegény

Tiptupa dideregve, de jókedvűen tért vissza a Forrástól.

- Hallod-e Kukucsi - mondta. - A forrás lehet, hogy nyári, de nyárvíz nincs benne, inkább téli. Ha nem szaladtam volna a forrástól idáig, most mind mondhatnám, hogy hápci!

- Valami baj van, Kukucsi - csóválta a fejét rosszallón Csipike. - Úgy látszik, hiába mondtad nyárinak a vizet, ha nem az. Te is gondolkodhatnál egy kicsit...

Kukucsi már éppen válaszolni akart, de Tiptupát nem érdekelte a vitájuk.

- Mondjátok, nem keresett senki?

Csipike legyűrte Kukucsi iránti neheztelését.

- Nem tapasztaltam - felelte.

- Még nem, de mindjárt fog - licitált rá ismét Kukucsi. - Már látom a fülét.

- A fülét? - nézett nagyot Tiptupa, és ágaskodni kezdett arra, amerre Kukucsi nézett, de nem látott semmit.

- Biztosan Nyúl jön - mondta Csipike -, és hoz a reggelihez egy kis sárgarépát.

- Igazán? - örvendezett Tiptupa. - Ez nagyon kedves, de én nem őrá céloztam.

- Azt nagyon jól tetted - jegyezte meg Kukucsi -, mert ez a Nyúl olyan, hogy nem szereti, ha őreá céloznak. Rögtön elszalad.

Csipike azonban végére akart járni a dolognak.

- Akkor kire céloztál, Tiptupa? Kinek kellett volna keresnie?

Tiptupa egy kicsit elpirult.

- Gondoltam, eljön értem... Hogy hazavigyen, a hegyen túlra. Ő.

- Az az... izé? - kérdezte Kukucsi. - Aki ittfelejtett?

- A kedves vőlegényed? - helyesbítette Csipike.

- Igen - pislogott szemérmesen Tiptupa. - A vőlegényem. Gondoltam, mindent megbánt azóta és most bocsánatot kér tőlem. És én megbocsátottam volna neki, mert ilyen helyes népek közé hozott. Bizonyosan ismer benneteket.

- Még nem volt szerencsénk... - jegyezte meg Csipike, és valahogy nem is bánta, amiért nem volt szerencséje a Tiptupa vőlegényéhez.

- ...és reméljük, nem is lesz - toldotta meg Csipike gondolatát Kukucsi, amiért most az egyszer Csipike csak úgy tett, mintha haragudnék: nyúlt is, hogy megcibálja Kukucsi bundáját, de inkább megsimogatta.

- Ó, pedig bizonyára ti is megszeretnétek - áradozott Tiptetupa. - Olyan kedves...

- Gondolom - mondta Kukucsi -, de nem hiszem, hogy olyan kedves lenne, mint Nyúl, aki már meg is érkezett a sárgarépával. Jó hogy jöttél, már éppen reggelizni készültünk.

- Nahát, milyen nagy vagy! Még Kukucsinál is nagyobb! - csapta össze apró tenyerét Tiptetupa.

- A nagyság még nem minden - magyarázta Csipike. - És ha tudni akarod, Tiptetupa, te is nagy vagy, és itt minden és mindenki óriásnagy.

- Én?! - álmélkodott Tiptetupa. - Hogy én nagy lennék? De hiszen én nem is akarok nagy lenni! Én így szeretem!

- Így szereti, hát így szereti - mondta Kukucsi egy kicsit ingerülten. - Mert érdekes vagy te, Csipike! Ha én azt mondom, hogy nyári, az füllentés, de ha te azt, hogy óriás, akkor az úgy van?

- Igenis, úgy van - állította méltóságteljesen Csipike, de nehogy elárulja a titkát, még hozzátette: - Ha te azt mondtad, hogy nyári, akkor Tiptetupa meghül, de ha én azt, hogy óriás, abból senkinek nem lesz baja...

- Nem biza... nem ám... - motyogta Nyúl. Kukucsi nem vitatkozott tovább. Éhes volt.

- Ki hiányzik? - nézett körül Csipike, és mert abban a pillanatban Madár is közéjük röppent, nyomban megadta a választ. - Senki!

Reggelihez ültek. Nyúl és Kukucsi a sárgarépát fogyasztotta. Csipike és Tiptetupa mézes szárocát reggelizett. Már a végénél tartottak, amikor csörtetés hallatszott a bokrok felől.

- Jaj! - riadt meg Tiptetupa -, most mi lesz?

- Most édesgyökér lesz - mondta nyugodtan Kukucsi, és Tiptetupa nagy csodálkozására Csipike sem ijedt meg, inkább barátságosan intett az érkező hatalmas nagy Valaminek, amely akkora volt, hogy akár el is taposhatta, vagy bekaphatta volna Tiptetupát és Csipikét egy falásra.

- Majdnem lekéstél, Vadmalac! - üdvözölte Csipike a jókora vadsüldőt. - Éppen vendégünk van!

- Sajnálom, Csipike, bruhh... - köszönt Vadmalac, és letette a frissen kitért édesgyökeret, majd meghajolt Tiptetupa felé: - Keszcsókolom. Jó étvágyat.

- Köszönjük, kedves Vadmalac - mosolygott megilletődötten Tiptetupa. Már nem félt olyan nagyon a behemót szörnyetegtől.

- Köszönjük, köszönjük! - énekelte Madár, és rászállt Vadmalac hátára. - Lesz ma is? Lesz ma is?

- Hásze azért jöttem, bruhh... Kész vagy, Nyúl?

- Mi-mindjárt - felelte Nyúl. - Csa-csak még ezt a falat édesgyökeret...

- Mi lesz? Igazán mi lesz, na?! - kíváncsiskodott Tiptetupa.

- Versenyfutás - magyarázta meg neki tömören Csipike. Madár már fel is röppent az ágra, hogy indítsa a versenyzőket. Megvárta, amíg Nyúl lenyeli az utolsó falatot, majd felemelte a jobb szárnyát:

- Egy... kettő... hááá-pci!

Nyúl és Vadmalac nekiiramodott.

- Ezeket se látjuk délig - intett nekik búcsút Kukucsi. Tiptupa azonban elégedetlenkedett.

- Innen letről semmit se látok!

- Aki kíváncsi, hamar megöregszik - kedveskedett Kukucsi, amennyire tehetette, úgyhogy Csipikének ismét enyhítenie kellett:

- Én se látom, ne búsulj, délben úgyis megtudjuk az eredményt. Inkább mesélj nekünk a vőlegényedről! - nem mintha kíváncsi lett volna reá, csak már végre tudni szeretne volna, hogy kicsoda, hiszen Tiptupa itt, a szemük előtt veszett össze vele, mégsem látták.

- Ha akarjátok, mesélhetek...

- Akarja a... - dűnnyögte Kukucsi és azzal egy ültőhelyében el is szundított.

- Nézd, Csipike, ez már alszik! - sértődött meg Tiptupa.

- Ez nála minden étkezés után megvan - mondta Csipike. - Te azért csak mesélj, mert én figyelek.

- Hát az én vőlegényem... - nagyon kedves... és könnyed, mint egy pillangó, és erős. Fogom a pitypangernyőmet, akkor ő átkapja a derekamat és repít a magasba... Csodálatos.

Az hogy pillangó is, meg erős is, egy kicsit sok volt Csipikének.

- De hát kicsoda a vőlegényed?

Tiptupa meglepetten nézett rá.

- Hát nem tudod? Ki más lenne: a Szél!

Erre Kukucsi felriadt.

- Szél? - kérdezte. - Az a te vőlegényed?

- Igen - bólított Tiptupa. - Mi van ezen csodálkoznivaló?

Csipike nagyot csuklott. Kukucsi feltápázkodott, és bement a Csipike odújába. Ott legalább nyugodtan szundíthat, nem beszélnek ilyeneket.

- Ez még Csipikénél is kótyonfittyebb! - motyogta magában. - Zsák a foltját - tette még hozzá, de nem lehet tudni, hogy mire gondolt.

XXXIV. A búcsú

- Csodállak téged, Csipike - szólalt meg egy idő után Tiptetupa. - Csodállak a bátorságodért.
  - Nem mondom - húzta ki magát Csipike egy kicsit -, éppenséggel nem ijedek meg az árnyékomtól, de nincs rajtam semmi csodálnivaló.
  - Már hogyan lenne! Ilyen hatalmas nagy állatokkal barátkozol, mint Nyúl, meg a rettentő Vaddisznó! És hogy megszelídültek!
  - Nyúlnál nem a szelídség a gond, hanem az, hogy ne meneküljön el hatra-vakra. A másik pedig nem is vaddisznó, csupán Vadmalac, csak egy kicsit megnőtt a télen.
  - De mekkorára! Tudd meg, én Kukucsitól is félnék, ha te nem lennél itt!
  - Tőle lehet is - gondolkozott el Csipike a hallottakon -, mert néha olyanokat mond, hogy fára kell mászni...
  - De azért kedves. Mindnyájan kedvesek vagytok. Mindig szeretettel őrizlek meg az emlékezetemben. Kiváltképpen téged, Csipike.
- Csipikének elmelegedett a füle. Mindig sejtette, hogy lesznek, akik szépen beszélnek róla, ha ő már... hohó!
- Köszönöm, de még élek - nyögte ki attól való félelmében, hogy ez a csengettyűhangú tündérke itt helyben el is siratja.
  - Tévedés - riadt meg Tiptetupa -, én arra értettem, hogy mindjárt itt lesz ő, hamarosan, érzem az arcomon a leheletét, és hazarepít. Köszönöm szépen a vendéglátást. Megyek, keresek egy ernyőt...
- Az ám, de a gyermekláncfű még alig nyílt a Tisztáson. Csipike tudott ugyan egy helyet a Tisztás déli csücskén, ahol esetleg... De valahogy nem volt kedve ahhoz, hogy utánanézzon. Olyan szívesen elhallgatná még néhány napig Tiptetupa csengő hangocskáját! Kár annyira sietni azzal a hazamenetellel. Gyanakodva figyelte a Szelet, de csak alig-alig érezhető kishúga, Szellőcske libbentette meg a fák leveleit.
- Eridj, Szellőcske - suttogta elfordulva, hogy Tiptetupa ne hallja - mondd meg a bátyádnak, ha másfelé van dolga, intézze nyugodtan. Itt majd vigyázunk a menyasszonyára. Hallod, Szellőcske? Megmondod?

Szellőcske helyett egy margarétavirág bólított Csipikének.

- Csipike! Jaj, hol vagy, Csipike?! - Tiptetupa hangja mintha riadtan csengett volna. Csipike gyorsan feléje szaladt.

- Csak nem Szarvasbogárral találkoztál? - hadarta egy szuszra. - Vigyázz, mert jóindulatú, de egy kicsit bárdolatlan. Túlságosan is erős a kézszorítása!

- Dehogy bogár, dehogy Szarvasbogár! - siránkozott Tiptetupa. - Nem találom ernyőt! Jaj, nincs ernyőm... És akkor Szél nem kaphatja át a derekamat, nem tud felemelni, és megharagszik, döntögetni kezdi a fákat, mert jön Orkán bácsi és segít neki...

- Melyik Orkán bácsi? A kabát? - furcsállotta Csipike.

- Dehogya! A vihar! Jaj de szerencsétlen vagyok!

Tiptetupa sírt, mint a záporosó.

Csipike megsajnálta.

- Egyet se sírj, Tiptetupa. Én ugyan nem félek se a vőlegényedtől, se attól a kabátnevű vihartól, de azért... egy életem, egy halálom, hozok neked ernyőt! Várj meg itt.

Tiptetupa könnyei nyomban elapadtak.

- Hogy te milyen jó vagy, Csipike! Mindjárt megpuszillak!

Csipike hanyatt-homlok elmenekült.

A Tisztás déli csücskéig meg sem állt. Jól sejtette: hamarosan talált egy szépségesen fehérlő, gyönyörű ernyőcskével teli pitypangot. Leszedett néhányat, és visszazaladt velük Tiptetupához.

- I... itt vannak - lihegte. - Ugye nem sírsz? - közben arra gondolt, mi lesz, ha Tiptetupa örömeiben megpuszítja, és behunyta a szemét. Ám Tiptetupa az ernyőkkel volt elfoglalva, sorra próbálgatta, melyik csinosabb? Végre sikerült egyet kiválasztania: a többit szélnek eresztette, azaz Szellőcskére bízta.

- Mindjárt így szállok én is - nézett az elbillegő ernyők után.

- Hát akkor... légy boldog, Tiptetupa.

- Köszönöm, Csipike. De még boldogabb lennék, ha te is jönnél. Sajnálom, ha többé nem látnálak. Tudod, te olyan... más vagy.

- Mennék? Veled?! - derült fel a Csipike arca.

- Persze! Együtt repülnénk! És olyan jó lenne! Tudod, arra mifelénk minden olyan szép... nyárvízben mosakszunk, és hamarabb érik a szamóca, mert déli oldalon van, igen...

- A szamóca hamarabb? - álmélkodott Csipike.

- És a málna is! Na, jössz?

Csipike körülnézett. Menjen? Ne menjen?

- Arra nálatok... van ilyen? - mutatott körbe.

- De mennyire! Szép nagy fák vannak és gyönyörű pillangók!

- Bükkfa is van?

- Sok!

- És fenyő?

- Az is!

- Korhadozóbelű?

- Dehogy! Fiatal, egészséges fenyőfák! - dicsekedett Tiptetupa.

- Akkor miben laknak a Vadméhek?

- Nem is tudom... azt hiszem, nincsenek.

Csipike elgondolkozott. Ha nincsenek Vadméhek, akkor ő kiket indítson munkára reggelenként azzal, hogy jó reggelt atyafiak? Aztán meg... hogyan is utaznának együtt olyan messzire?

- Kettőnket nem bírna meg az ernyő - nézte meg alaposabban Csipike a Típetupa repülőszerszámát. - Meg aztán... mit csinálnék én ottan? Mi lenne Madárból, Nyúlból és ebből a boldogtalan álomszuszékból nélkülem? Ha itthagynám, vajon nem térne-e le Vadmalac a becsület és tisztaság útjáról éppen most, süldőkorában? Szükség van itt rám, Típetupa. Nem mehetek.

- Nagy kár. Pedig a vőlegényem szívesen elhozna téged is!

Ezt kár volt mondani. Csipikének végképp megkeményedett a szíve.

- Engem csak egyet se hordozzon a te vőlegényed!

- Haragszol rá? - nézett Csipikére bánatosan a tündérke.

Csipike vállat vont.

- Nem is haragszom. De inkább búcsúzzunk, mert a búcsú érzékeny, és essünk túl rajta, mielőtt a vőlegényed megérkezik.

- Hát minden jót, Csipike!

Típetupa hozzá lépett. Lábujjhegyre állt, átölelte a Csipike nyakát és egy hosszat, hatalmasat, cuppantott az arcára. Szegény Csipikét annyira meglepte a búcsú (ilyen érzékenyen még senkitől se búcsúzott,) hogy azt hitte, ő utazik.

- Akkor én megyek - mondta.

Elindult az Óriásnagy Bükkfa felé, de se nem látott, se nem hallott, fel is rúgta a harmattal teli fenyőkéregvödröt. Úgy lépett be az odújába, hogy vissza se nézett.

Kukucsi jóízű horkolása térítette magához valamennyire.

Érezte, elszorul a torka. Nem Típetupa miatt. Dehogysis. Csak.

- Fel a fejjel, ki a mellel, gyáva ember, aki nem mer! - bátorította magát, és ez olyan jól sikerült, hogy a könnycsepp se pottyant ki a szeméből. Ott maradt a szeme sarkában.

Odakint felzúgott a Szél.

XXXV. **A csábász**

Kukucsi mélyen bent járt az álmok országában, ahol - úgy látszik - trombitásként szolgálta a köz javát, mert igen horkolt. Olyan erősen, hogy Csipike még a kint pörlekedő Szél hangját se hallhatta tisztán, pedig mintha valamivel hangosabban fújt volna, mint máskor szokott.

Biztosan örömeiben hányja-veti magát a Szél - gondolta Csipike. Időközben mintha Típetupa hangját is hallotta volna, de valahányszor jobban odafigyelt, Kukucsi behorkolt a szélzúgásba.

Valahányszor tapasztalnia kellett, hogy semmi sem tart örökké, Csipike mindig elégedett volt. Csak most fogta el az aggodalom, amikor Szél elvonult. Odakint elcsendesedett a világ, az ideoda ringatott ágak és az össze-vissza libegtetett levelek békésen pihentek.

Előbb-utóbb Kukucsi is abbahagyja a horkolást - gondolta szomorúan Csipike. Azért volt szomorú, mert ha Kukucsi már nem horkol, akkor csend lesz, és a csend fájni fog. Legalább Madár zendítene rá, amire nem sok remény volt, mert a reggeli dal ideje lejárt, és ki tudja, merrefelé repdes azóta az énekes.

Madár éppen nem repdesett. Derűsen szemlélte az Óriásnagy Bükkfa ágáról a Tisztást. Nem a csendért volt derűs, hisz megszűnt a Szél zúgása - a Kukucsi megbízható horkolása nem hallatszott fel hozzá -, és nem is a Csipike bánatának örvendezett, hisz sohasem volt kárörvendő. Attól volt derűs, amit látott. Csakhogy azt, ami a Madár szeme előtt történt, Csipike nem láthatta, mert odabent kuporgott az odújában, egy fél mogyoróhéjon. Ment volna is ki a Tisztásra, meg nem is. Vágyott arra, hogy körülnézzen, hogy megsimogassa Légyölő Galóca kalapját, amelyre Típetupa leszállt, de félt is a reá váró látványtól. Félt attól, hogy Típetupa hült helyét kell szemlélnie, mert a Szél biztosan nem egyedül vonult el, átfogta a kicsi tündér karcsú derekát, belekapaszkodott az ernyőjébe, és... huss!

Akkorát sóhajtott, hogy Kukucsi majdnem felébredt tőle. Réz Úrra pillantott.

- Magunkra maradtunk, Réz Úr - szólalt meg halkán, hogy ne zavarja az alvó Kukucsit. - Itthagyt bennünket.

Réz Úr - szokása szerint - nem válaszolt. Csipike azonban úgy vélte, hogy ő is bánkódik.

- Látom, némán szenvedsz - mondta -, pedig tőled el se búcsúzott! - és a búcsúra gondolva akkorát, de akkorát sóhajtott, hogy ettől már tényleg felébredt Kukucsi.

- Hát te mit csinálsz itt? - nézett nagyot, mert Csipike napközben nem szokott a lakásán kuksolni, kivált nyáridőben, amikor nem esik az eső.

- Ülök - válaszolta Csipike tömören.

- Hát a másik hol van?

- Miféle másik? Mi az, hogy másik? - nézett rá megbotránkozva Csipike.

- Az a kis Hogyismondják Libeluba.

- Az nem Libeluba, hanem Típetupa. És elment. Itthagyt bennünket...

Az álmos Kukucsi egyszerre úgy felfrissült, mintha hideg vízzel öntötték volna le.

- Elment?! Sose hittem volna! Hogyan?

- Úgy, ahogy jött. Megérkezett az a... tudod te. A vőlegénye. Típetupa magasra tartotta az ernyőjét, és - huss! Elszálltak együtt oda, ahonnet...

Kukucsi gyanakodva hallgatta barátját.

- És te integettéél neki?

- Integettem volna, de... (Csipike csak ekkor jött rá, mennyire udvariatlan volt, amikor nem integetett a távozonak).

- Biztos nem volt tiszta zsebkendőd.

- Nem azért. A kalappal is integethettem volna, de nem volt kinek.

- Olyan gyorsan elvitte őt az őszi szél?

- Nem is az őszi, hanem a nyári. És nem tudom, milyen gyorsan vitte őt el.

- Hát nem láttad?

- Nem én. Nem akartam látni, amint a Szél megöleli és felkapja. Elbúcsúztunk, nagyon szépen elbúcsúztunk, és egyszer csak azon vettem észre magam, hogy itt vagyok. Hallottam a Szél zúgását, aztán csend lett. Kinek intettem volna? Neked?

- Nekem akár most is integethetsz, de én azért körülnézek.

Csodának csodája, nem az éléskamrába ment körülnézni. Kilépett az odúból, de nyomban vissza is tért.

- Mi az, már körülnéztél? - csodálkozott Csipike.

- Nem néztem, csak pillantottam. Veheted elő a zsebkendődet, vagy integethetsz a kalappal.

- Neked?

- Típetupának. Odakint üldögél a Tisztáson. De azért légy óvatos: összetörte az ernyőjét, nehogy hozzád vágja!

Csipike felpattant, és kiszaladt a Tisztásra. A pipacsmellényes tündérke ott ült, ahol hagyta.

- Típetupaaa! - kiáltotta. - Várj, mert jövök!

Egy iramodással hozzá szaladt.

- Nem mentél el?! - ujjongott Csipike. - Velünk maradtál?

De Típetupa hátat fordított neki.

Kukucsi érdeklődve közeledett.

- Reám haragszol? - kérdezte Csipike ijedten, de Típetupa nem válaszolt. - igazán reám haragszol? - kérdezte ismét, de Típetupa helyett Kukucsi adta meg a nyugtalanító feleletet:

- Persze, hogy rád. Nem látod? - most már ő lépett Típetupához. - Mi történt, hogyúgymondjam, kedves Típetupa? Nekem igazán megmondhatod. Ismersz.

- Neked meg is mondom - csilingelte sírósrá álló hangon Típetupa. - Mert te kedves vagy hozzám és jó, nem úgy mint... mások!

Csipikét a guta környékezte. Kukucsi a kedves, a jó... meg kell bolondulni!

- Ez nálam ugye megvan, hogyúgymondjam - pillantott sandán Csipikére Kukucsi. - Mondd hát, mi történt?

- Elhagytak! - mondta Típetupa, és kis szája lefelé görbült.

- Az a... hámos? - kérdezte felháborodottan Kukucsi.

- Miféle hámos? - nézett rá értetlenül Típetupa.

- Hát Szél... a vőlegényed!

- Csak volt - emelte fel a fejét büszkén Típetupa. - Kiadtam az útját.

Kukucsi pislogott.

- Én már hozzád is buta vagyok, kedves Típetupa. Az imént még azt mondtad, hogy elhagytott.

- Nem ő! - toppantott mérgesen Típetupa. - Más! Idejött, hogy elbúcsúzzunk, és akkor én elbúcsúztam, és olyan jól esett a búcsú, és vártam, hogy ő is búcsúzzék el, gondoltam, mind csak búcsúzni fogunk, de ő faképnél hagyott. És én sírtam, és akkor jött a Szél, én pedig megmondtam neki, hogy felőlem akár jöhet is, mehet is, mert nem tud búcsúzni, és akkor összetörtem az ernyőmet, ő pedig elment.

- Hallod ezt?! - nézett szemrehányóan Kukucsi a boldogan szégyenkező Csipikére, majd tőle szokatlanul erélyes hangon hozzátette: - Elválasztottad a vőlegényétől, te csábász! Most már tudom, mi a kötelességed!

- Így a jó! így a jó! - helyeselt neki Madár az Óriásnagy Bükkfa ágáról.

XXXVI. Győzött a szív

Csipike úgy érezte, ahhoz, ami a történetek után az ő kötelessége, nagyjából fölösleges a Kukucsi jelenléte.

- Kukucsi, légy szíves, gondoskodj friss harmatról! Ott a veder né... Keserűlapi mellett.

- Nem hoztam ma reggel egy egész vederrel?! - próbált tiltakozni Kukucsi

- Hozni hoztál, de a veder bánatomban felborult, és kiömlött a harmat... Menj már, jó?

- Eridj csak, Kukucsi, nem félek én tőle! - bízta Tipetupa is, mire Kukucsi kénytelen-kelletlen mégis elindult.

- Hásze épp az a baj, hogy nem félsz - dörögte magában, majd jó hangosan visszaszólt - Jövök mindjárt!

Valóban sietett. Ez a két boldogtalan még elront valamit.

- Kedves Tipetupa - szólalt meg Csipike halkán, de ünnepélyesen -, ha akarsz, ezentúl mindig lesz nyárivized.

- Hiszi a piszi - durcáskodott Tipetupa. - A nyáriforrás vize hideg. Nekem nyárivíz kell. Igazi.

- Máris hozom! - Csipike hanyatt-homlok rohanni kezdett az odú felé, ahonnan, két fenyőkéreg-vödört vett elő és usgyé, a Forrás irányában! Tudta ő már, hogy mit kell tennie. A forrásvizet szépen kiteszi a napra, és nyárivíz lesz belőle. Majd vályút is készít fenyőkéregből, azt úgy telehordja, hogy télire is legyen Tipetupának nyárivize.

Tipetupa lopva pillantott utána. És mosolygott. Nem lehet tudni, miért mosolygott, de jól állt neki, olyan szép lett tőle, hogy Madár örömeiben új énekbe fogott az ágon.

A Forrásnál mit lát?

Kukucsi éppen meríti belé - a harmatosvödört!

- Szóval innen a híres mogyoróharmat?! - tette a kezét csipőre Csipike. - Te csaló!

Kukucsi riadtan pillantott fel.

- Psszt! Csendben... - intette közelebb Csipikét. - Ne szólj senkinek, de így sokkal gyorsabban megtelik a vödör, és láthattad, Tipetupa is szereti... Jobb ha tőlem tudod meg: hasznát veheted, mert nehéz idők előtt állsz... de hallgass felőle, hallod?

- Alkalomadtán még beszélünk erről - nézett rá megsemmisítő pillantással Csipike. Többet mondani most nem volt ideje. Gyorsan megtöltötte a vödreit, és szaporázott vissza Tipetupához.

- Mogyoróharmat... majd adok én neked! - motyogta magában. Elhelyezte a teli vödörket a Tisztáson, mégpedig úgy, hogy jól érje a nap.

- Ez az a híres nyárvíz? - kérdezte kényeskedve Tiptetupa.
  - Még nem, de nemsokára az lesz... ha felmelegszik. Én gyűjtök majd belőle sokat... télire is elteszünk. - Mély lélegzetet vett és kihúzta magát - Az én feleségemnek mindene meglesz!
  - Feleségednek? - húzta fel a jobb szemöldökét Tiptetupa, miközben megint olyan szépen mosolygott, hogy Csipike alig tudta folytatni a mondókáját.
  - Igen, mert én téged ezennel...
- Tiptetupának elfogyott a türelme. Nem várta ki a végét.
- Ha te engem ezennel, én is téged azonnal! - megölelte Csipikét, és olyan szépen kezdtek búcsúzkodni, hogy Madár örömkönnyekeket hullatott a faágon.
- Kukucsi már kéz a kézben találta őket. Nagyot sóhajtvá tette le a vödröt. Hátha Csipike nem árulta el a mogyoróharmat titkát?
- Nnna, végre. Már attól félttem, megint összevesztek.
  - Mi? - csodálkozott rá ártatlanul Tiptetupa. - Hát veszekedtünk mi valaha, Csipike?
  - Nem, dehogyis! Mi aztán soha!
  - Így a jó! Így a jó! - jött meg ismét Madár hangja.
  - Madárka! - szólította ünnepélyesen Csipike. - Kérlek, értesíts mindenkit! Nemsokára kezdődik a lagzi! Hencidától Boncidáig folyik a méz! Mindenki itt legyen! Megnősültem!! Ármány fölött - győzött a szív!
  - De szépen mondd - dicsérte önkéntelenül Kukucsi. Tiptetupa pedig boldogan tapsolt hozzá.

XXXVII. Boldogság - és nyugalom

Szó ami szó - nagy lagzi volt.

Kiváltképpen Vadméhek tettek ki magukért. Annyi lépes és cseppentett mézet szállítottak a lagzira, hogy szegény Bögöly beleragadt. Volt ott minden jó: számóca, korai málna, tavalyi mogyoró (Mókusék jóvoltából), és annyi édesgyökér, hogy bőven maradt belőle. Mindenki jelen volt, még Szarvasbikáék is felbukkantak a Tisztás szélén, elénekelték, hogy Szeressük egymást gyerekek - és utána össze se verekedtek, de azért megbeszélést, hogy ősszel hol találkoznak e célból. Kecskéka ugyan nem jelent meg személyesen, de elküldte az unokaöccsét, Kutukuruttyot, aki zöld volt és leveli.

Késő délutánig tartott az eszem-iszom. Utána a vendégek minden jót kívántak a fiatal párnak, és hazamentek. Kukucsi mindenkit elkísért a Tisztás széléig. Vöröshangyáékat egészen a hangyabolyig.

- Nem ártana, ha friss vacsoráról gondoskodnánk - jegyezte meg Csipike, amikor már csak hármásban maradtak. - Mézünk ugyan még akad és édesgyökér is van bőven, de a mézbe jól fogna egy kis friss számóca!
- Helyes - bólintott Kukucsi -, te csak szedjél számócát, én addig elmegyek harmatért, mert a táncoló ifjúság mind megitta... - ám egyszerre elhallgatott, Csipike tekintetétől.

- Te csak egyet se harmatozz, Kukucsi. Inkább szedjél szamócat, de ne téveszd össze, ha lehet, a farkascseresznyével!

- Jaj de jó lesz, nagyon szeretem a szamócat - örvendezett Típetupa. - A lakomán mind felcsipkedték előlem Madárék... - tette hozzá halkan, nehogy a bükkfa ágán üldögélő Madár meghallja.

Kukucsi azonban elgondolkozva nézett a messzeségbe.

- Én azt hiszem, nem szamócat szedek - jegyezte meg halkan.

- Málnát? - kíváncsiskodott Típetupa.

- Inkább a sátorfámat - felelte Kukucsi. - Nagyon megszoktam én már a legényéletet, meg aztán egy kis húsételre is vágyom, itt pedig nem élnek vele. Meg aztán minek lábatlankodnék itt?

- Itthagysz bennünket, Kukucsi? - kérdezte Típetupa. - És meg se látogatsz?

- Dehogynem! Elnézek én gyakran, egyet se búsuljatok.

- Hát akkor... minek is maradnál? Én nem tartóztatlak... - nyújtotta a kezét Csipike.

Elkísérte barátját a Tisztás széléig.

- Azt hiszem, Kukucsi most van alkalomadta.

- Tudom, mit akarsz mondani, Csipike. Én is sokat gondolkoztam. Nem értem, hogy van az, hogy mindig szívesen hallgatom, amikor te nagyokat mondasz, valahogy szebb is lesz az élet a te mondásaidtól, de amikor utánozni próbállak - abból az sül ki, hogy hazudós vagyok meg ilyenek. Mert nekem sohasem az a fontos, hogy mi van, hanem, hogy te milyennek mondasz. De ha én egyébként mondom valamit, abból baj lesz... Azt hiszem, jobb ha megmaradok őszintének.

Csipike a messzeségbe nézett.

- Kár, hogy ezt mások nem látják be - mondta.

Megölelték egymást, nem politizáltak tovább.

Csipike visszatért Típetupához, Kukucsi úgy tett, mintha lehajolt volna. Egyre kevesebb látszott belőle - aztán semmi. Beásta magát a föld alá.

- Vacsoráig pihenhetnének egyet - ajánlotta Csipike Típetupának.

- Tudod mit? Vacsoráig inkább nagymosást-takarítást rendezünk! - jelentette ki határozottan, de kedvesen Típetupa.

- Nem ér rá holnap?

- Nem. Gyere, vigyük le a dunyhát meg ami van a patakhhoz, én majd kimosom. Vacsoráig meg is szárad.

- Jó. És én közben elmesélem neked az én nagy titkomat. Feleségem vagy, neked elmondhatom.

- Miféle titkot?

Csipike délcegre húzta ki magát.

- Elmondom neked, kedves Típetupa, hogy lettünk mindnyájan óriások!

- Aha - bólintott Tiptetupa. - Ezt majd elmondod este, vagy akkor, amikor esik az eső. Inkább segíts takarítani.

Csipike nagyot nyelt - és bólintott.

Kihurcolták az odúból a dunyhát, amelyik Csipike meglepetésére nem volt olyan szép fehér, amilyennek odabent látta. Kihordtak, levittek a Patakra minden mosnivalót, köztük Csipike zsebkendőjét is.

- Amíg te mosol, mesélek neked Vaddisznó bácsiékról... - ült le a víz mellett egy kőre Csipike.

- Addig inkább menj vissza, és seperd ki az odút! - utasította Tiptetupa férjeurát és parancsolóját.

- Most? Seperjek? - csodálkozott Csipike.

- Persze! És szellőztess! Máskor nem szoktál?

Csipike elgondolkozott. Hiszen igaz. Máskor ő seper, szellőztetett az odúban, mert Kukucsira nem lehetett számítani.

- De igen - mondta. - Máskor is én szoktam... (De csak akkor, amikor akartam - gondolta sóhajtva).

Elindult visszafelé a kis ösvényen. A Tisztáson mit lát? Apró földhalmocskák emelkedtek kifelé a fűből sorban, az erdőszél felől, egy... kettő... már a harmadik is, éppen pergett lefelé a porhanyó föld. Kukucsi - gondolta, és lábujjhegyen ment a bükkfáig, nehogy a barátjában honvágyat keltsen. Bement az odúba, kitárta az ablakot, majd seprű után nyúlt.

- Egyet se vigyorgj, Réz Úr, ne félj, téged is fényesre sikál Tiptetupa!

De Réz Úr csak vigyorgott. És ekkor elsötétült az odú. Madár dugta be a fejét az ablakon.

- Mit csinálsz, Csipike? - kérdezte a boldog vőlegénytől.

- Halkan seprek - sóhajtotta Csipike.

- Így a jó! Így a jó! - ujjongott Madár.

- Gondolod? - kérdezte Csipike.

- Gondolom! Így a jó! Most már nem vagy nyugtalan! - és visszaröppent a faágra.

Csipike elgondolkozott. Lám igaza van Madárnak. Amióta Tiptetupát megismerte, de kiváltképpen amióta kimondták a boldogító ezennel-azonnalt, minden nyugtalansága elmúlt. Elégedetten seper tovább.

Halkan, de nyugodtan.

MENTEGETŐZÉS

Alulírott megígértem, hogy Csipikéről, aki óriás létére boldog lett, több mesét nem mondok. Lám, nem tartottam be az ígéretemet, de azért nem én vagyok a hibás, hanem Csipike. Azzal, hogy megházasodott.

A házasság is boldogság. De a legtöbbször nem unalmas. És ezt a fajta boldogságot irigyelni se szokták nagyon. És mindenki kíváncsi arra, hogyan házasodott - a másik.

CSIPIKE ÉS A GONOSZ OSTOBA

(A végső megpróbáltatás meséje)

XXXVIII. Mivelhog

Csipike egy kicsit lefogyott. Ó, nem zörgőcsontú soványra, csak éppen a sörpocakja apadt le - amelyet nem a serital (hiszen ökelme ilyennel nem élt), hanem a kényelmesnek mondható legényélet rakott neki.

Immáron boldog volt. A lagzi, a csodálatos erdei lakodalom óta egyfolytában boldog - hanem a kényelme odalett.

Boldogan porolta minden délelőtt - és cserélte kéthetenként - a mohaszőnyeget, amellyel Típetupa az Óriásnagy Bükkfa odúját kipadolta. Boldogan hordta reggelenként és délután a vizet: Típetupa egyfolytában talált a lakásban valami mosni-mosogatni valót. Igaz, most már nem fordulhatott elő, hogy Csipikének ne legyen tiszta zsebkendője, és ha Katibogár netán odapötytyentett egyet az ingnyakára, az ing máris vándorolt a szennyesbe.

Immár kevesebb idő jutott arra, hogy Nyúlnak és Madárnak mesét mondjon Keserűlapi árnyékában. Kukucsi is ritkábban látogatott el hozzájuk, pedig Típetupa mindig megkínálta. Igaz, nem mogyoróval, hanem édesgyökérrel - és azt se mondta neki, hogy parancsolj, fáradj be az éléskamrába, nézzél szét.

Csipike még akkor is boldog maradt, amikor Típetupa megmagyarázta neki, hagyja abba a böggőórákat Szarvasbikáékkal, és ne akarja őket arra nevelni, hogy ősszel karon fogva sétáljanak, a „szeressük egymást gyerekek” dallamára. Szarvasbikáék ugyanis - magyarázta az okos tündérke - más vallásúak, ők akkor igazán boldogok, ha ősszel egy kicsit verekedhetnek, és a kedvenc daluk az, hogy „bö-hö-hö!”

Így volt ez, amíg...

Egy nyári reggel - alig két héttel a lagzi után - szokása szerint kisütött a nap.

Csipike várt egy kicsit, szikkadjon fel a harmat, hogy elindulhasson a forráshoz vízért. Miközben Típetupa odabent szellőztetett és felvetette az ágyat, ökelme kiült a küszöbre és figyelte, mi lesz az elébe hajló fűszál végén csillanó harmatcseppel. Két dolog lehetett: rászáll a fűre egy Katibogár és a csepp lepottyán, vagy a szomjasan fénylő nap felhőrpinti. És ha így lesz - ő már indulhat nyugodtan a Forráshoz, nem kell attól tartania, hogy nyakig csuromvizes lesz a harmattól. Csupán az árnyékos részeket kell kerülnie, különben Típetupa az első hápcira ágyba dugja hülés ellen, és három napig ihatja a hashajtó teát.

Nagyokat huppant odabent a dunna-párna, amint Típetupa apró kezével jól megcsapkodta. És akkor felhangzott a döngicsélő zúgás. Indultak a méhek.

Ez azt jelenti, hogy szikkad a harmat. Fogyott-fogyott a fűszál végén ragyogó harmatcsepp is. Amikor eltűnt, Csipike rámosolygott a Napra:

- Egészségedre!

Felkapta a vedreit és szaporán elindult a forráshoz. Mire visszacipekedett a hideg, de jóízű forrásvízzel, Típetupa terített asztallal várta.

Négybe vágott mogyoróbelet reggeliztek, friss mézbe mártva.

- Már itt voltak? - örvendezett Csipike a méznek.

Tipetupa bólintott.

A három iker, Zimi, Zumi és Csergeberge hozta a mézet, mint minden reggel, ha nem esett az eső. Esős időben ugyanis a vadméhek nem szállnak.

- Ez a legfinomabb étel a világon! - falta a mézes mogyorót Csipike. Vesztére. Tipetupának ugyanis új ötlete támadt.

- Akkor télire is elteszünk.

- Mit ugyan biza? - nézett csodálkozva Csipike.

- Mézet. Mézes mogyorót. Mézes mogyoróbefőttet. Fenyőkéregből hordót készítesz. Mókusék hozzák majd a mogyorót, a méhek a mézet. Máris hozzáfoghatnál!

- De hogyan... de mivel készítenék én hordót? - tárta szét a kezét Csipike.

- Mivelhogy szükséges! - jelentette ki Tipetupa és ő is bekapott egy darabka mézbe mártott mogyoróbelet.

Csipike szomorúan gondolt arra, szegény Csigabiga hiába várja majd, hogy átnézze házépítő tervét. Szomorú volt - de boldog.

XXXIX. **A befőzés**

Csipike mind ezidáig áfonyát és gombát aszalt télire, valamint mogyorót raktározott el az odú pincéjében édesgyökérrel. És jó illatú füveket-szirmokat szárított zizegősre hashajtó teának. De hogy lesz a mézzel?

Mókusék sokat segítettek.

A fiatal fenyőfákról lehántott kérget (ezt a munkát Mackóék végezték reggelenként unalom ellen) Mókusék szabták hordódonga formájúra. Csipikének már csak össze kellett állítania ezeket, és abroncsot húznia a dongákra, mogyoró vesszőből-miből. Főként miből, mert a mogyoró vessző törékeny volt. Estére nem is egy; három hordót készített el. Az Óriásnagy Bükkfa odújában szikkadoztak reggelig.

Reggel - a méhek még aludtak, amikor a Mókusék már az odú elé hordtak egy halom finom tavalyi mogyorót. Feltörni is segítettek, aztán Csipike feldarabolta - és dobta be a hordókba. De hogy lesz a méhekkal? Hisz ők még mit sem tudnak a befőzési tervekről! Őket Tipetupa vállalta.

Amikor Zimi, Zumi és Csergeberge megérkezett a kóstolónak szánt reggeli mézzel, Tipetupa kedvesen betessékelte őket a lakásba. Az ikrek nem akartak udvariatlanok lenni, de megjegyzték, hogy sietnek.

- Nem baj, mi is! - mosolygott Tipetupa. - Nagy munka lesz ma nálunk. De gyertek, nézzétek meg a mi otthonunkat! - és bevezette vendégeit. Nyomukban ballagott Csipike.

- Szépen laktok - mondta Zimi.

- Jó meleg van itt - így Zumi.

- És tisztaság - tette hozzá Csergeberge.

- Hát, az nálunk megvan - sóhajtott Csipike, mert csak ő tudta, mennyit kellett mindezért mohát porolnia.

- Ugye, milyen szép hordócskák?! - mutatott a tegnap készített hordókra Tiptepupa. - Mogyoróbél van bennük.

- Szépek, na - felelte Zumi. - De mi mennénk is.

- Ne siessetek, minek is maradnátok - udvariaskodott a kis tündér. - De ha már ilyen jól összejöttünk, nem gondolnátok, hogy arra a mogyoróbélre jó lenne egy kis méz?

- Biztos-biztos – bólogatott Zimi – de ki győzne ennyit hozni?

- Egy hét alatt se töltenők meg - nézte a hordókat Zumi.

- Nekünk ráér - legyintett Tiptepupa és Csipikére nézett, találjon már ő is ki valamit, miközben Csergeberge kifelé hátrált:

- Egy egész hétig nem hiányozhatunk a termelésből! - zümmögte.

Csipikének mentő gondolata támadt:

- Egyesülésben az erő! - rikkantotta el magát. Az ikrek nyomban megértették: ha a Korhadóbelű Vén Fenyőfa minden lakója segít, még reggeliben elkészülhetnek.

Úgy is lett. A sok mogyoróbél örömmel szívta magába a mézet.

Este Csipike fáradtan, de boldogan húzta magára a dunnát. Egy kicsit azért sajnálta Csigabigát.

- Belátom, igazad volt - mondta Tiptepupának.

- Tudom, de miben?

- Abban, hogy mivelhogy.

Tiptepupa elégedetten hunyta be a szemét. Abban tényleg igaza volt.

Mézillatú volt az álmuk.

XL. **Száll az illat**

Csipike már tapasztalta: vannak illatok, amelyek csak akkor bódítják el az arra járókat, ha forrásuk közelébe érkezik. Ilyen például az ibolyavirágé. A vadrózsáé - ha már virágokról van szó - a szellő is felkapja és távolabbra is el-elsodorja. A jégeső illata kellemes - de vészjósló. Ezt a vihar szele hömpölygeti maga előtt.

Valamennyi illat közt talán a mézé a legerősebb. Terjed, mint a jólét híre - vagy a bűdösség, akkor is, ha nincsen szellő.

Erre gondolt Csipike, miközben törülközőjével a forrás felé ballagott első mézillatú álma után. Miután visszatért, szokása szerint kiült egy kicsit a küszöbre: úgy érezte, mintha újjászületett volna a friss hideg víztől, a jó levegőtől, miközben Madár szokásos reggeli énekét küldte az ég felé. Azért oda, hogy fel ne ébressze Tiptepupát.

Pedig Tiptepa már ébren volt. Ült az ágyban. Nem sepet, nem takarított, nem szellőztetett. Ült és nézte az émelyítő illatot árasztó hordókat. Arra gondolt, hogy ez túlságosan jól sikerült.

Felkelt, kinyitotta az ablakot és miközben jóízűt szippantott a friss levegőből - megpillantott valamit. Valamit - amit Csipike nem láthatott, mert a küszöb ellenkező irányban volt.

Tiptepa egy hatalmas medvét látott. Két lábra állt a tisztás szélén - és feléjük szimatolt. Közben mancsával orrát-szemét csapkodta.

Zimi-Zumi-Csergeberge és még sok száz társuk igencsak tudta, hogy őkelme nagyon szereti a mézet. De azt is tudták, hogy nem szereti, ha a méhek az orrát csipkedik, mert az nagyon fáj neki - és azt se, ha a szemhéját, mert akkor bedagad és ő minden tuskónak nekimegy.

Végül mackó úgy látta, jobb, ha nem erőlteti a dolgot. Hagyta a mézillatot - és bevágott a sűrűbe, hogy szabaduljon parányi üldözőitől. Tiptepa azonban félelmében nem tudott elmozdulni az ablaktól.

- Hát te? - csodálkozott Csipike, hogy kedves feleségét az ablaknál látja, amikor behozta a mosakodáshoz szükséges vizet.

- Jaj, Csipike - fordult hozzá rémülten élete párja. - Én úgy félek! De úgy! - és mutatta.

Reszketett. Csipike bátran kihúzta magát:

- Egyet se félj, kedves feleségem, Tiptepa, amíg engem látsz!

- Igen, de én a medvét is láttam! Errefelé szimatolt!

Csipike nyugodt maradt - és méltóságteljes.

- Békés szomszéd. Ne törődj vele.

- De hátha ránk ront? A méhek haragusznak rá, túlságosan szereti a mézet! Én nem tudtam, hogy ekkora bajt okozhat a méz! Mi lesz, ha megtámad bennünket ez a hatalmas medve?

- Akkor se félj. Tüskét szúrok a talpába, ha netán - ölelte át Csipike bátorítóan a riadt kistündért. - Ám te azért se félj, mert egyáltalán nem valószínű a netán. Tudod mit? Megkérem Madárkát, hogy röppenjen hozzá, és tudakolja meg a szándékát. Nyulat nem küldhetem, fél tőle.

- Fél? - csodálkozott Tiptepa. - Pedig Nyúl olyan nagy!

- Hiába. Nyúlnak az a foglalkozása, hogy rettegen. A szomszéd pedig szívesen reggelizik nyulat, ha adnak neki.

Csipike derűs nyugalma elűzte Tiptepa rettegetését. Már nem reszketett, de egy kicsit kíváncsi volt:

- Tényleg meg tudnál védeni? - kérdezte Csipikétől.

- Meg én. Ha jön a medve...

- Mondjuk más. Mert nemcsak Medve van a világon!

- Biza. Kukucsi is eszi a mézes mogyorót, de tőle nem kell félni.

- Én nem órá gondolok, hanem valami nagy veszedelemre. Mivel védnél meg engem?

- Mivelhogy bátor vagyok - húzta ki magát Csipike, de Tiptepa nem nyugodott meg egészen. Félt. Továbbra is félt. Kitől? Mitől?

Talán a méz bódító, szelíden terjedő illatától. És a netántól. A mivelhogytól. Mindentől.

XLI. A lelkiismeret

Furdalni kezdte Típetupát. Biza. Akkor kezdte furdalni, amikor reápillantott jó, igaz, hűséges barátjukra - Réz Úrra. Réz Úr bölcs volt, mozdulatlan, és csak akkor fénylett egy kicsit, ha ajtót nyitottak. Lám, mióta itt él, a Csipike odújában, és soha egy rossz szava, egy bántó pillantása se volt Csipike felé - de őfeléje se. Jó, hogy van ez a Réz Úr. Ez soha annyi bajt nem hozott Csipikére, mint ő - pedig tíz napja sincsen, hogy összeházasodtak. Réz Úr nem dolgoztatja Csipikét naphosszat, hogy az erős mézillat mindenféle fenevad-veszedelmet idegyűjtsön. Mert Típetupa attól tartott, a medve még csak halovány kezdet volt. Most már keservesen bánta, hogy nem hagyta Csipikét, végezze napi munkáját - mint eddig. Nagyon sóhajtott, miközben Csipike vállára hajtotta fejét.

- Csipike, én belátom.

- Na ugye - bölintott Csipike, ahogy a boldog férjek szoktak, és azon törte a fejét, mivel földhöz kérdő a mézeshordókat.

- Tudod, hogy mit látok be? - kérdezte Típetupa.

- Sejttem. A tisztást, az ablakból.

- Tévedsz. Én a hibámat látom be.

- Nacsak - lepődött meg Csipike. - Melyiket? - kérdezte.

- Nem azt, amire te gondolsz - legyintett Típetupa, pedig Csipike mostanáig nem tudta, hogy kedves párjának hibája is van. - Én azt látom be, hogy túlságosan lefoglaltalak. Mindenféle munkákkal bíztalak meg, ami nem szép.

- Pedig a munka nemesít - mondta meggyőződéssel Csipike.

- Az igaz, de mondd, mikor foglalkoztál utoljára - például Csigabigával? Hát Vöröshangyáék-nál voltál-e, mióta a feleséged vagyok, időjárásjelentés végett? Azóta nincs is időjárás, csak eső, szél meg ilyen.

- Napsütés is van, de jól mondod.

- Na ugye - Típetupa kedvesen mosolygott Csipikére. - Éppen ezért most is mehatsz, ha kedved tartja. Csigabigához vagy Szarvasbikához. Ahová jólesik. Ebédre várlak.

- Tudod mit? - próbált felesége kedvében járni. - Menjünk együtt!

- Eridj csak egyedül - tuszkolta ki Típetupa - Ez férfifoglalkozás!

Csipike megsejtette: Típetupa magára akar maradni. A mézeshordókra pillantott. Kukucsi jutott eszébe. Ő - ha valami jó falattal magára maradt -, nem szemérmeskedett sokat. Ám Típetupának kényes a gyomra. Aggódva szólt vissza: - Csak arra kérlek, kedves feleségem, vigyázz, nehogy...

- Jó-jó - csukta be az ajtót Típetupa. A folytatást már kintről hallotta: ...nehogy elrontsd a gyomrod!

Csipike boldogan, majdnem füttyörészve indult Vöröshangyáék felé.

Tipetupa alig várta, hogy magára maradjon Réz Úrral. - Most segíts, Réz Úr! Mondd meg, mit tegyek ezzel a három illatozó hordóval, hogy ne hozzák ránk Medvét, meg ki tudja miféle szörnyeteget, hogy a rablóbandákat ne is mondjam!

Réz Úr megbízhatóan sárgállott a félhomályban.

- Mit tegyek? - folytatta Tipetupa, majd, mintha csak Réz Úr halkán odasúgott volna neki, földerült az apró tündérrarca. - Nagyszerű! Köszönöm, Réz Úr! - és kitárta az ajtót. Réz Úr megcsillant a besütő napfényben, ami azt jelentette, hogy szívesen, máskor is. Tipetupa Madárt hívta. - Kedves Madárka, légy szíves, tépj nekem levelet a Bükkfáról! Sokat!

Madár nem kérdezett semmit. Boldog volt, ha segíthetett a csilingelő hangú tündérkének. Egymás után hordta a leveleket ötösével-hatosával a bejárat elé. Tipetupa behúzgálta az odúba valamennyit. Munkához fogott: gondosan, sorra befödte bükkfalevéllal az illatozó hordókat. Erős fűszállal még le is kötözte, ahogy a beföttesüvegeket szokás.

Még mielőtt Csipike hazakerült volna, teljesen elkészült a munkájával - és jól kiszellőztetett. Nagyon elégedett volt.

- Na, most illatozzatok! - mondta büszkén. De meg is bánta. Nem most - később. Mert a hordók, ha szelídebben is - tovább illatoztak.

XLII.

Lódarázs, a Gonosz Ostoba

- Ez aztán a meglepetés! - kiáltott fel Csipike, amint a szabadban elköltött ebéd után betért hús lakásukba, egy kis délutáni szundira. Odabent friss, kellemes levegő, alig érezhető finom mézillat fogadta, a hordók pedig gondosan lekötvé.

Tipetupa büszkén mosolygott.

- Na, milyen háziasszony vagyok? - kérdezte.

Ám a kérdésre nem kapott választ. Csipike se hajtotta álomra a fejét.

Rettentő zúgással csapott le valami a magasból. Olyan volt, mintha az ikreket - és még három társukat egyetlen bogárrá ragasztotta volna össze valami tréfás varázsló. És kegyetlenebbül zúgott egy egész méhkasnál.

Lecsapott, körülrepülte a fát, gonosz szemével jól megnézte az odú tájékát, majd három vadméh (az ikrek lettek volna?) kíséretében elzúgott a Rettentő Kőszikla irányába.

- Hát ez mi volt? - kérdezte Tipetupa - És mit akart?

- Igazad van - hagyta rá Csipike zavartan. Idegen ember azt hihette volna, hogy megijedt.

- Miben van igazam?

- Hát abban, hogy ez valami volt. De lehet, hogy semmit sem akart.

- Akkor miért jött? Miért nézett ide olyan rettentően?

- Azt hiszem, azért, mert módjában volt - óvatoskodott tovább Csipike.

Ekkor vették észre, hogy fölöttük kettesével-hármasával köröznak a vadméhek. De nem úgy, mintha mézet gyűjtenének. Mérgeesen. Hirtelen - valahonnan a magasból leereszkedett hozzájuk a három iker. Előbb Zimi és Zumi, majd egy kissé félszeg zümmögéssel Csergeberge.

- Sikerült... Elűztük - újságolta Zimi és Zumi.

- Meg... megse... megsebesültem - így Csergeberge.

Apró kis lába mérhetetlenül megdagadt.

- Mi történt? Kit űztetek el? Ki bántott téged? - kapkodták egymás szájából a szót Csipike és Tiptetupa.

- Eltalált a fullánkjával - sírta Csergeberge.

- De kicsoda?! Mondjátok már!

- Hiszen itt volt! Mi űztük el! - felelte Zimi és Zumi. Végre Csergeberge kibökte a legfontosabbat:

- Lódarázs volt. Lódarázs, a Gonosz Ostoba!

Mélységes csend támadt.

Csipike még sohasem látott lódarazsat. Tiptetupa se. Csak az imént. Nem tudták, milyen veszedelmes haramia, hogy egyetlen szúrásával el tudná pusztítani Csipikét és Tiptetupát egyszerre.

- Miért haragusztok rá? - kérdezte Tiptetupa.

- Azért, mert veszedelmes rabló! A mézillatra jött. A többiek most azért szállnak harci készültségben, hogy megvédjék a fészünköt. Ám ő azt mondta nekünk, miközben üldöztük, hagyjuk békében, hiszen őneki a ti mézetek kell, annak érezte az illatát. Azt zúgta, ne bajlódjunk vele, majd leszúr titeket, megeszi a mézeteket és beköltözik a lakásotokba. Ezért repülte körül a bükkfát. No hiszen, ismerjük a fajtáját. Nekünk is van fullánkunk, rácsaptunk. Csak egy se költözzék ide. Elmenekült, de a Csergeberge lábát sikerült megszúrnia!

- Majd én - értek is ehhez - mondta Tiptetupa, és három margarétaszirmot tépett. Az elsőre kicsi mézet kent, és rácsavarta a fájós lábára. A másik kettővel jól bepólyálta.

- Már... már nem is fáj olyan nagyon - zümmögte hálásan a vitéz Csergeberge, majd a három iker búcsút intve elrepült.

Csipike és Tiptetupa magukra maradtak. Nem beszéltek ugyan róla, de Tiptetupa félt, Csipike pedig - aggódott. (A bátrak sose félnek, csak aggódnak.) Mi lesz, ha a méhek valamennyien munkába repülnek és a Gonosznak nem kell tőlük tartania? Hátha a Gonosz éjszaka jön, amikor mindenki alszik?

Behúzódtak az odúba, elretesztették az ajtót.

Réz Úr sejtelmesen fényelt a sarokban.

- Vajon Réz Urat is megszúrná az az Ostoba? - kérdezte Tiptetupa. Csipike határozottan válaszolt:

- Nem. Őt biztosan nem tudná megszúrni. És Réz Úr kegyetlen bosszút állna értünk!

Ám Tiptetupa ettől nem nyugodott meg.

XLIII. Őrgébics, a fegyverkovács

Hová lett a mindig hetyke tündér, aki egyfolytában feladatokkal látta el Csipikét? Típetupa immár egyebet se tett, mint panaszkodott - és vádolta magát:

- Kellett nekem mézes mogyoró... fenyőkéreg hordó és mivelhogy! - zokogta Csipikének. - Inkább hagytalak volna békén, és amíg te a körutadat jártad volna Szarvasbikáéknál meg mindenkinél, főztem volna neked jó ebédet abból, ami van! Mekkora bajt hoztam a nyakunkra, Csipike!

Ám szó, ami szó, Csipike szívesebben hallgatta az ilyet, mint a serkentő biztatást, hogy ezt csináld, meg azt, ám Csipike lovagias volt. Vigasztalta Típetupát:

- Csak ne is mondj ilyeneket, kérlek! Egyedül neked köszönhetem, hogy megtudtam, milyen őszinte hordókat tudok készíteni mivelhogy! És azt is, hogy télire is eltehető a mézes mogyoró!

Típetupa hálásan mosolygott Csipikére, de nem vigasztalódott.

- Tudod mit? Hívjuk ide Mókusékat, gurigázzuk ki együtt a hordókat a tisztásra, szedjük le róla a bükkfalapít, hadd illatozzanak kedvükre, és faljon fel mindent a Gonosz Ostoba!

- Nem sokat érnék vele - válaszolta Csipike. - Megenné, és újat követelne. És bántana, összeszúrna, elűzne bennünket, mert a gonosznak semmi sem elég. Ezt abból az időből tudom, amikor, mitagadás... én is egy kicsit... hiszen meséltem: amikor gonosz voltam.

- De ostoba nem voltál! És Lódarázs se.

- Jól mondd - látta be Csipike. - Ám a gonosz mindig telhetetlen. Legjobb, ha semmit sem adunk neki.

- Akkor? - kérdezte Típetupa, mert minekutána megtudta, hogy mi mindent nem tesznek, most már azt is tudni szeretne volna, mi a teendő.

- Akkor... Megvédjük magunkat. Igaz, Réz Úr! - kiáltotta Csipike, és kitérte az ajtót. - Madárka, jöszte csak!

Madár leröppent az ágról, egyenest Csipike elé. Tudott már a Gonosz Ostobáról - de ő is félt tőle, ha nem is annyira, mint Típetupa vagy éppen Nyúl, aki mindentől fél - épen ezért Csipike nem is számított rá.

- Tudod, Csipike - csipogta Madár kedvesen -, én nem vagyok olyan harcos természet. De van egy unokaöcsém. Idehívom. Katonavér.

Hamarosan hegyes csőrű madár szállt le az Óriásnagy Bükkfa elé, nyomában Madárral. Csipike egyszer látta, amint épp tövisszúrt, és arra gondolt, most bizonyára őrgébni fog.

- No, te kis kótyonfitty, mi a hézag? - kérdezte Őrgébics hetykén.

- Ha így kezded, semmi - sértődött meg Csipike.

- Igaz is! - háborodott fel Típetupa - menj innen, hess! - nagyot toppantott. Nem szeretne, ha Csipikét sértegették.

- Jól van, jól, nem azért mondtam. Hiszen barátok vagyunk, nem?

Csipike nem volt haragtartó. Elmondta nagy gondjukat. Őrgébics bólintott.

- Ehhez véletlenül értek. Várjatok meg itt. - Elrepült. Oda, ahol a leghosszabb, legszúrósabb töviseket tudta. Csőrébe vett belőlük egy nyalábra valót, és hamarosan megint Csipikééknél szállt le harci terhével. - A leghegyesebbet, ezt né... megtartod magadnak - mondta. Közben éles csőrével ügyes kis nyelet esztergált a szűrőszerszámnak. - Ha mindenképpen harcolni akarsz, ezzel leszúrhatod. A többit - szereljétek az ablakra. Az ajtót csukjátok be - és nem kell félnetek. Ha mégis valami baj lenne, üzenjétek! Mentem!

És elrepült.

Még se várta, hogy Csipike és Tipetupa megköszönjék szívességét.

Csipike elégedetten suhogtatta - próbálta hosszúhegyű fegyverét.

- Látod, kedves Tipetupa? Csak nem feladni soha a reményt! Gyorsan, szereljük fel védelemre az ablakot!

Felszerelték. Hamarosan nyolc-tíz hegyes tövis meredt kifelé az ablakon. Jól odaerősítették, hogy ne lehessen elmozdítani.

- Most már a medvétől se félek! - kiáltotta Csipike boldogan, miután veszedelmes fegyverével körüljárórozta a Bükkfát.

- Nana! - hallotta a háta mögül, és gyorsan megfordult. Kukucsi érkezett meg.

XLIV.

Hová mennénk?

Az éjszaka nyugalomban-békességben telt. Kukucsi jelenléte némiképpen megnyugtatta Tipetupát, mert szegénykének nem volt nagy bizalma még a tövisszuronnal felszerelt Csipikében sem. Kukucsi jól megreggelizett (Tipetupa mézes mogyoróval kínálta, és kérte, nézzen be még hozzájuk) - és elköszönt.

Lódarázs is jól aludt. Elégedett volt: sikerült megszúrnia Vadmalacot, hogy annak megdagadt a fenéke, és órákig visított. Ám nem tudta feledni a mézillatú odút ott az Óriásnagy Bükkfában. Ott is lenne szűrőnivalója. Ám Lódarázs nemcsak gonosz volt, hanem ostoba is: majd elfelejtette, hogy előző délután elűzték a vadméhek, hiába próbált megegyezni velük.

Még fel se szikkadt a harmat, reggel félelmetes zúgással indult az Óriásnagy Bükkfa - a Tisztás felé.

A méhek épp készülődtek a napi munkára. A fiatalja a zümmögést gyakorolta. Csergeberge lábán lelohadt az előző napi daganat, meggyógyította Tipetupa borogatása. Ő is dolgozott. Mire észrevették a támadó veszedelmet és riadót zümmögtek - a Gonosz Ostoba lecsapott az Óriásnagy Bükkfára.

Tipetupa szellőztetett (Kukucsi teliszuszogta az odút), Csipike épp hazaért a friss forrásvízzel. Ő hallotta meg elsőnek a zúgást. Becsapta, elreteszelte az ajtót.

- Mi van?! - pillantott rá ijedten Tipetupa.

- Nem mi van, hanem itt van. Ő van itt! - és marokra kapta Réz Úrnak támasztott tövisszuronyát. Lódarázs megkaparászta az ajtót.

- Be akarok menni! - recsegte félelmesen.

- Mész te a... nem mondom meg, hova! - felelte vitézül Csipike. Legszívesebben kiment volna, hogy megvívjon támadójával, de Típetupa két kézzel kapaszkodott belé.

- Nyissátok ki az ajtót! - követelte a félelmetes látogató.

Típetupa a békés megegyezés híve volt, tárgyalások útján.

- És mi lesz, ha kinyitjuk? - kérdezte reszkető hangon.

- Akkor jól jártok - zümmögte sokat ígérően Lódarázs. - Előbb jól megszurkállak, nem kell végignéznetek, hogyan eszem meg a mézeteket!

- És ha... véletlenül nem nyitjuk ki? - alkudozott tovább a háziasszony.

- Akkor rosszul jártok, végig kell majd néznetek, hogyan eszem meg a mézet.

- És aztán? - tudakolta Típetupa.

- Aztán leszurkállak. És beköltözöm a helyetekre.

- Fityiszt neked! Sehová se költözöl! - rikkantotta Csipike. - Ide nem jössz!

- Úúúgy... - zümmögte fenyegetően Lódarázs. - Amiért azt mondtad, hogy sehová, most körüljárom a bükkfát, és támadok!

Típetupa mindkét kezével elfödte a szemét. Már nyöszörögni se tudott félelmében. Lódarázs körülrepülte a fát: nyomban észrevette az ablakot.

- Itt mászom be! - zümmögte. De nem mászott.

Az ablakból hegyes tövises álltak ki. Miközben ezeket próbálta kihúzgálni - megérkeztek a méhek. Lehettek vagy tízen. Dühösen csaptak az ablak körül ügködő rablóra. És szúrtak.

Lódarázs hanyatt-homlok menekült. A méhek utána!

Típetupa zokogva borult Csipike vállára.

- Menjünk! Gyere, menjünk el innen! Kérlek, menjünk!

- Hová mennénk? - simogatta meg az arcát Csipike. - Hiszen itt vannak a barátaink! Ők se hagytak cserben minket - mi sem hagyjuk őket! Ha elmegyünk, a helyünkre költözik a Gonosz Ostoba. Mi lesz akkor szegény méhecskéikkel?! Innen közelről akkor rabolja ki őket, amikor nem is sejtik...

- Menni kell... értsd meg, menni kell... - sírta kétségbeesetten Típetupa.

- Jó - egyezett bele végül Csipike. - Ha menni kell - hát kell. De akkor - menjen el ő!!!

XLV. Életre - halálra!

Igaz: Lódarázs gonosz volt, ostoba is - de ravasz.

Rájött: a méhek miatt nem tudja kiüzni a remek odúból a két kis boldogtalant. Miattuk nem eheti tele magát ingyenmézszel. Tudta a méhekről, hogy harciasak ugyan - de kényesek. Korán - egészen korán reggel, a harmaton nem repülnek. Félnék a náthától. Bezzeg ő nem fél.

Várt egy napig. Várt két napig. Várt három napig. Tovább nem várt.

Amióta megvolt a Lódarázsveszedelem, Csipike korábban ment a forráshoz. Most is ott volt. Típetupa éppen szellőztetett. Szerencsére az ágon tollászkodó madár észrevette a halk, óvatos zúgással közeledő veszedelmet. Akkorát rikoltott, hogy Típetupa ijedtében becsukta és elreteszelte az ajtót.

- Annyi baj legyen - gondolta, de nem zümmögte a Gonosz Ostoba, hogy a méhek ne hallják, és az ablakhoz indult. Okosan próbált támadni, ami nem volt könnyű. Számos tövis meredt rá az ablakból. Erős, hegyes tövisek. Törni próbálta, de nem ment. Aztán rángatni kezdte, húzta-húzta erősen az egyik tövist, míg az lassan kimozdult a helyéről. Sikertelenül kicibálnia.

Oda se figyelt a szárnyuhogásra. Madár elrepült valahová.

Azt se vette észre, hogy Csipike - nyakig harmatosan - megérkezett a forrástól. Észrevette, hogy valami nincs rendjén. Milyen jó, hogy indulás előtt övébe tűzte töviszuronyát! Kézbe vette.

- Segíts, Réz Úr, segíts! - hallotta bentről.

- Itt vagyok, ne félj! Ki ne nyisd az ajtót! - kiáltotta Csipike, és hátát az ajtónak vetve várta a támadást, mert a hangra Lódarázs elmászott az ablaktól. Nem sietett. Fullánkját hegyezgetve, félelmesen közeledett Csipike felé. Két rettentő, zöldes-sárgás kockából összerakott szeme félelmesen villogott.

- Félsz, mi?! - vicsorogta.

- Ne-ne-ne...nem! - dadogta bátran Csipike.

- Nna, mondok valamit... szépen ideadjátok a mézet, és elmentek innen. Akkor csak egy kicsit szúrlak meg! - próbált alkudozni Lódarázs.

- De ho... hová mennénk, kedves Gonosz Ostoba - sírta bentről Típetupa.

- A szemetek világába! - rikoltotta Lódarázs. - Úgyis kidöntöm ezt a bükkfát! Csak útban van! Minden bükkfát kidöntök! Mozgás!

- Akkor nesze!! - rikkantotta váratlanul Csipike, előreugrott, és beverte a tövist Lódarázs rettentő bal szemébe.

- Juhhúújjj! - visította el magát a Gonosz, és nyomban felszállt. Idétlenül körözött az Óriásnagy Bükkfa körül, majd elrepült, amerre szokott, a Rettentő Kőszikla fele. Nyögdécselve zümmögött.

- Kinyithatod - kopogott be Csipike az ajtón. - Elment!

Típetupa reszketve tárta ki az ajtót.

- Mi történt? - ölelte át férjeurát.

Csipike délcegen válaszolt.

- Harcoltunk. Életre-halálra!

- És?... - nézett rá Típetupa reménykedve.

- Most csak életre sikerült. Kiszúrtam az egyik szemét, és elment.

- De mi lesz, ha visszajön?

- Akkor majd halálra vívok! - mondta harciasan. - Madár, hol vagy?! - kiáltotta. - Győzelmi indulót!

De Madár nem volt sehol. Hová repülhetett?

Tipetupa rámosolyodott diadalmas férjeurára:

- Akkor, tudod mit? Lesz egy győzelmi lakoma!

Az lett. Kukucsi bánhatta, hogy lemaradt róla. Tipetupa pedig, látva, milyen jóízűen fogyasztja Csipike a mézes mogyorót, elhatározta: immár ő is küzdeni fog bátor férje oldalán. Életre-halálra!

- Jó ötlet volt ez a hordóval - nevetett Csipike Tipetupára.

Mitagadás? Jólesett a kis gazdasszonynak.

XLVI. A lepetés

Most már Tipetupa is hosszú tövist viselt az övében. Olyan volt Csipike oldalán, mint egy Egri Nők. Igazán.

Csakhogy nekik - vagy ahogyan Kukucsi mondaná, nekiek, sokkal könnyebb volt.

Eger vára - vár volt. Az Óriásnagy Bükkfa nem az.

A várfalról lehetett ágyúval löni, nyilazni, követ dobálni vagy forró vizet-szurkot és egyéb barátságtalan dolgokat önteni a támadókra. Csipike odújából csak kitekinteni lehetett. Az ablakon.

A várvédőknek mindenük megvolt bent, a várban: nem kellett kimozdulniok a biztonságot jelentő falak mögül. Csipike és Tipetupa nem kuksolhatott egész nap a zárt ajtó, a tövissel bélelt ablak mögött. Vízért mindenképp el kellett menni a forráshoz, és barátaikkal is csak kint találkozhattak.

A támadó török a mezőn-dombokon táborozott. Onnan ágyúzta a várat, és a védők láthatták, amikor a janicsárság rohamozni készül a falakat. Volt idő felkészülniök. Csipike és Tipetupa sohasem tudhatták, honnan és mikor zúdul rájuk, - vagy mászik elő - Lódarázs, a Gonosz Ostoba.

Mondhatnók tovább, de nem mondjuk. Inkább arról szólunk, hogy Csipike már-már hálás kezdett lenni a Gonosz Ostobának. Amióta ugyanis egybekeltek és boldogok, úgyszólván egy perc nyugta sem volt. Csipike, ide menj - oda menj, ezt csináld - azt csináld. Tipetupa sohase mondta ugyan, hogy a virágport kár letörölni a szirmokról - csak épp valami más, sürgős munkával bízta meg Csipikét reggeliben. Azt se mondta, hogy ne törődjön többé Csigabigával - csak azt, hogy éppen mivel törődjék. És Csipike törődött. És lótot-futott. Nagy dolog a bátorság.

Az erdő napról napra fakóbb lett. A virágok kevésbé mosolygósak, Csigabiga a szokottnál is lassúbb, Nyúl félénkebb, és Kukucsi... egyre ritkábban látogatott el hozzájuk. Amióta Csipike már nem igazítja el a takarót Sünéken, minekutána hazatértek az éjszakai műszakból - Sünék nem alusznak olyan jól, és néha bivalyokkal álmodnak. Vadmalac se az igazi már.

És ekkor jött a fordulat. Más néven: a Gonosz Ostoba.

Tipetupa megtanulta becsülni Csipikét - mert eddig inkább csak szerette. És büszke lett rá, kiváltképpen amióta egyes-egyedül szembeszállt a Gonosz Ostobával - és bátran elűzte őt. Ezért határozta el Tipetupa, hogy méltóvá válik a férjéhez. Megszűnt a Csipike így, Csipike úgy, Csipike ezt tedd - Csipike oda menj. Az apró férj azt vette észre, hogy minden úgy történik, ahogy ő akarja.

Egyelőre azt akarta, készüljenek fel az ellenség fogadására.

Tövisszurony nélkül ki sem mozdultak az odúból. Ha vízért ment, vagy egyéb elintéznivalója került, Tipetupa bezárkózva várta, és csak akkor nyitott ajtót, ha férje hármat koppantott. Többé nem ékezhetek a szabadban Nyúllal és Madárral. Lakásukon fogyasztották az élelmiszereket. Nyúlnak hiányzott a jó társaság, és búsult. Madár?

Valamit ő is tett.

Amikor a Gonosz Ostoba megtámadta Csipikéiket, elröppent Tövisszúró Örgébicshez - és valamit súgott a fülébe. Örgébics bólintott.

- Jó... de csak holnap. Vagy holnapután. Most sok dolgom van.

- Hát csak igyekezz - dalolta neki Madár.

Másnap délután Csipike és Tipetupa csendben pihentek. Szárnysurrogást hallottak odakintről. Valaki jó erőset koppantott az ajtón.

- Jujj! - sikkantott fel Tipetupa harciasan, és felugrott. Kézbe vette tuskéjét.

- Ez nem ő - nyugtatta meg Csipike. - Lódarázs nem tud ekkorát koppantani. Ez valamelyik barátunk lesz. Ki vagy?

- Engg... enngggtk be... énnn vgyk... rgbs... - hallatszott kívülről valami gyanús motyogás, mintha csukott szájjal beszélne valaki. Csipike kitérte az ajtót. Tövisszúró Örgébics állt a küszöbön. Csőrében Lódarázs - a Gonosz Ostoba. Kapálózott, de hiába.

Madár győzelmi indulóra zendített az ágon.

Megérkeztek az ikrek.

Hallhattak a dologról valamit, mert nem jöttek üres kézzel. Pók mestertől erős zsineget kértek, és most gyorsan hozzáláttak: alaposan összekötötték, gúzsba csavarták a Gonosz Ostobát, akinek ez nem tetszett.

- Ere... eresszetek ... eresszetek el! – lihegte-nyöszörögte.

- Mondd, mit tennél, ha eleresztenénk? - kérdezte Csipike.

- Jól összeszurkálnálak titeket! - vicsorogta a fogoly.

- Öld meg, Gébics! Szúrd tövisbe! Nyársald fel! - toporzékolt Tipetupa.

Lódarázs megijedt.

- Ne... jajj, ne... - nyöszörögte. - Az fáj!

- Szúrjam? - kérdezte Örgébics.

- Ne - válaszolta Csipike. - Ítélezzünk fölötte. Igazságosan.

- Halál reá! - visította Vadmalac. Senki se tudta, honnan került elő.

XLVII. Az ítélet

Vaddisznó Bácsi elnökölt.

Tipetupa vádolt.

Kukucsi mézes mogyorót evett. Csipike védte a nyomorultat, aki összekötözve hevert a bírái előtt.

Vaddisznó Bácsi feltette az első veszedelmes keresztkérdést.

- Hogy hívnak, he?!

Lódarázs rettegve válaszolt:

- Mi közöd hozzá?!

- Írjad, Madár, hozzá... - diktálta az elnök.

- Miért szúrtad meg Vadmalacot? - kérdezte az Elnök ismét.

- Mert módomban volt - felelte bűnbánóan a vádlott. Madár jegyezte.

- Csipikééket miért akartad elűzni?!

- Tiltakozom! - felelte önérzetesen Lódarázs. - Nem akartam őket elűzni. - Le akartam szűrni. Mind a kettőt - hangzott a töredelmes vallomás.

- Vajon miért? - folytatta a kihallgatást Vaddisznó Bácsi.

- Hogy megegyem a mézüket, utána beköltözzem a házukba, és kidöntsem a Bükkfát.

- Melyiket?

- Az Óriásnagyt - vezekelt a Vádlott.

- Eridj már, te ostoba... - szólt rá Csipike. - Hogy dönthetted volna ki?

- Ostoba, mi? - nézett rá gonoszul Lódarázs. - Hát csak úgy, hogy addig rángattam volna belülről, míg kidől.

- Azt a szép Bükkfát? - álmélkodott Vaddisznó Bácsi.

- Aztat. A bükkfa nem szép. Az erdő se szép - nyögte vicsorogva, de őszintén Lódarázs. - Ki kell pusztítani. Mind...

Vaddisznó Bácsi csendet kopogtatott.

- Nem aztat, hanem azt. Akkor szerinted mi a szép?

- A pusztaság a szép. És ha visítanak, akiket megsúrtam. Mind Vadmalac.

- Gondolom, ennyi elég is - nézett szét az Elnök.

Tipetupának adta meg a szót.

A tündérke vádbeszéde rövid volt.

- Ítéljük tövisre. Órgébics húzza őt bele. Megérdemli.

- Jajj! Az fáj! - siránkozott a Gonosz Ostoba. Csipikének megesett rajta a szíve.

- Én arra kérem a mélyen tisztelt Vaddisznó Bácsit mint Elnököt, és az én kedves feleségemet Tipetupát, mint vádlót, ítélkezzünk úgy, hogy Lódarázs életben maradjon. Ne pusztítsunk mi el senkit...

- Éljeeen! - kiáltotta torkaszakadtából, de őszintén Lódarázs.

Mindenki ámult. Mit akar ez a Csipike?

- ...hanem igenis, végezzen hasznos munkát!

- Nana... - dűnnyögte Lódarázs.

- Például, hordja a vizet a vadméheknek! - fejezte be gondolatát Csipike.

- És jól megszurkálom őket! És megeszem a mézüket! Éljen! - örvendezett a Gonosz Ostoba - Oldjatok el gyorsan, hogy kezdhessem letölteni a büntetésemet - követelte. Ebből is látszik, hogy őszintén megbánt mindent. De az is lehet, hogy csak nagyon-nagyon ostoba volt.

- No, lassan a testtel - mosolyodott el Csipike. - Hiszen arra való az ítélet, nem? - és mert mindenki hallgatott, Csipike az Elnökhöz fordult:

- Akkor mondjuk ki - és hajtsuk végre az ítéletet. Legott!

- Legott! - toppantott patájával Vaddisznó Bácsi, aki nem szerette a fölös formaságokat. Kukucsi Tipetupához hajolt:

- Attól félek, kedves Tipetupa, ebből megint valami marhaság lesz!

Ám Csipike folytatta:

- Mivelhogy elhangzott a legott, kérlek, madárkám, röppenj a Rák bácsihoz, és kérd kölcsön tőle az ollóját.

Elröppent. Vártak. Vádlott nyugtalanul pislogott félelmetes szemével. Nem szerette az olló ügyet.

Hamarosan megérkezett Madár a rákollóval.

- Azt üzente, ne vigyem vissza. Majd nő neki másik.

Csipike ünnepélyesen Kukucsihoz fordult.

- Jó barátom, Kukucsi. Itt az olló, vágd le Lódarázs szárnyát. Ne többől - csak felét. Hogy ne tudjon repülni.

- Nem szabad! Nem igazság! - lármázott a Gonosz Ostoba, de az olló nyisz-nyisz, és volt szárny - nincs szárny. Lódarázs csak ennyit mondott: - Nem fájt.

- Most pedig - jelentette ki Csipike ünnepélyesen - én magam vágom le a hegyes fullánkját. Hogy többé senkit se szurkáljon meg.

- Ne! Neee! Fáj! Fáááj! - rikoltotta a vádlott, de nyisz - és a fullánk is a porba hullt. - Ez se fájt - nézett körül Lódarázs.

- Oldjuk el - nyisszantgatta el a köteleket Csipike. - Itt ez a két veder: nyomás munkára! Rátok bízom! - szólt az ikreknek.

Mindenki éljenzett. Még Vadmalac is, pedig azóta se lohadt le a fenéke.

Az egész erdőben nem volt olyan boldog tündér, mint Tipetupa. Hiszen az ő Csipikéje az erdő legbátrabb, legerősebb - és legkisebb törpéje.

Ezt - még Kukucsi is belátta.

Utólag.

Utóhang

Felkelt a nap.

Csipike végezte szokásos teendőit: felkeltette Madárt, nótát kért. Tornázott, vizet hozott Típetupának. Aztán letörölte a szirmokról a virágport, végezte a munkáját, mint régen. Csöppet se volt másnapos. Pedig nagy mulatság volt az este, lakoma és dáridó. A Gonosz Ostoba fölötti győzelmet ünnepelték meg. Maga Lódarázs is ott volt, de nem szúrta meg senkit. Fullánkja csonkját igazságos bírái bogra kötötték. De zümmögni még zümmögött, amennyire csonka szárnyából kitelt.

Mackó Bácsi egy egész hordó mézes mogyorót bekapott. Hordóstul - mindenestől.

Mindenki sírt. Nagyon szép volt.

Vége.